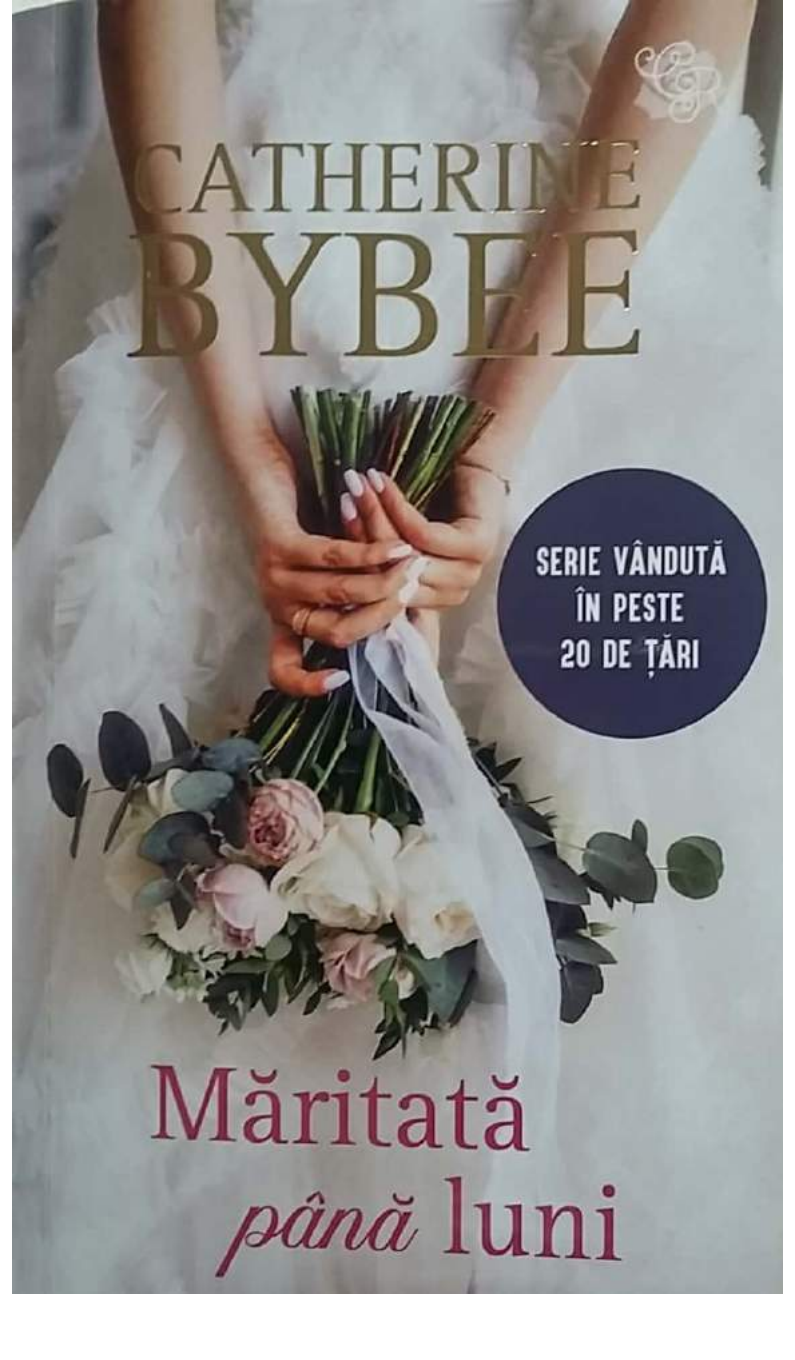

CATHERINE
BYBEE

SERIE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Măritată
până luni

SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE“

Cu înfățișarea lui de star de la Hollywood, Carter Billings ar putea avea orice femeie dorește. Și totuși, odată ce și-a anunțat candidatura pentru postul de guvernator al statului California, trebuie să se așeze la casa lui și să-și creeze o imagine de familist. Eliza, femeia pe care o adoră în secret, reprezintă un amestec minunat de pasiune și istețime ce poate satisface așteptările lui de la o soție, dar, din păcate, nu este interesată să devină doamna Billings. Ba chiar abia suportă să stea în aceeași încăpere cu el, iar interacțiunea dintre ei dă mereu naștere la scânteii.

Pentru Eliza Havens, este mult mai ușor să-l îndepărteze pe Carter decât să dea frâu liber dorinței. Deși își câștigă traiul dintr-o afacere ce implică să le găsească oamenilor perechea, propria căsătorie nu este ceva ce ea să ia în calcul, căci secretele pe care le ascunde sunt prea periculoase pentru a-și permite să se apropie de cineva. Când trecutul începe să îi amenințe viitorul, Elizei nu îi rămâne decât să accepte soluția lui Carter. Dar poate o căsătorie de conveniență să se dovedească o iubire pentru o viață?

#1 Amazon Contemporary Romance
Bestseller *New York Times* și *USA Today*

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litra.ro

ISBN 978-606-33-3879-3

9 786063 338793

capitolul 1

Să te căsătorești în fiecare an începea să devină o bătaie de cap. În special pentru domnișoara de onoare.

- Chiar n-am crezut că vorbea serios despre căsătoria din fiecare an.

Eliza Havens se juca cu marginile șifonului galben al rochiei de domnișoară de onoare, ce avea cu adevărat mult prea mulți metri de material. Blestemăția aparținerea unei frumuseți sudiste cu grai târăgănat și era completată de o umbreluță de soare și de funde albe. Nu o caracteriza defel, dar trebuia să îi fie alături celei mai bune prietene - din nou!

- E romantic, declară Gwen.

- E o prostie!

Samantha și Blake urmau să sărbătorească doi ani de căsătorie și îl aveau deja pe micul Eddie. La început, când Blake declarase că avea să se însoare cu Sam în fiecare an de aniversarea lor, într-un alt stat, Elizei i se păruse drăguț. Acum, după o săptămână întreagă de pregătiri de nuntă neîntrerupte, ea și Gwen, sora lui Blake, transpirau în San Antonio, planificând marea lor nuntă în stil texan. Doar că Gwen era englezoaică și nu avea habar de nimic legat de Texas. Tot ce trebuia să fie despre pălării de cowboy și ținute specifice vestului o cam cotise spre sud. Mult spre sud. Aducea mai degrabă cu o scenă din *Pe aripile vântului* decât cu una din *Dallas*.

- Nu te agita, Eliza! Nu vor fi toate nunțile așa mărețe.

Deși durase destul de mult timp, Eliza se obișnuise până la urmă cu accentul britanic al lui Gwen.

- Nu mă agit. Mă enervez și suspin. Ai idee cât de sufocante vor fi aceste rochii afară, în căldura înăbușitoare?

Gwen zâmbi, dezvăluindu-și dantura perfectă. Făcu o piruetă, deschise geanta mare pe care o găsisese cu o zi înainte într-un magazin pentru mirese și scoase două evantaie pliabile din dantelă albă cu auriu.

- M-am gândit deja la asta.

„Ei bine, cel puțin, nu e o umbrelă de soare.“

Gwen îi întinse evantaiul și se întoarse iar spre geantă. Din ea apărură două umbreluțe cu volane, perfect asortate.

- Uf! Am vorbit prea repede.

- Poftim?

Eliza se abținu să nu își dea ochii peste cap în vreme ce se întindea după umbrelă.

„De ce trebuia să fie galbenă? Nimeni nu poartă galben!“

- Nu-ți plac.

Brățelele lui Gwen căzură pe lângă corp, și expresia de încântare pieri de pe chipul ei.

„Le urâsc.“

- Sunt foarte.... *country*!

„În stilul unei plantații din sud.“

Dar Eliza nu îi putea spune asta lui Gwen. Deși răsfățată, bogată și complet naivă, Gwen avea intenții bune. Făcea lucrurile greșit, dar punea mult suflet.

- Nu asta era tematica - *country*?

Eliza deschise umbrela gălbuie și se forță să zâmbească.

- Asta cu siguranță e *country*.

- Superb! În cazul ăsta, cred că avem tot ce ne trebuie.

Fără să-și dea seama de agitația Elizei, Gwen continuă să scoată diverse mărunțișuri din geantă: cercei și coliere perfect asortate și, da, chiar și panglici pentru păr. Eliza începu să se gândească la faptul că urma să arate precum o bomboană de pe tort când Gwen avea să termine cu ea.

- Oh, uite cât e ceasul! Trebuie să ne grăbim, spuse Gwen.

- Credeam căm terminat

- Trebuie să trecem iar pe la fermă și să îl asigurăm pe Neil că securitatea nu va fi o problemă.

Neil, garda de corp personală a lui Sam și Blake, era precum o casă din cărămidă, complet imobil dacă nu dorea să se miște. Zâmbea atât de rar, încât Eliza nu văzuse că avea totuși dinți decât după șase luni de când îl cunoscuse.

- Neil nu poate verifica singur?

Spera să bea un cocktail la barul hotelului, urmat de o baie fierbinte în apartamentul penthouse. Cât stătea în Texas, dorea să găsească noi clienți pentru Alliance. Bărbați și femei. Samantha pusese bazele firmei de matrimoniale de elită și o numise pe Eliza partener cu drepturi egale după ce se căsătorise cu Blake. În ultimii doi ani, Eliza recrutase peste o duzină de femei și formase trei cupluri. Spre deosebire de celelalte firme de matrimoniale, Alliance potrivea cuplurile pe baza scopurilor urmărite, nu pentru iubire sau fericire eternă. Existau bărbați care voiau o soție ca simbol al statutului lor sau aveau nevoie de o parteneră temporară pentru a obține un serviciu ori o promovare. În cazul Samanthei, căsătoria cu Blake survenise în urma unei dispoziții din testamentul tatălui acestuia. Așa cum se dovedise, cei doi se îndrăgostiseră nebunește unul de altul și îl avuseseră pe Edie înainte de prima aniversare.

Eliza era mereu în căutare de noi clienți. Ce alt loc era mai bun decât Texasul, unde bărbații erau adesea bogați, iar femeile - perfect aranjate și uneori disponibile?

- Știi cât de dificil poate să fie Neil. Trebuie să-l conving că paparazzi nu vor trece de porți.

Gustul aceluia cocktail începea să se stingă. Eliza scoți în geantă și scoase o clemă pentru a-și prinde în vârful capului părul lung până la umeri. Umiditatea îl turtise complet în timpul excursiei de mai devreme. Nu avea rost să pretindă că acesta avea să coopereze după și mai multă căldură agasantă.

- OK, hai să mergem! Dar eu conduc.

Gwen era obișnuită să aibă un șofer care să o ducă oriunde dorea. Declarase că nu îi plăcea să conducă în State deoarece mașinile circulau pe partea opusă. Elizei nu-i plăcea să depindă de altcineva pentru a se deplasa, așa că optase pentru închirierea unei mașini.

O jumătate de oră mai târziu, mergeau pe o autostradă din Texas într-o mașină compactă, închiriată. Aerul condiționat pornit la maximum abia făcea față căldurii insuportabile. Eliza lovi cu pumnul deasupra bordului.

- Nu cred că aerul condiționat funcționează cum trebuie.

Gwen stătea tăcută în scaunul ei, folosind evantaiul pe care îl cumpărase pentru nuntă.

- Nu e departe. O să supraviețuim.

Da, dar căldura apăsa pe nervii Elizei, fără a pune la socoteală că bluza ei era lipită de scaun în spate. Având în vedere că Gwen era din Europa, Eliza era surprinsă că aceasta nu se plângea mereu. De fapt, Gwen nu încetase să zâmbescă de când plecaseră din hotel. Hmm, trebuia să analizeze asta.

La proprietate era o poartă de securitate. Când se apropiară și Eliza spuse numele lor, paznicul le făcu semn să treacă.

- Doamna Hawthorn vă așteaptă, zise cowboy-ul în timp ce își ridica pălăria.

- Iubesc accentul texan, tu nu? întrebă Gwen.

- Te sature după un timp.

- Eu cred că este fermecător. Toată lumea pare atât de politicoasă.

Eliza conduse mașina pe drumul lung, mărginit de copaci, până în fața casei fermei.

- Americanii cred că toată lumea cu accent britanic e inteligentă. Amândouă știm că nu-i adevărat. După o noapte petrecută într-un bar tipic, vei afla că nu toți cowboy-ii sunt politicoși.

Dintr-un anumit motiv, Eliza se simțea responsabilă să o supravegheze pe Gwen, așa cum ar fi făcut o soră mai mare și mai experimentată.

- Nu sunt atât de naivă pe cât mă crezi, o dojeni Gwen.

- Hmm!

„Da, sigur.“

- Nu sunt.

Eliza îi aruncă o privire și întâlnește încruntarea lui Gwen. Trăsăturile de porțelan și machiajul perfect, împreună cu accentul, se adăugau imaginii de copil nevinovat dintr-o reclamă.

- Poate că am stat la internat și am trăit mare parte din viață în Albany, în spatele porților închise, dar am călătorit și pe cont propriu.

- Lasă-mă să ghicesc, cu o gardă de corp de dimensiunile lui Neil după tine?

- Hans nu este atât de mare ca Neil.

Eliza își dădu ochii peste cap.

- Hans? Îl cheamă Hans?

- E din Suedia. Este specialist în arte marțiale.

Eliza ar fi râs dacă Gwen nu ar fi fost atât de serioasă.

- Și unde este Hans acum?

- Acasă. N-am considerat necesar să mă însoțească aici. Știam că o să fiu cu tine și că îi pot suna oricând pe Samantha sau pe Blake. În plus, tu nu pari a avea nevoie de cineva care să te țină de mână ca să fii în siguranță.

„Asta pentru că știi să am grijă de mine.“

- Tu nu ești eu.

- Nu, dar sunt capabilă să nu intru în necazuri dacă n-am gardă de corp.

Încrederea nejustificată putea duce la pericole.

- Știi că plec a doua zi după nuntă.

- Știu.

Eliza parcă, dar lăsa motorul pornit, pentru a permite puținului aer rece să circule cât timp discutau.

- Când ai zborul spre casă?

- Nu m-am decis. Mama vrea să mă întorc cu ea, dar cred că voi mai rămâne puțin aici.

- Cred că mai bine te-ai întoarce cu mama ta.

- Nu sunt un copil.

- Nici n-am spus că ai fi.

- Eu cred că da.

Gwen devenise defensivă. Eliza îi puse o mână pe umăr.

- Câți ani ai? Douăzeci și cinci?

Gwen făcu o față lungă.

- Am treizeci și unu.

Prea mare pentru a merge cu o dădacă.

- Hai să-ți spun ceva. În seara asta, ne punem o pereche de blugi, găsim două pălării și plecăm să căutăm barul local. Poate îți pot oferi câteva ponturi despre cum să te ferești de necazuri.

Nu era chiar locul ideal pentru a găsi clienți, dar să o lase pe Gwen pe cont propriu ar fi fost ca și cum ar fi dus o pisicuță într-o haită de câini pit bull.

- Și dacă vreau să intru în necazuri?

- Atunci, ar fi mai bine să ai pe cineva care să aibă grijă să nu fii rănită. De exemplu, ai avea nevoie de cineva ca Hans.

- Bine, fără necazuri. Aș vrea să fiu în siguranță, să mă distrez și să plec neacostată.

- Bine.

Gwen zâmbi și deschise portiera.

Căldura toridă storsese energia din fiecare por al corpului Elizei. Poate că un bar răcoros și o bere ar fi ajutat-o să învingă groaza de moment.

Eliza își aruncă geanta pe umăr și înconjură mașina prin față.

- Oh, Carter, ce drăguț din partea ta să ne întâmpini, răsună vocea lui Gwen.

Eliza se blocă. „Carter?”

Gwen ajunse la treptele casei și îl salută pe Carter în stilul clasic european, sărutându-l pe ambii obraji. Îmbrăcat cu pantaloni largi clasici și cu o cămașă, Carter

Billings îi aruncă zâmbetul său relaxat. Ca de obicei, spuse exact ce trebuia, când trebuia.

- Arăți minunat. N-ai zice că sunt o mie de grade afară.

Inima Elizei bătea cu putere. Acesta era adevăratul motiv al neliniștii ei. Carter Billings era tot ce-și putea dori de la un bărbat, dar nu îl putea atinge. Ceva în interiorul ei se aprindea de fiecare dată când îl vedea. Din păcate, reacția ei era, de obicei, o remarcă acidă sau o atitudine defensivă. El era mai încrezător decât un motan pe aleile întunecate din Brooklyn, fermecând pe oricine întâlnea cu un singur zâmbet și emanând sex-appeal precum siropul ce se scurge de pe un teanc de clătite.

Carter își trecu mâna prin părul blond nisipiu și îi prinse privirea în timp ce Gwen trecea pe lângă el și intra în casă. Eliza urmări cum pieptul îi săltă și coborî când respiră adânc, înainte ca el să coboare scările pentru a o întâmpina.

- Bună, Eliza.

- Bună, Carter. Ce faci aici?

Fir-ar, asta sunase insolent. Căldura îi topea creierul.

- Înțeleg că nu te bucuri să mă vezi.

- Nam spus asta. Doar că nu mă așteptam să te văd, atâta tot.

„Atâta tot?”

Influențele locale se infiltrau în felul ei de a vorbi. El își încrucișă brațele la piept, băgându-și degetele sub brațe.

- Gwen i-a cerut lui Neil să vină; Blake mi-a cerut să-i dau raportul cu privire la Gwen.

Eliza aruncă o privire peste umărul lui Carter, spre intrarea goală.

- De ce nu-l întreabă Blake direct pe Neil despre ea?

- Neil nu oferă zvonuri, doar fapte. Blake s-ar simți mult mai frustrat de un răspuns gen „E bine”.

Carter își îngroșase vocea pentru a semăna cu a lui Neil. Eliza nu se putu abține să nu zâmbească.

- Ea chiar e bine.

Cum putea o femeie să insuflă acestor bărbați o asemenea nevoie de a o răsfăța?

- O să judec eu asta.

Eliza își îndepărtă o șuviță de păr ce reușise să scape din cocul lejer și îi ajunsese în ochi. Carter îi urmări mișcarea, privirea lui stăruind în creștetul capului ei.

- Lăsați judecătorul să judece, atunci.

- Nu mai sunt judecător.

- Nu, ești *politician*.

- O spui de parcă ar fi un lucru rău.

- Politicienii sunt urâți aproape la fel de mult ca judecătorii.

Ceea ce Carter fusese. La treizeci și șapte de ani, urcase mai multe trepte și atinsese mai multe țeluri decât un om cu dublul vârstei lui. Obiectivul lui era acum Sacramento, și, conform sondajelor, avea mari șanse.

- Au!

- Spun lucrurilor pe nume.

El se trase într-o parte, fără să-și piardă zâmbetul de pe buzele pline.

- Ei bine, de ce nu le spui înăuntru? E greu să-mi analizez pupila aici, în căldură.

- Nu-i pupila ta, îl informă Eliza în timp ce trecea pe lângă el.

Chiar și în căldură, reuși să prindă mirosul de mosc ce îl învăluia. Se înfioră, ignorând plăcerea pe care parfumul i-o provocă.

- Nu-i nici a ta, dar n-am văzut-o conducând singură până aici.

- Nai niște legi de dat sau ceva de genul ăsta?

El chicoti în timp ce ea trecea pe lângă el pe scări.

- Nu sunt guvernator - încă.

- Credeam că dădăcitul unei femei adulte nu se află pe lista atribuțiilor judiciare.

Răcoarea din interior era bine-venită după căldura de afară.

- Poate cele politice, dar nu cele de prietenie. Ai face același lucru pentru Sam, și nu încerca să negi.

Aici, avea dreptate. Nu că l-ar fi lăsat să știe asta.

- Fie, cum zici.

Carter urmări picătura norocoasă de transpirație ce se prelinse pe gâtul Elizei și dispăru în decolteul în formă de V al bluzei ei. Își mută greutatea de pe un picior pe altul în timp ce se gândea unde putea ajunge acea picătură. La cei 1,67 metri ai Elizei, pielea sărutată de soare și ochii ei căprui arzători exercitau o atracție specială.

De parcă i-ar fi simțit atenția, Eliza înclină capul într-o parte. Mișcarea forță privirea lui să se ridice de la sânii ei către față. Nici măcar nu avu decența să se arate jenat că fusese surprins studiind-o. Știa că ar fi trebuit să fie. Dar nu era. Carter își coborî privirea către gazda lor, care stătea lângă Gwen și Neil și se prefăcea a asculta.

După treizeci de minute, stăteau pe o peluză întinsă, înconjuțați de gardul de lemn aflat la câteva sute de metri distanță. Mirosul cailor și căldura umpleau aerul.

- Avem peste cinci sute de aciri, explică doamna Hawthorn.

- Cum țiiți la distanță oaspeții nedoriti? întrebă Neil.

- Voi avea câțiva angajați de la fermă pentru a alunga orice spectator. Oricine ar trebui să meargă cale lungă pentru a ajunge aici. Și, dacă ar veni cu mașina, l-am vedea cu mult înainte să aibă șansa să se strecoare înăuntru.

Doamna Hawthorn se îndreptă spre zona amplă destinată divertismentului în aer liber, unde se găseau și zonele pentru focurile de tabără și mesele permanente. Baloturi de fân delimitau zona, adăugând farmec decorului texan.

Eliza se îndepărtă de doamna Hawthorn și porni spre un angajat al fermei. Acesta purta blugi strâmți, cizme

și o pălărie Stetson. Bărbatul zâmbi și își atinse pălăria în semn de salut când se apropie. Carter era la câțiva pași distanță de ea, dar nu auzea ce spunea. Tânărul cowboy se uită la Gwen și făcu câteva gesturi. Eliza păru să îi mulțumească, după care se reîntoarse la turul lor.

Gwen se uită la Eliza.

- De ce nu te duci să-i arăți lui Carter interiorul în timp ce eu vorbesc cu șeful de la securitate?

- Nu trebuie să mă rogi de două ori. Aici, afară, e mai fierbinte decât păcatul. Eliza se răsuci pe călcâie și porni spre casă. Mergem?

Carter mări pasul pentru a o ajunge la ușă, deschizând-o și ținând-o pentru ea, ca să intre.

- Doamna Hawthorn ne-a oferit o jumătate de duzină de camere pentru noaptea nunții - pentru oaspeții care vor bea prea mult sau pentru cei care vin în ultimul minut, fără cazare. Eliza se îndreptă spre o scară din spate și îi făcu semn. Acolo e un balcon cu vedere spre locul unde se va desfășura petrecerea - în care Blake poate pune pe cineva de la securitate să observe orice la distanță sau vreun oaspete neinvitat.

Carter o urmă, privindu-i legănarea șoldurilor în timp ce ea coti și porni pe un culoar lung.

- Voi, băieți, vă puteți strânge aici cât o așteptați pe Sam.

Continuă să meargă și să vorbească. Carter abia auzea ceva. Cam ca de obicei când se afla în prezența ei, Eliza reușea să îi blocheze creierul, punându-l în imposibilitatea de a gândi. Mereu simțea un sfârâit când ea intra. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că și ea era la fel de atrasă de el precum era el de ea. Totuși, nici unul nu acționase în vreun fel.

Ei bine, aproape niciodată.

De Crăciunul trecut, în timp ce sărbătoreau cu Blake, Samantha și încă vreo cincizeci de prieteni, aproape se sărutaseră pentru prima oară sub vâsc. Amândoi băuseră, aruncându-și ironii toată noaptea. Eliza purtase o rochie roșie mulată, cu o crăpătură până

la jumătatea coapsei. Își strânsese la spate părul întunecat, lăsând doar mici şuvițe să îi atârne pe gâtul zvelt. De fiecare dată când trecuse pe lângă el în acea seară, parfumul ei îl prinsese în vrajă. Fusesse ca și cum l-ar fi prins de gât și l-ar fi strâns. Atras de lumina ei, o observase când se desprinsese din mulțime și o urmăse.

Ea se întorsese pe neașteptate, ciocnindu-se de el. Rămăseseră acolo un moment, măsurându-se reciproc din priviri. Eliza întrerupsese contactul vizual și se uitase spre tavan. Mormăise ceva în barbă, și el își ridicase privirea. „Dumnezeu să binecuvânteze vâscul!“ Îi cuprinsese capul cu o mână, răsfirându-și degetele pe ceafa ei. Își aminti nevoia de a o săruta încet.

Cam atât se alesese din acel plan.

În timp ce se apleca să îi guste buzele, unul dintre oaspeți îl strigase din cealaltă parte a încăperii. Eliza se retrăsese ca arsă din brațele lui.

Nici unul nu deschisese subiectul cu alte ocazii. De fapt, se purtaseră ca și cum nimic nu se întâmplase.

El presupunea că era din cauză că ambii erau prieteni cu Sam și cu Blake, și nici unul nu dorea să strice acea relație.

Carter ieșise la întâlniri, sau cel puțin fusese văzut în compania altor femei, iar Eliza făcuse tot ce putuse pentru compania pe care ea și Samantha o conduceau.

- Deci, ce crezi?

Eliza vorbea cu el, dar el nu avea idei despre ce.

- Poftim?

- Casa?

- Ce?

- N-ai auzit nimic din ceea ce-am spus.

- Nu. Ba nu, mi-ai spus despre camerele în care ai fost, despre balcon.

Eliza își puse mâinile în șolduri și îi aruncă o privire trufașă.

- Am vorbit despre asta acum un sfert de oră. Nu știu de ce mă mai obosesc, spuse ea, întorcându-se.

- Sunt distras, recunosc el. Am multe pe cap.

- Și eu am lucruri mai bune de făcut azi. Hai să facem așa: ce-ar fi să-i spui lui Neil că aprobi, și fiecare își vede de treburile lui?

Carter rânji.

- Încerci să scapi de mine?

Ochii ei îl străpunseră mai repede decât fulgerul ce lovește în timpul furtunii.

- Să te vreau plecat presupune să-mi pese că ești aici.

Ea încerca din greu să își mențină o expresie dezinteresată, dar începu să își roadă unghia și își feri privirea.

„Îți pasă. Poate că nu vrei, dar îți pasă.”

- Au! Se uită la unghie și strânse pumnul. Fie, lasă asta! Hai să ieșim de aici până nu mă topesc.

- Sună bine.

Pentru că să stea acolo și să aibă fantezii în ceea ce o privea nu îi făcea nici un bine. În plus, ultima dată când verificase, Carter avea o parteneră la acea nuntă - și nu era femeia din fața lui.

Eliza porni înainte, el urmând-o ceva mai în spate. Chiar ar fi trebuit să se gândească la milionarii texani care aveau să participe la această ceremonie de „reînnoire a jurămintelor” și nu la domnișoara de onoare.

- M-am gândit la toate, Neil. Îi poți spune fratelui meu că este în perfectă siguranță și că singurele fotografii ce vor fi făcute de presă sunt cele ale reporterului pe care l-a invitat chiar el. Gwen le făcu semn cu mâna. Fii draguț și liniștește-l, da?

Carter se uită la Neil și ridică din umeri.

- Mulțumesc din nou, doamnă Hawthorn, pentru timpul acordat. Ne vedem peste câteva zile.

Doamna Hawthorn o lăsă pe Gwen să o sărute pe ambii obraji și îi făcu semn cu mâna când cele două femei se urcară în mașină.

- Distracție plăcută, fetelor!

Carter rămase lângă Neil și doamna Hawthorn, în timp ce Eliza și Gwen plecară. Eliza nici măcar nu se uită în oglinda retrovizoare în timp ce se îndepărta.

- Se grăbeau să plece, afirmă Neil.

- Am observat și eu.

Doamna Hawthorn își puse o mână în sold.

- Planificarea unei nunți nu e ușoară. Au muncit din greu. E un lucru bun că pot avea o noapte de distracție înainte de festivități.

- Noapte de distracție? întrebă Neil.

Carter urmări praful de pe drum.

- Din ce spune Billy, Eliza a întrebat de o tavernă locală unde să se poată relaxa amândouă pentru câteva ore. Să danseze și să scape de stres.

Carter își dădu ochii peste cap.

- Tavernă locală?

- Nu mi-o pot imagina pe domnișoara Gwen într-un bar texan! exclamă Neil.

„Eliza, poate. Dar Gwen?”

- Se pare că nu te duci acasă la noapte, îi zise Carter lui Neil.

Să rateze ocazia de a le spiona pe Eliza și Gwen ieșea din discuție.

capitolul 2

Magazinul de suvenire al hotelului le oferise perechi-le perfecte de blugi mulați, cizme de cowboy și pălării. Gwen nu dorea să intre într-un bar texan îmbrăcată precum o fată de duce. Spre deosebire de ieșirea la cumpărat de rochii galbene pentru domnișoarele de onoare, Elizei chiar îi făcuse plăcere scurta incursiune în magazinul cu ținute locale.

Muzica dată tare, cu un echilibru perfect între nalezări și versuri despre iubiri pierdute, răsuna în bar. Câteva cupluri umpleau ringul de dans. Corpurile lor erau lipite și se mișcau de parcă erau unul.

Eliza o luă înainte și trecu prin mulțime spre două locuri libere de la bar. Cele două întoarseră câteva capete și primiră câteva zâmbete până să se așeze.

-Nu-mi vine să cred cât de aglomerat este, spuse Gwen încercând să acopere zgomotul.

-Face lucrurile mai interesante, îi răspunse Eliza.

Barmanul le așază în față două șervețele.

-Doamnelor, le salută, atingându-și pălăria.

Eliza ridică două degete.

-Două beri.

Gwen pufni.

-Dar..

-Nu poți bea vin într-un bar ca ăsta, Gwen.

Eliza știa unde tindea să ajungă prietena ei cu acel „dar“ trufaș. Surprinzător, Gwen nu comentă. Își puse mâinile în poală, peste geantă. Stătea dreaptă ca o vergea, cu ochii ei mari de căprioară larg deschiși. Degetele băteau ritmul muzicii și un zâmbet îi înflori pe buze. Ce vedea Gwen? Pentru ea, în acea noapte, era vorba despre aventură și despre învingerea unor temeri sociale proprii. Desigur, erau oameni care dansau și se distrau. După cum arăta adunarea, nu era nici unul beat încă. Băutorii de bere tindeau să devină scandalagii mult mai târziu.

-Uitați-le, domnițelor!

Barmanul le așază sticlele în față. Eliza băgă mâna în geantă să plătească.

-Au fost deja achitate, spuse barmanul, arătând cu capul spre capătul barului.

Acolo, stăteau doi bărbați singuri, cu cămăși în stil western și pălării Stetson. Eliza îl privi fix pe cel aflat cel mai aproape de ea. Părul negru și mustața fin aranjată subliniau o față cu trăsături frumoase. Ridică sticla, cu o mică înclinare a capului.

-Au plătit băuturile? întrebă Gwen.

-Așa se pare.

-Ar trebui să mergem acolo să le mulțumim?

Eliza își mută privirea de la bărbat și își duse sticla la gură. După o înghițitură, spuse:

-Nu-i nevoie. Vor veni ei în mai puțin de cinci minute.

Gwen își ridică sticla și le zâmbi bărbaților peste bar.

- De unde știi?

- Deoarece încă te holbezi la ei, ceea ce ei vor interpreta drept o invitație.

Gwen își pironi privirea în podea și se foi pe scaun.

- Doamne, tu chiar nu ieși prea des!

Obrajii lui Gwen se înroșiră.

- Sunt patetică.

- Ai fost cocoloșită. Nu-i în totalitate vina ta.

Gwen sorbi din bere. Un punct în plus pentru ea, nu se strâmbă la gustul berii.

- Cocoloșită și patetică.

„Cât de inocentă ești?”

- Te rog, spune-mi că ai avut iubiți!

Gwen păru șocată.

- Am avut iubiți. Nu sunt virgină, dacă asta insinuezi.

- Ei bine, asta e o informație prețioasă, draga mea.

Aș fi putut jura că ești inocentă precum un vițel abia fătat.

Atât Eliza, cât și Gwen își îndreptară brusc privirea spre cei doi cowboy robuști care veniseră lângă ele în mai puțin de două minute. Gwen se îmbujoră instantaneu, iar ochii i se măriră și mai mult.

- Mulțumim pentru băuturi, zise Eliza încercând să le abată atenția de la îmbujorarea lui Gwen.

- Numele meu e Rick. El este Jimmy.

Jimmy era mai scund cu vreo doi centimetri decât Rick și cu mai mult de zece kilograme mai slab. Amândoi erau arătoși.

- Eliza, răspunse ea, și prietena mea nevirgină, Gwen.

Gwen o înghionti, și Eliza râse. Rick și Jimmy se dovediră destul de amabili pentru a nu lungi gluma.

- Vă deranjează dacă ne așezăm lângă voi?

Eliza făcu semn spre scaunul gol din dreapta ei. Rick se așeză, iar Jimmy spuse:

- Mă uit după o masă liberă.

Gwen se trase puțin mai aproape de Eliza când Jimmy se apropie de ea. Situația avea să devină rapid stânjenitoare.

- De ce să nu țin eu asta - Eliza se întinse după berea lui Gwen, luându-i-o din mână -, și voi să dansați?

Gwen se aplecă și încercă să îi șoptească:

- Nici măcar nu-l cunosc.

Eliza zâmbi și o înghionti de pe scaun.

- Du-te! Suntem aici ca să ne distrăm.

Jimmy o apuca deja de cot pe Gwen.

- Dar nu știu să dansez așa.

Jimmy o ajută să se ridice.

- De unde ești?

- De lângă Londra.

Gwen își puse poșeta pe scaun. Jimmy îi făcu cu ochiul.

- Ei bine, englezoaico, am învățat dansul ăsta când aveam cinci ani. Sunt sigur că-ți pot arăta.

- Ești sigur?

- Hai!

Eliza o urmări cu privirea pe Gwen, în timp ce prietena ei pășea pe ringul de dans. Deveni rigidă în momentul în care Jimmy îi cuprinse talia și o trase mai aproape de el. După doar doi pași greșiți, Jimmy reușise să o facă pe Gwen să danseze în ritmul muzicii în ceea ce părea o coregrafie complicată.

- Întotdeauna îți urmărești așa prietenele? întrebă Rick.

- Este scris în manualul fetelor. Mergem la baie împreună, ne învelim una pe cealaltă și avem grijă una de alta.

- Nu pare că ea te urmărește.

Eliza își lăsă privirea să alunece la cowboy-ul din dreapta ei și îi zâmbi.

- Ea doar încearcă să nu-i rupă degetele prietenului tău. E destul de greu să faci asta și să se uite la mine în același timp.

Rick era drăguț. Accentul îi completa comportamentul rafinat, dar nu făcea nimic pentru libidoul ei. Chimia era o ticăloasă din acest punct de vedere. Priviți din afară, doi oameni puteau părea potriviți, dar, în amănunt, pur și simplu se putea să nu se potrivească deloc. Sau să facă lucrurile să explodeze între ei, cam cum se întâmpla cu ea și Carter.

Rick probabil nu simțea la fel. Se așază mai bine în scaun și întreținu conversația.

Carter îl împinse pe Neil în spatele barului, cât mai departe de Eliza și de Gwen, și făcu tot posibilul să rămână nevăzut.

Judecând după pașii șovăielnici ai lui Gwen, femeile erau în bar de cel puțin o oră, poate două. Părul lui Gwen se desprinsese, și uneori vocea ei se ridica deasupra celorlalte. Dansase cu cel puțin trei bărbați diferiți de când el și Neil ajunseseră acolo. Dacă asta putea fi o consolare, Eliza vărsase o parte din băutura lui Gwen în paharele uitate pe masă.

Încheieturile degetelor lui Neil se albiseră strângând sticla de bere, în timp ce o urmărea pe Gwen rotindu-se și dansând pe ring.

- E beată, mormăi printre dinții înțeleștați.

- Aș spune că ai dreptate.

Carter luă o gură de bere în timp ce se uita la Eliza. Vorbea cu doi bărbați care stăteau la masa ei, unde își petrecuse cea mai mare parte a nopții. Unul din ei se ridică și îi oferă mâna. Ea ezită, dar apoi se ridică și îl lăsă să o conducă pe ringul de dans. Fundul ei micuț se mișca pe ritmul muzicii de parcă s-ar fi născut ca să danseze western și country. Partenerul ei își ținu mâinile pe șoldurile Elizei preț de vreo treizeci de secunde, după care acestea începură să îi alunece.

„E greu să țin sticla când degetele mele vor să o zdrobească.”

Un alt cuplu îi blocă vederea. Se foi pe scaun, dar tot nu o putea vedea pe Eliza în mulțime. Când o regăsi,

ea renunțase la dans și se așezase iar la masa ei, vorbind cu alt individ. Când al doilea cowboy se întinse să atingă umărul Elizei, Carter nu mai rezistă.

- Urmărește-o pe Gwen!

- Nu-ți face griji, sunt cu ochii pe ea, spuse Neil.

Muzica se schimbă cu una mai lentă până ajunse el la masa Elizei. Nu prea gentil, desprinsе degetele cowboy-ului de pe umărul ei și o prinse de cot.

Expresia ei surprinsă o întâlni pe a lui, în timp ce cowboy-ul se ridică.

- Te pot ajuta?

Un tatuaj cu o cruce orna brațul bărbatului care își petrecea timpul cu Eliza. Era aproape insesizabil, dar Carter îi cunoștea semnificația.

- Îmi datorezi un dans, îi spuse Elizei, ignorându-l pe bărbat.

Poate era prea șocată ca să îl respingă, dar se ridică, împiedicându-se, și îl lăsă să o tragă în brațele sale. Căldura ei îl dădu gata, în timp ce corpurile li se atinseră.

- Ce naiba cauți aici?

Carter aruncă o privire spre individul care continua să îi privească din cealaltă parte a barului.

- Salvez o femeie de câteva brute care plănuiesc o noapte de distracție.

El o roti. Ea îl imită și, revenind în poziția inițială, aruncă o privire spre bărbat.

- Sunt inofensivi.

- Chiar așa?

- Doar par grosolani.

- Deci v-au cumpărat degeaba băuturi toată noaptea ca să vă testeze limitele?

Ea îl călcă pe picior. El își reveni rapid și continuă să danseze.

- De cât timp ești aici și ne urmărești?

- Vai de mine!"

Își ținu picioarele cât mai departe, de data asta.

- De destul timp.

- Cât de mult, Carter?

- Neil era îngrijorat pentru Gwen.

Amintindu-și de sora celui mai bun prieten al său, își roti privirea prin cameră, încercând să o găsească. Prinse o mișcare a părului ei blond și o mică frântură în care cineva încerca să o scoată pe ușă.

„O, la naiba!“

Carter întrerupse brusc dansul și o trase pe Eliza după el. Neil era deja lângă ei.

Înghesuiala de corpuri transpirate le făcu dificilă înaintarea prin bar. Carter știa că cel puțin un bărbat de la masa Elizei îi urmărea.

- Ce facem?

- Haide! îi spuse.

În sfârșit, ajunseră la ușa principală și năvăliră în parcare, la timp pentru a-l vedea pe Neil prinzându-l pe individul cu care dansase Gwen. Neil îl țintuise de capota unei camionete și ridicase pumnul.

- Stai! țipă Gwen.

Neil ezitase, dar numai pentru o secundă, apoi pumnul său zburase prin aer. Omul de pe capotă nu se putea măsura cu Neil. Garda de corp îi aplicase două lovituri și se retrăsese.

- Doamna a spus nu.

- De unde naiba ai apărut? strigă un bărbat din bar în timp ce își făcea loc prin mulțimea adunată.

Mai multă lume ieșise din bar ca să asiste la scenă. Carter era sigur că cel puțin un telefon îl fotografia. O bătaie în parcare a unui bar din Texas în mod sigur nu era cea mai bună cale de a câștiga voturi.

- Totul s-a terminat, prietene. Individul imens de aici doar protejează o femeie nevinovată, spuse Carter, încercând să dezamorseze situația.

- Mie mi s-a părut dornică, urlă individul înainte ca pumnul străinului să zboare spre fața lui Carter.

El se întoarse și îl plăcă pe atacator, apucându-l de mijloc și împingându-l în cea mai apropiată mașină.

Totul explodase în jurul lui. Carter încasase o altă lovitură în tors, apoi răspunsese cu pumnul la lovitura

primită. Adrenalina circula prin venele sale precum focul, alimentându-i starea. Memoria musculară preluase controlul, și, în mai puțin de douăzeci de secunde, Carter îl proptise pe individ de mașină, lângă prietenul lui.

- „Nu” înseamnă întotdeauna „nu”!

Bărbatul de sub el încetase să se mai zbată. Individul de la bar pătrunsese prin mulțime ca un atacant de pe linia de cincizeci de metri a terenului de fotbal.

- Fir-ar să fie, Jimmy, ce faceți aici voi doi? întrebă cineva.

Carter se îndepărtase de bărbatul cu care se luptase și ieșise din raza de acțiune. Privi spre inamicul său, așteptând ca acesta să facă o mișcare.

Acesta nu se clintise.

- Neil, strigă Carter, ce-ar fi să o conduci pe doamna Gwen în camera ei? Eu merg cu Eliza.

Eliza o bătu pe Gwen pe spate.

- Ne vedem la hotel.

Când Carter o ținui cu privirea pe Eliza, aceasta își trecu brațul pe sub al lui Gwen, amândouă uitându-se neliniștite la mulțime.

Gwen încuviință din cap.

Carter o îmboldi pe Eliza să se îndrepte spre mașină.

- Poșeta mea e în bar, îl anunță ea.

Neil le însoți pe amândouă departe de bărbații beți, iar Carter se întoarse în bar să recupereze poșeta.

Ridică poșeta de firmă a lui Gwen, apoi pe cea a Elizei. Când mâna lui atinse poșeta Elizei, simți înăuntrul un lucru neliniștitor de familiar. Incapabil să se stăpânească, deschise poșeta și găsi exact ce se aștepta să vadă.

De ce, oare, purta Eliza un pistol în poșetă?

capitolul 3

Eliza își smulse geanta din mâna lui Carter, scoase cheile și i le înmână.

Se înșelase. O pusese pe Gwen în pericol, în loc să o ajute să îndepărteze avansurile străinilor. Gwen clătină din cap spre Eliza în timp ce Neil o conducea la mașina sa. Spusese că era OK, dar Eliza nu o credea. Continua să se holbeze la Neil, cu o furie greșit orientată.

Odată ajunși la hotel, Eliza avea să obțină toate răspunsurile. Până atunci, trebuia să îi facă față lui Carter.

Pentru început, de ce erau în bar? Ar fi trebuit să fie fericiți de intervenția lor la timp, dar nu se putea gândi decât la faptul că, dacă nu ar fi fost distrasă de apariția lui Carter, s-ar fi putut descurca foarte bine.

Carter conduse în tăcere până ajunseră la autostradă. Eliza nu se putea concentra decât la chipul lui dur. La maxilarul puternic și la gura senzuală, cu buza ușor umflată.

Se cutremură, gândindu-se la durere.

- De ce?

Respiră adânc și lăsa aerul să iasă ușor. Nu era nevoie să îl întrebe la ce se referea. *De ce* merseseră în acel bar de la bun început? *De ce* o luase pe domnișoara Gwen, o debutantă protejată de la bal, la un bar?

- Am vrut să ne distrăm.

- Hotelul nu are bar?

- Ba da. În condiții de perfectă siguranță și plictisitor, spuse ea. Gwen a vrut mai mult.

- Gwen nu știe ce vrea. Putea fi rănită.

Eliza se uită la mâinile ei, așezate în poală, peste geantă.

- Gwen începea să creadă că toți cowboy-ii sunt domni pentru că i se adresează cu „doamnă” și îi țin scaunul. Dacă nu ar fi mers cu mine la acel bar, s-ar fi dus singură.

- Și tu cum ai ajutat-o?

- Dacă nu ai fi apărut tu să îmi distragi atenția, aș fi împiedicat-o să plece cu tipul ăla.

Vocea Elizei se ridicase și furia ieșise la suprafață. Carter pufni și semnaliză că ieșea de pe autostradă.

- Oricum, voi ce căutați acolo? întrebă ea.

- Am venit să împiedicăm ca oricare din voi să ajungă pe prima pagină a ziarelor de mâine-dimineață. Se pare că eu și Neil am ajuns la fix.

Mâna lui Carter se încheștă pe volan în timp ce intra în parcare hotelului. Trecu pe lângă valet, preferând să parcheze singur.

- Nu a fost așa rău.

- Individul care nu-și putea lua mâinile de pe tine era un traficant de droguri. Știai asta?

Ea știa destule despre tatuaje. Le cunoștea semnificația.

- Un oraș mic, în cel mai bun caz.

Nu era ca și cum îi acordase atenție individului când acesta apăruse la masa lor. De fapt, când acesta se așezase, Eliza comanda cafea, pentru ca ea și Gwen să poată ieși de acolo. Bănuise că indivizii din jurul lor înțeleseseră deja că nu aveau să le poartă ademeni în paturile lor, și tensiunea începea să crească în bar. Era pe punctul de a se scuza și a pleca, în momentul în care Carter apăruse și o trăsese pe ringul de dans.

- Un oraș mic, asta e tot ce poți să spui despre ce s-a întâmplat?

Imaginea lui Carter supărat nu era una plăcută. Avea maxilarul încheștat, iar ochii i se îngustaseră până la nivelul unor fante atât de mici, încât semănau cu acele cu gămălie. În loc să îi alimenteze iritarea, Eliza preferă să coboare din mașină, trântind portiera în urma ei. Parcurse doi metri de la mașină, când Carter o făcu să se rotească, pentru a doua oară în acea seară.

- Admite că ai greșit, și o voi lăsa baltă.

„Pe naiba!”

Stăteau acolo unul în fața celuilalt, confruntându-se din priviri. Ea respiră adânc de câteva ori, refuzând să cedeze. Dacă el își imagina că o putea face să vorbească, se înșela amarnic. Nimeni nu aplica mai bine ca ea tratamentul tăcerii.

- Doamne, ești încăpățânată!

- Nu uita asta, spuse ea.

El slăbi strânsoarea, iar ceva se schimbă în ochii lui. Vocea i se îmblânzi.

- Puteai fi rănită.

- Vrei să spui că Gwen putea fi rănită.

Privirea îi coborî de la ochi la buzele ei, în timp ce devenea tot mai conștient de prezența ei.

- Și ea, zise el, vocea devenindu-i doar o șoaptă.

Din privirea lui, ea înțelese că nu Gwen era cea pentru care își făcea el griji. Degetele lui îi urcară pe braț, lăsându-i pe piele furnicături. Schimbarea lui bruscă de la mânie la teamă o lăsase fără aer în plămâni și o zăpăcise. Buzele lui se mișcară, de parcă vorbea singur, în timp ce se apropia și mai mult de ea. Ea știa că avea să o sărute. O greșeală colosală, mai mult ca sigur, dar nu îl putea opri, nu voia. Rămase perfect nemișcată, în așteptarea atingerii lui.

Telefonul lui, aflat în buzunarul pantalonului, sună, spulberând tensiunea, precum un cub de gheață ce nimereste în apa fierbinte.

- Fir-ar! exclamă el.

Eliza se retrase și scutură din cap pentru a-și reveni în timp ce el căuta prin buzunar.

- Ce e? se răsti în telefon. Da... Nu... Nenorocitul!

Fața lui Carter se albi. Își trecu mâna liberă prin părul blond nisipiu, gestul făcându-l să pară și mai sexy. Chiar nu trebuia să se gândească la el ca la un tip sexy.

- Da. Știi ce ai de făcut.

El închise telefonul.

- Ce s-a întâmplat?

- Se pare că mica petrecere din seara asta a apărut pe toate rețelele de socializare. Era directorul meu de campanie.

- O, nu!

Asta nu era bine. Candidații picau de pe listele electorale pentru mult mai puțin decât atât.

- Mai mult decât „O, nu”. Haide, trebuie să te duc în hotel, pentru a mă putea concentra pe ce trebuie făcut ca să controlez situația.

Pentru ea, fiecare pas spre hotel era presărat cu vină. Ce se întâmplase cu zidurile pe care le ridicase cu atâta greutate? Eliza încerca să își ascundă sentimentele și spera că el nu avea să vadă prin fațada ce se prăbușea.

O împinse în apartamentul de tip penthouse fără nici o vorbă. Se uită la Gwen, amenințând-o cu degetul și spunând:

- Data viitoare când vrei să ieși, ia-l pe Neil.

Apoi, se răsuci pe călcâie și ieși, trântind ușa în urma lui.

„Este doar vina mea.”

Odată ce ușa de la penthouse se închise, Gwen sări în picioare.

- Niciodată în viața mea nu m-am distrat mai mult!

Eliza se holbă la ea, mută de uimire.

- Ce?

- În primul rând, acei cowboy. Atât de drăguți. Și berea. Nu credeam că o să-mi placă berea. Mama mi-a spus că are gust de apă de baie murdară și că doamnele nu beau bere. Și dansul... Crede-mă, nu am dansat niciodată așa.

Gwen se plimba prin cameră, vocea ridicându-i-se cu cel puțin o octavă în timp ce se grăbea să vorbească, suprapunând cuvintele. Eliza clătină din cap.

- Ești nebună? Neil ți-a salvat fundul nu tocmai virgin de individul ăla, în parcare.

- L-am observat pe Neil cu o oră înainte să decidă să intre în lumina reflectoarelor. Nu am fost niciodată în pericol cu adevărat.

Eliza simți cum i se usca gura.

- Ce?

- Nu i-ai văzut pe Carter și pe Neil intrând? Îmi pot imagina cum poate trece neobservat Carter, dar Neil? Omul ăla are constituția ca a unui camion pe autostradă. Mușchi solizi.

Gwen ridică din sprânceana stângă, iar ochii, sticloși de la prea multe beri, sticliră și mai mult.

- Îți place de Neil?

- Nu am spus asta.

„Nu a negat. Interesant.“

Eliza își frecă fața, întinzându-și ce mai rămăsese din machiaj.

- Ce s-a întâmplat în seara asta a fost o greșeală colosală.

- Nu sunt de acord.

- Carter candidează la alegeri, și tocmai a fost implicat într-o bătaie de bar. Aparent, fotografiile circulă deja.

Eliza nu putea decât să spere că nu apărea și ea în vreuna dintre ele.

- O... Oh!

Se părea că, în sfârșit, Gwen înțelegea toată situația. Eliza se prăbuși pe canapea, cu mâinile atârându-i pe lângă ea.

- Este doar vina mea.

Gwen se așează lângă ea, punându-i o palmă pe genunchi.

- Nu. Și eu sunt la fel de vinovată.

Responsabilitatea cădea direct pe umerii Elizei. Acum, se punea problema cum putea ea să îndrepte lucrurile.

Cu capul între mâini, Carter stătea în fața laptopului, cu directorul lui de campanie, Jay, în direct pe Skype.

- ... Și, pentru că Gwen Harrison a fost implicată, ai reușit să apari și în ziarele și tabloidele din Londra. Suntem terminați.

„Trebuie să rezolv asta.“

- Nimeni nu dorește la putere un bărbat singur care frecventează barurile. Nu îi deranjează adulterul sau consumul de droguri, dar încăierarea din parcare a unui bar nu o să meargă.

- Trebuie să fie ceva ce putem face.

Planificase să își anunțe oficial candidatura în mai puțin de două săptămâni. O noapte în care protejase

onoarea unei femei fusese de ajuns pentru a distruge toate planurile lui de o viață.

- Cât de curând ar trebui să țin o conferință de presă?

- Și, mai exact, ce anume ai vrea să le spui reporterilor? Că te aflai într-un bar, bând...

- Nu beam.

- Cât timp ai stat în bar?

- O oră.

- Și nu ai băut?

Cuvintele lui Jay erau însoțite de sarcasm.

- Am tras de o bere.

Sorbise dintr-o bere, pentru a nu părea că o spiona pe Eliza. Jay expiră zgomotos.

- Cum spuneam, erai într-un bar, beai și agățai femei.

- Nu-i adevărat.

- În fotografiile pe care le-am văzut, stăteai lângă o brunetă care mai că urla „sexul este prenumele meu“.

- E Eliza. Cea mai bună prietenă a Samanthei. După băraie, am condus-o acasă. Neil a condus-o pe Gwen, se apără el.

- Nu cred că reporterilor le va păsa a cui prietenă este. Ascultă, Carter, vor spune că ai mers acolo să bei, ceea ce nu e o minciună; ai agățat o tipă, ceea ce nu e o minciună; și l-ai lovit pe un tip, ceea ce nu e o minciună.

Carter era cât pe ce să spună: „Dar el a început“. când Jay întrebă:

- Când e petrecerea lui Blake?

- Paste două zile.

- Nu ieși în evidență și ai grijă cu cine vorbești. Poate că o parte din situația asta se va dezamorsa singură, și ne vom da seama cum putem să o gestionăm.

Carter își masă ceafa pentru a alunga tensiunea.

- Faptul că ignorăm problema nu o va face să dispară.

- Nu, dar ce opțiuni avem? Dacă nu ești tu cel care merge spre altar mâine sau în săptămâna următoare,

nu știu cum te vom putea transforma într-un familist gata să preia frâiele. Imaginea creată de bătaia de la bar nu va dispărea. Tot ce putem face e să venim cu ceva peste sau să o transformăm cumva într-un gest eroic. Chiar și atunci, va fi o luptă dificilă.

Imaginea lui Kathleen, partenera lui de la nuntă, îi veni în minte.

„Căsătorie? Nu se va întâmpla.“

- Trebuie să fie ceva ce putem face.

- Mă voi consulta cu niște prieteni din DC. Ei se confruntă tot timpul cu astfel de cazuri.

- Sună-mă.

- Te sun. Și, Carter?

- Da?

- Stai departe de barurile locale.

Carter încheie apelul și aruncă telefonul pe pat.

Era terminat.

capitolul 4

Rochia era chiar mai sufocantă decât își imaginase. Galbenul nu îmbunătățea cu nimic nuanța lividă a Elizei, pe care o avea zilnic de când cu bătaia de la bar.

- Arăți... dulce, zise Sam, mutându-și privirea de la Eliza la Gwen și înapoi.

- Ca glazura de pe o prăjitură.

Doar că interiorul prăjiturii era amar și acru. Gândul că avea să îl întâlnească pe Carter în timp ce mergeau spre altar îi provoca greață. Unde îi erau atitudinea rebelă și ripostele prompte când avea nevoie de ele?

- Cel puțin, s-a mai răcorit, spuse Gwen, optimistă ca de obicei.

- Cu cât? Un grad?

Eliza deschise evantaiul stupid și îl folosi. Cineva bătu la ușă.

- Intră.

Doamna Hawthorn își vârî capul înăuntru.

- O, fetelor, arătați minunat.

Eliza se abținu să pufnească. Rochia lui Sam era la fel de ridicolă, dar cel puțin era albă. Cu siguranță, doamna Hawthorn avea nevoie de un control la ochi. Doar Gwen părea să arate bine în rochia aia și în galbenul acesteia.

- Bărbații sunt gata?

- Sunt, sunt. Le pot spune să înceapă să cânte?

- Te rog, zise Eliza.

Cu cât începeau mai repede, cu atât terminau mai repede și ea se putea pierde în umbre. Totuși, trebuia să găsească o cale de a se revanșa față de Carter pentru „greșeala inacceptabilă” pe care o făcuse. Știrile despre băraia din bar se răspândiseră și îl descriau ca pe un candidat nestatornic. Carter nu vorbise cu reporterii, deși aceștia își ridicaseră tabăra în fața hotelului, în speranța că vor obține o declarație.

Sam își ridică rochia grea pentru a evita să calce pe ea în timp ce se deplasa. Când ajunseră pe la jumătatea treptelor, Eliza îi zări pe Carter și pe Neil, ambii purtând fracuri și cravate galbene. Carter rânjea la ceva ce tocmai spusese Neil, înainte ca acesta din urmă să le observe.

Carter își întoarse capul, zâmbetul dispărându-i când privirea i se opri asupra ei. Eliza înghiți cu greu, încercând să ignore tensiunea ce se acumula în pântecul său. Carter își luă locul la baza scării și așteptă. Îi aruncă o privire înainte de a ridica brațul pentru a i-l oferi. Era rigid și neînduplecat.

„Asta va fi distractiv.”

- Bună, reuși să spună ea fără să se bâlbâie.

El răspunse la salut, dar își îndreptă privirea spre Neil.

- Hai să facem asta!

Zâmbetul radiant al lui Gwen se îndreptă spre Neil. În timp ce se lipea de brațul lui.

Neil se trase de guler ca pentru a-l lărgi și încuviință din cap spre Carter.

Afară, muzica începu să cânte, iar Eliza îi permise lui Carter să o conducă prin hol. Imediat ce ea și Carter pășiră pe culoarul spre altar, zâmbetul lui fermecător reapăru, și o trase pe Eliza mai aproape de el. În sfârșit, își permise să o privească, dar părea să nu fie încântat de ceea ce vedea.

- Arăți minunat, îi spuse.

- Pesemne ai orbit, îi șopti ea, zâmbind.

Doi fotografi făceau poze. Unul angajat de Samantha, celălalt ales cu grijă din presă. Părea că obiectivul camerei se concentra prea mult pe ei. Ce bine că Neil avea permisiunea să șteargă orice fotografie considerată nepotrivită.

- Arăți precum Daisy Duke. Foarte texan, reuși el să spună din colțul gurii zâmbitoare.

- Daisy Duke ar purta franjuri și și-ar arăta fesele.

Eliza arătă spre una dintre clientele ei și ale lui Sam, care era așezată în dreapta ei. Carter chicoti în barbă. Avalanșa de blițuri stârni neliniștea Elizei.

El o conduse până în fața altarului și o strânse ușor de mână înainte de a o părăsi pentru a-și ocupa locul lângă Blake.

Ceremonia fu scurtă. O reînnoire a jurămintelor cu o cascadă de cuvinte de devoțiune rostite atât de Sam, cât și de Blake. Și, deși, până la sfârșitul ceremoniei, rochia i se lipise Elizei de spate, emoția făcu să i se pună un nod în gât. Samantha și Blake erau foarte îndrăgostiți, și, văzându-i împreună, îi aprindea Elizei o urmă de speranță pentru umanitate.

Eliza înhăță un pahar de șampanie de la un chelner care trecea pe lângă ea, palmele lui Carter umezindu-se în timp ce ea lăsa licoarea dulce să-i alunece pe gât. El își linse buzele în timp ce un val de dorință i se aprinse în pântec, refuzând să plece.

Kathleen îl înghionti în braț.

- Ea este femeia din fotografiile din ziar?

Rușinat pentru că fusese prins uitându-se - și ca să fie sincer, râvnind - la o femeie, alta decât cea cu care venise, Carter se întoarse la însoțitoarea lui.

- Femeia brunetă? întrebă el, mimând inocența.

Kathleen îi oferă un zâmbet șters.

- Nu sunt proastă.

Nu, Kathleen nu era.

- Da, ea este.

Însoțitoarea lui își permise să se uite un moment peste buza propriului pahar.

- Este foarte frumoasă, în ciuda acelei rochii oribile.

El aproape că răsă la această remarcă și își întoarse iar privirea spre Eliza. Se gândi la comentariul ei despre franjuri și fese și simți cum o parte a tensiunii din ultimele zile se pulberă.

- Presupun.

- Presupui? Te rog, Carter. Abia ți-ai luat ochii de la ea toată noaptea.

„La naiba.”

- De când cu incidentul de la bar, mă simt împovărat. Văzându-le din nou pe ea și pe Gwen, mi s-au reactivat grijile.

Ceea ce nu era o minciună. Doar că nu Gwen era cea care îi alimenta neliniștea.

Kathleen își puse mâna pe brațul lui și reuși să zâmbească slab.

- Cred că poate fi mai mult decât asta.

El dădu să nege clătinând din cap, dar ea îl opri:

- Spune-mi, crezi că azi ai aceleași șanse să câștigi alegerile din noiembrie precum aveai săptămâna trecută?

- Măine vom începe să îndreptăm lucrurile.

- Dar nu mai ești la fel de sigur?

Ochii albaștri ai lui Kathleen îi întâlneau pe ai lui.

- Nu sunt sigur.

Probabil va trebui să aștepte alți patru ani pentru ocazia de a-și curăța imaginea. Ea oftă și își înclină capul.

- Știi de ce ai nevoie?

- Nu, spune-mi!

- Ai nevoie de un nou scandal care să-l umbrească pe cel vechi. Ceva nobil. Cu impactul unui soldat care se întoarce acasă din război.

„Probabil.“

Carter simți furnicături pe ceafă. Se întoarse și o surprinse pe Eliza mutându-și brusc privirea. Când privi din nou la Kathleen, ea își scutură capul și își coborî privirea.

- Asta nu este pentru mine, Carter.

El se uită la ea pentru un timp, fără să vorbească. Amintiri legate de timpul scurt petrecut împreună apărură și dispărură în mai puțin de un minut. Dorea să simtă ceva legat de ceea ce spusese ea și chiar simțea. Ea puneă capăt relației lor, iar el se simțea ușurat.

- Îmi pare rău, fu tot ce putu spune el.

Kathleen își înalță capul, se aplecă și îl sărută pe obraz.

- Rămas-bun, Carter.

Apoi, ea se întoarse și plecă.

Nu era treaba ei. Nu îi păsa.

Eliza o observă pe însoțitoarea lui Carter, aranjată fermecător, întorcându-se și plecând de lângă el. Femeia era lipicioasă. Nu crezuse că îl atrăgea asta la o femeie. Aparent, se înșelase.

Samantha își flutură mâna prin fața ochilor ei.

- Pământul către Eliza.

Vorbeau despre ceva, dar nu își putea aminti despre ce anume.

- Îmi pare rău. Ce spuneai?

- Ești sigură că este OK dacă Gwen stă cu tine o perioadă?

Asta o dezmetici pe Eliza imediat.

- Să stea cu mine?

Oare acceptase ceva cât îi urmărise pe Carter și pe partenera lui?

- Nai auzit nimic din ce ți-am spus, nu?

- Nu. Am auzit că ai spus că Gwen va sta în Malibu cât timp tu și Blake veți petrece o altă lună de miere. Ceea ce reprezintă unicul lucru care merită efortul de a te mărita în fiecare an, apropo. Cum vine asta, că Gwen va sta cu mine?

- Vom fi plecați doar cinci zile. Gwen va sta cu Eddie și cu personalul nostru, dar, când ne întoarcem, vrea să stea cu tine. Spunea că ești de acord.

„Sunt?”

- Nu ești de acord, spuse Samantha.

- Nu, doar că... nu am vorbit despre asta.

Sam ridică din umeri.

- Credea că e OK.

Își freca palmele, semn clar că avea ceva de spus, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Dă-i drumul!

Erau foarte puține lucruri pe care cele două nu și le spuneau. Nu era nici un motiv să nu fie sinceră.

- Haide, Sam. Ai ceva de spus.

- Gwen vrea să lucreze pentru Alliance.

- Să lucreze? Gwen a muncit vreo zi în viața ei?

Sam strânse din ochi.

- Tehnic, nu. Dar..

- E o decizie proastă.

După o săptămână cu Gwen, Carter pierdea alegerile, iar chipul Elizei apărea în ziare din toată lumea.

- Ascultă-mă. Nu cred că Gwen e făcută pentru munca de birou. Dar putem folosi relațiile ei pentru a găsi mai multe femei pentru agenția noastră. Cine știe, poate va fi în stare să găsească și bărbați care să li se potrivească femeilor.

Sam avea dreptate.

- Dacă ești chiar atât de împotriva...

- Nu, nu sunt.

Eliza respiră adânc. În cele din urmă, Samantha era șefa. Deși întotdeauna respecta părerea Elizei și nu lua niciodată un client care i se părea nepotrivit uneia din

ele. Și, în plus, Gwen era cumnata lui Sam. Nu era ceva peste care puteau trece cu vederea.

- Stau aici, purtând ceva galben ce seamănă cu voma Zânei Măseluță. Și toate astea pentru că Gwen este o persoană care nu poate fi refuzată.

- Motiv pentru care s-ar descurca grozav la recrutare.

Ochii rugători ai lui Sam spuneau totul.

- OK, îi vom acorda perioada de probă. Cel mai probabil, după o săptămână, va urî traiul de la periferii și va dori să se întoarcă acasă oricum.

- Probabil, confirmă Sam cu un zâmbet. Mulțumesc.

Sam o îmbrățișă și plecă de lângă ea. Eliza încercă să îndepărteze materialul rochiei de pe piept. Ura căldura. După ce scutură evantaiul pentru a-l deschide, găsi reconfortant aerul ce-i răcorea pielea umedă.

- Ești pregătită pentru franjuri?

Vocea lui Carter îi dezmiardă ceafa. Imaginea lui aproape sărutând-o îi invadă simțurile. Înghiți, dar nu se întoarse spre el.

- Ai cumva la tine?

- Pot aranja asta.

Oare de ce cuvintele lui aduceau atât de mult cu o ofertă de seducție?

- Încerci să mă scoți din rochia asta?

- Am avut gânduri mai rele.

Ea se întoarse și îi surprinse zâmbetul îndrăzneț.

- Nu ai o întâlnire?

- Ba da.

- Atunci, de ce stai aici și flirtezi cu mine?

Eliza era bună la multe lucruri, dar nu și la furatul bărbatului altei femei. Chiar dacă Eliza îl cunoștea pe Carter de mai mult timp decât dulceața care îl însoțea, el nu venise cu ea, ceea ce îl făcuse inaccesibil.

- Asta fac?

- Așa pare. Și trebuie să-ți spun că este o idee proastă.

- Ce e o idee proastă?

- Noi doi... flirtând. Noi avem un conflict. Ți amintești? Crăciunul trecut țipam unul la altul peste budinca de Crăciun.

- Ne contraziceam cu privire la o dispută între Green Bay și Carolina. Arbitrul mi-a dat dreptate.

- Arbitrul era orb.

Vocea ei urcă, și toate gândurile legate de flirtat dispărură precum un țânțar supărător ce fuge de Raid. Carter zâmbi larg.

- Ce e așa distractiv?

- Ai nevoie doar de o mare dungă neagră, și ai arăta precum o viespe nervoasă în rochia asta.

Dacă nu ar fi avut atât de multă dreptate, l-ar fi insultat. În schimb, se forță să râdă, uitându-se în jos la rochie și ridicând brațele în lături.

- Doamne, e îngrozitoare. Țin să se înregistreze că Gwen a ales-o.

Carter se întoarse.

- Pe Gwen nu vine atât de rău. Nu e bine, dar...

- Ceva îmi spune că Gwen ar arăta bine și în frișcă.

Era atât de frumoasă. Linii clasice, înălțimea perfectă și ochi surăzători. Minunată. Și momentan înconjurată de trei bărbați.

- Frișcă, da?

Eliza se concentrează asupra lui Carter și simți o căldură încingându-i pielea.

„Frișcă și sirop de ciocolată ce se prelinge pe pieptul tău puternic.”

Eliza își mușcă buza inferioară în timp ce lumina unui bliț o trezi din scurta fantezie. Atât ea, cât și Carter se întoarseră să se uite la fotograf. Neperturbat de supărarea lor, fotograful verifica ecranul aparatului și confirma cu o mișcare a capului.

- Frate, e cald în seara asta, fu tot ce spuse acesta înainte de a pleca.

- Ar trebui să permitem asta?

Carter ridică din umeri.

- Mai bine decât o bătaie în bar.

Pentru o scurtă perioadă, Eliza uitase de bătaia de la bar.

- Cum merge campania?

El ezită cu răspunsul, apoi zise:

- Nu e bine.

"Vina mea."

- Mă simt responsabilă, admise ea.

- Da?

- Ei bine, da... Dacă nu o duceam pe Gwen acolo, voi nu ne-ați fi urmat. Un lucru a condus spre celălalt și toate cele. Dacă pot face ceva să ajut...

Eliza luă în considerație posibilitatea de a repeta ceea ce spusese, dar îl văzu pe Carter încremenit, holbându-se la ea. Undeva în capul lui se gândea la ceva și se lupta cu imaginea pe care o crease.

- Carter? Ești OK?

- A, da. Doar mă gândeam dacă poți face ceva.

Cuvintele îi ieșiră încet, dar ferm.

- Sigur. Eram acolo. Știu că nu tu ai pornit bătaia. Îi pot spune asta unui reporter.

- A, da. Continuă să se uite la ea și murmură: Nu știu.

- Nu știi ce?

- Nu știu ce? repetă el întrebarea.

- Nu are sens ce spui.

El se smulse din gândurile sale.

- Când pleci mâine?

- După-amiază. Zbor cu Sam și Blake.

- Deci o să fii în L.A. după aceea?

- Acolo trăiesc, Hollywood. Nu toți avem bani să închiriem un avion privat.

Eliza folosisese porecla pe care Samantha i-o dăduse lui Carter când făcuseră cunoștință. Înfățișarea lui frumoasă, ce se potrivea pe marile ecrane, era fantezia oricărui mare producător. În schimb, în loc să caute faima, el alesese dreptul. *Plictisitor!*

- Sigur, spuse el, rânjetul revenind pe fața lui. Am o conferință de presă peste două zile la Beverly Hilton. Poți veni acolo?

Ea înghiți în sec, simțindu-și palmele și mai umede.

- Pentru a spune ce s-a întâmplat?

- Dacă va fi nevoie.

Ce putea zice? Din vina ei avea el nevoie de conferința aceea. Trebuia să facă ceva să îndrepte lucrurile.

- Da, pot veni.

Carter afișă un zâmbet larg, unul pe care Hollywoodul ar fi dat orice ca să îl aibă.

- Ar trebui să te întorci la partenera ta. Pun pariu că te caută.

Carter își luă privirea de la ea, uitându-se prin cameră. Eliza o observă pe partenera lui râzând la ceva ce spunea un alt bărbat.

- Se pare că cineva se bagă pe fir, remarcă ea, arătând cu brațul.

- M-a eliberat. Se pot băga cât de departe vor.

Eliza îl privi fix.

- Te-a părăsit?

El încuviință din cap, dar expresia nu i se schimbă. Evident, Kathleen nu era importantă pentru el. Sau poate erau mai multe motive.

- Stai puțin, nu te-a părăsit din cauza alegerilor, nu?

El zâmbi. O greutate ciudată apăsă pieptul Elizei. Un amestec de ușurare fiindcă el era liber - ceea ce era complet de nedorit pentru ea - și de uimire dată de faptul că putea fi cineva așa meschin încât să își părăsească partenerul pentru un motiv atât de superficial. Dacă partenera l-ar fi cunoscut cât de cât pe Carter, ar fi știut că, în ciuda deseori purtări arogante, ar fi protejat o femeie, indiferent de cum ar fi reacționat presa. Indivizi precum Carter nu existau decât în cărți.

- Oricum, nu e suficient de bună pentru tine, murmură Eliza.

- Ce ai spus?

- Dacă o femeie stă cu tine doar pentru a deveni prima doamnă a Californiei, atunci nu o vrei.

Kathleen se apleca spre un cowboy din Texas, cu un costum de cinci sute de dolari.

„Probabil deține o platformă petrolieră.“

- Chiar așa? Întrebă Carter.

- Da. Chiar așa.

Muzica de pe fundal se opri, iar gazda petrecerii luă microfonul.

- Ei bine, prieteni, se pare că trebuie să tăiem tortul ca să le lăsăm pe gazde să plece să își înceapă cea de-a treia lună de miere.

Eliza ridică privirea și îl observă pe Carter privind-o. El zâmbi și îi oferă brațul pentru a putea da o mână de ajutor, împreună, la tăierea tortului.

În timp ce Eliza își strecură mâna pe sub brațul lui, un curent electric îi străbătu pieptul și îi făcu pielea de găină. Corpul ei încălzit deja se înfierbântă de la simpla lui atingere și se încordă în toate locurile potrivite.

capitolul 5

- Am nevoie de ajutorul tău.

Eliza stătea în sufrageria Samantha și a lui Blake, stăruind pe lângă Gwen.

- Ai nevoie de ajutorul meu?

Gwen se îndreptă de spate și ridică dintr-o sprânceană perfect conturată. Părea la fel de surprinsă de cererea Elizei pe cât era ea să o formuleze.

- Șocant, știu. Dar tu ai experiență cu lucrurile astea, pe când eu nu am nici o idee.

Elizei nu îi plăcea să ceară ajutorul cuiva, dar nu avea de ales.

- Ce experiență?

Eliza își duse mâna la buze și ronțai o unghie.

- Carter mi-a cerut să îl însoțesc mâine la o conferință de presă. Nu știu cu ce să mă îmbrac, nu știu

ce să spun. Nu vreau să arăt ca o țărăncuță. Dumnezeu știe că fotografiile din parcare barului nu ne flatează deloc.

- Mie mi s-au părut superbe, spuse Gwen.

- Pentru o reclamă la blugi și bere, poate. Asta reprezintă o chestie foarte importantă pentru Carter. Ar trebui să arăt... nu știu... impunătoare. Mă pricep la rochii de seară. Mă descurc la casual. Dar o conferință de presă? Nu am nici o idee.

Gwen își puse o mână pe piept.

- Sunt mândră că ai venit la mine.

„Ce bine.“

- Deci, mă poți ajuta?

- Dacă mama m-a învățat ceva, asta e cum să mă descurc cu presa. Gwen se ridică și îi întinse mâna. Hai! Să începem cu hainele potrivite.

După o jumătate de oră, stăteau în atelierul unui designer de modă, pe care Gwen cu siguranță îl analizase cu ocazia unei vizite anterioare. Proprietara le întâmpină imediat ce trecură pragul.

Cineva puse un pahar cu vin în mâna Elizei, în timp ce Gwen îi explica lui Nadine, proprietara, scopul vizitei. Concentrându-se pe vinul din pahar, Eliza reuși să își stăpânească impulsul de a-și roade unghiile. Asculta pe jumătate, în timp ce celelalte femei se plimbau prin cameră. Gwen extrase câteva combinații de fuste și bluze de pe rafturi.

- Cred că nuanțele închise îi vor scoate în evidență tenul și va da bine în fotografii.

- Sigur. Dar nu negru. Nu participă la o înmormântare, susținu Nadine.

Eliza râse, neputând scăpa de sentimentul că faptul că avea să stea în fața atâtor camere de filmat avea să o facă să se simtă ca la o înmormântare. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult ascunzându-se de camerele de filmat. Acum, urma să fie elementul central.

- Ce spui despre o pălărie? întrebă Gwen. Îmi dau seama că vorbește englezoaica din mine, dar o pălărie adaugă mister și ascunde o parte din emoții.

Atenția Elizei se îndreptă spre Gwen.

- Îmi place ideea asta.

Nadine așează pe canapea hainele pe care le avea pe brațe. Apoi, se duse în camera din spatele atelierului și se întoarse cu câteva cutii cu pălării, etalând cu atenție fiecare pălărie.

- Vrem mister, nu să atragem atenția. Deci în nici un caz ceva mic sau cu pene.

- Dar îmi plac penele, susținu Gwen.

- Ei bine, poate una mică pe margine, admise Nadine.

Pe rând, pălăriile fură probate de Eliza. În afară de o șapcă, ce îi ascundea părul în zilele rele, Eliza nu purta pălării. Borurile largi i se păreau ciudate. După ce își văzu reflexia în oglindă, nu putea decât să admire transformările pe care acestea i le aduceau.

- Îmi place a doua, zise Gwen.

Borurile acopereau suficient fața Elizei, astfel încât, dacă își apleca doar puțin capul, reușea să își ascundă identitatea.

- Și mie îmi place.

- Superb! Acum, rochia. Tăieturi curate, nu prea adânci. O să fie cald, deci neapărat sacou cu mâneci scurte și obligatoriu din mătase. Te va face să te simți încrezătoare, în ciuda oricăror emoții puternice. Nicio dată să nu îi lași să îți detecteze emoțiile, zise Gwen.

În timp ce ea vorbea, Nadine scotea diferite rochii și le ducea în cabina de probă. Se contraziseră puțin în ceea ce privea culoarea, dar căzură de acord asupra albastrului marin ce se asorta cu pălăria. Pantofii aveau tocuri de cinci centimetri, iar, dacă Eliza era sinceră, mult mai comozi decât pantofii ei de alergare, vechi de jumătate de an. Uimitor ce putea oferi un magazin scump.

Gândul la prețul toaletei o readuse brutal la realitate. Deși domnișoara Gwen și Samantha puteau rivaliza averii unui duce, Eliza nu își permitea.

Cum rochia era împachetată, iar pălăria își găsea locul în cutia specială, Nadine îi înmână Elizei factura. Trase adânc aer în piept. Trei mii nu erau o nimic toată.

- Acceptați carduri de credit?

- Desigur.

- Lasă-mă pe mine, se oferi Gwen.

- Când ți-am cerut ajutorul, nu m-am referit la cel financiar.

Eliza scoase cardul din geantă și i-l întinse lui Nadine.

- Voi sta la tine de săptămâna viitoare. Îți sunt datorare pentru asta.

Deși Eliza nu își permitea rochia, nu avea de gând să o lase să plătească pentru ea.

- Când te vei muta, vom ajunge la o înțelegere.

Cu siguranță, Gwen văzu determinarea din ochii Elizei și abandonează subiectul.

Soneriei casei din cartierul Tarzana, casă pe care Eliza o împărțise cu Sam, înainte ca aceasta să se mărite, sună. Carter sosise cu cinci minute mai devreme.

- Vin, strigă ea de la etaj, nefiind sigură că o putea auzi. Se verifică în oglindă pentru ultima oară. Nu era sigură unde dispăruse Eliza Havens. Femeia din a cărei reflexie o vedea era o străină. O străină misterioasă și, da, aproape frumoasă. Poți face asta, își spuse ea, în încercarea disperată de a se calma.

Întregul șiretlic avea să se spulbere dacă începea să își roadă unghiile sau se foia. Sfaturile lui Gwen se întinseseră mult în noapte.

„Stai liniștită. Umerii spre spate, bărbia sus. Nu prea sus. Acum, înclină ușor capul și lasă-ți buzele să se ridice puțin. Nu un zâmbet, dar nici un rânjet. Perfect.“

Sfaturile continuaseră la nesfârșit. Gwen făcuse imposibilul. O transformase pe Eliza într-o doamnă sofisticată, peste noapte.

„Poate că nu e imposibil.“

Sonerie se auzi iar, și Eliza expiră puternic.

- Hai să o facem.

Își netezi fusta încă o dată înainte de a deschide ușa pentru a-l întâmpina pe Carter.

Nu era Carter.

- Doamna Havens?

Omul mărunțel purta un costum din trei piese și zâmbea. În parcare din fața casei era o mașină de oraș, cu un șofer care stătea lângă portiera pasagerului.

- Da, eu sunt.

Bărbatul își scoase ochelarii și o măsură rapid. Nu exagerat, ci o scurtă apreciere. Buzele i se curbară într-o grimasă, ca a unui bărbat care deține un secret.

- Sunt Jay Lieberman, directorul de campanie al lui Carter. Îmi pare rău pentru această neplăcere, dar trebuie să vă întâlnească la hotel.

Dezamăgirea o cuprinse.

- Aha.

- E OK. Vă voi explica la ce să vă așteptați și ce trebuie să le spuneți reporterilor.

Eliza aprobă din cap, respiră adânc și ieși din casă. După ce încuie ușa, se întoarse și îl lăsă pe Jay să o conducă.

De două ori se surprinse ducând mâna la buze. Se rezumă la a se ciupi de mâini pentru a-și ține mâinile în poală. De curând, ronțăitul unghiilor devenise o problemă. De obicei, își controla agitația. Își mângâie poșeta de lângă ea și își aminti de micul pistol pe care îl ținea acolo.

Era o măsură de siguranță. Una de care cel mai probabil nu mai avea nevoie, dar nu putea fi prea sigură.

Jay spunea că cel mai mult va vorbi Carter. Ea trebuia să încuviințeze din cap, să zâmbească și să le spună reporterilor că, dacă nu ar fi fost intervenția lui Carter, ea și Gwen ar fi fost în pericol.

- Vor pune întrebări personale. Nu răspundeți la ele, îi spuse Jay. Lăsați-l pe Carter să se eschiveze. Este politician, până la urmă.

„Sigur. Și toată lumea din politică își însușește darul vorbitului cu dublu înțeles din prima săptămână a campaniei electorale.”

Șoferul îi conduse dincolo de intrarea din față a hotelului, unde erau parcate furgonetele reporterilor de la toate posturile locale. Șoferul nu opri în față. În schimb, alege o intrare laterală, parcă și le deschise portiera celor doi.

Ea îi era recunoscătoare pentru cele câteva minute de liniște înainte de a intra sub lumina reflectoarelor. Jay și șoferul o flancară în timp ce o conduceau în hotel. Cățiva angajați se uită la ei; cu siguranță, asta era intrarea personalului, dar nimeni nu îi opri.

„Borurile pălăriei îți vor masca neliniștea. Folosește-le!” îi răsună în minte vocea lui Gwen, și Eliza își înclină capul.

În timp ce treceau de o ușă, covorul vișiniu luxuriant înlocui podelele dure. Aerul uscat și răcoros din hotel purta mirosul soluțiilor de curățare folosite de personalul hotelului. Ea își menținu privirea în jos, abia observând pe unde treceau. Jay ținu deschisă o altă ușă, și Eliza trecu prin ea.

- Jay, ce se întâmplă? Unde e...? Vocea lui Carter se pierdu când Eliza își ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. Rămase cu gura căscată, și cuvintele îi pieriră. Șocul, admirația și dorința îi aprinseră ochii. Eliza.

Vocea lui Carter era abia o șoptă.

Un val de putere feminină îi mângâie egoul, în timp ce el stătea locului, fără cuvinte.

- Bună, Carter, spuse ea.

- Uau!

Obrajii ei se îmbujorară. Ceilalți din cameră păstrară liniștea.

- Ți se pare potrivit? Pălăria nu este prea mult, nu?

Nu era ca și cum ar fi avut de gând să renunțe la ea. Se simțea în siguranță la umbra ei, ceea ce era absurd, dar adevărat.

- Perfect. Totul este perfect.

Cineva din spatele lui Carter tuși. El se răsuci într-acolo, și cei șase bărbați din cameră reveniră la treburile lor.

- Zece minute, zise un puști care avea în jur de douăzeci de ani, agitând telefonul prin aer.

Carter reuși să facă doi pași spre ea și o luă de braț. O conduse spre cea de a doua cameră a apartamentului, unde era un pat uriaș, perfect făcut, cu un sac de îmbrăcăminte atârnat de ramă.

- Iartă-mă că a trebuit să îl trimit pe Jay să te ia. A intervenit ceva.

- Ești un om ocupat.

Mâna lui se odihnea pe brațul ei, după ce o conduse se în cameră. Nu o îndepărtă.

- Arăți... minunat.

Ea râse nervos.

- Încerci să mă faci să devin nervoasă?

- Nu. Eu doar... Adică, întotdeauna ai fost frumoasă, dar asta - arată cu mâna spre ea -, asta e perfect. Ca și cum ai avut un sfătuitor care să îți spună ce să porți.

„Crede că sunt frumoasă? Pe bune?”

- Gwen, spuse ea, încă blocată la complimentul primit.

- Gwen ce?

Smulgându-se din starea de buimăceală, îi dădu un răspuns mai bun:

- Eram convinsă că Gwen va ști ce ar trebui să port. Dacă ai nevoie de genul acesta de sfaturi, ea e persoana la care să apelezi.

„Poate că doar despre rochie și pălărie crede că sunt frumoase.”

Carter o strânse de mână.

- Ai emoții?

- Nu, minți ea. Da... puține. Jay mi-a făcut rezumatul în mașină. Să încuviințez din cap, să zâmbesc și să spun cât mai puține lucruri.

- Corect. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Ea chicoti.

- Jay a numit-o eschivă.

Ciocănitul de pe cealaltă parte a ușii îi întrerupse.

- E timpul să mergem, domnule Billings.

Carter își lăsă mâna să cadă peste a ei.

- Ești gata?

- Cât de mult pot fi.

O strânse de mână. Făcu o pauză.

- Eliza, ai încredere în mine? Adică, în afară de meciurile de fotbal...

Ea își aminti de conflictul lor de Crăciun și răs.

- Cred că ești un om cinstit. I se păru o idee bună să adauge: Aș vota cu tine.

- Dar ai încredere în mine?

Se întrebă dacă i-ar fi sunat în caz de urgență și s-ar fi așteptat să îl vadă acolo, lângă ea.

- Da, am încredere în tine.

El încuviință din cap.

- OK... OK. Asta e bine.

Ea se gândi că el purta o conversație cu el însuși. Cineva bătu din nou în ușă.

- Domnule Billings?

- Venim, spuse el și o conduse spre ușă.

El simți când palma ei se umezi. Ușile duble se deschiseră, iar cei doi, înconjurați de directorul de campanie, o gardă de corp asupra căreia insistase Neil și trei membri ai echipei, fură conduși pe platforma înălțată.

Ultimul lucru pe care îl dorea Carter era să dea drumul mâinii ei, dar, când ajunse la podium, nu avu încotro. Îi oferî un zâmbet liniștitor, îi strânse mâna și apoi îi dădu drumul. În afară de faptul că își

strângea poșeta, nu părea afectată de luminile constante ale blițurilor.

- Domnule Billings?

- Carter?

- Domnule Billings?

Reporterii îi strigau numele continuu. El își ridică mâinile și așteaptă până se liniștiră cu toții.

- Apreciez faptul că ați venit, începu el. Toată lumea a avut răbdare. Sper ca astăzi să vă satisfac tuturor curiozitatea. Mulțumită canalului YouTube, mulți dintre voi au urmărit un film interesant săptămâna trecută. Așa cum mulți știți deja, eu și domnișoara Havens - se uită spre ea, ea zâmbi și confirmă din cap - am participat alături de prietenii noștri foarte apropiați, domnul și doamna Harrison, ducele și ducesa de Albany, la reinnoirea jurămintelor de nuntă ale acestora, în Texas.

- Nu fac asta în fiecare an? strigă cineva din masa de reporteri.

Câțiva reporteri râseră. Carter zâmbi.

- Așa este. Dragostea împinge oamenii la astfel de lucruri.

- Dați-le cinci ani. O să le fie de ajuns să se oprească.

Carter ridică mâinile din nou. Fără să se abată de la discursul său, Carter le spuse reporterilor pe scurt că se afla într-un bar când el și garda de corp a lui Blake observaseră un două personaje neplăcute oferindu-le prea multă atenție Elizei și lui Lady Gwen. Folosise special titlul lui Blake și al lui Gwen pentru a aduce o notă elegantă situației. Mai devreme, Blake îi sugerase să folosească titlurile lor cât de mult avea nevoie dacă asta îl ajuta. Doar că Blake nu știa că acea conferință de presă era doar o parte a planului lui Carter.

Reporterii puteau descoperi ușor că barul era rău famat, iar, după câteva interviuri, s-ar fi dovedit că Gwen și Eliza nu erau chiar deranjate de purtarea acestora până când începuseră să se împartă pumnii.

- Este regretabil că a fost nevoie de intervenția mea. Să fie clar pentru toată lumea că nu voi sta deoparte urmărind cum se desfășoară o infracțiune în fața mea, fără să intervin.

Câțiva reporteri își pleacă capetele și încep să noteze frenetic cuvintele lui bine gândite și exersate.

Carter se uită peste umăr și întinse o mână spre Eliza. La suprafață, ea părea de un calm perfect. Dar el îi simți pulsul nebunesc în clipa când îi atinse încheietura. Observă, de asemenea, că respirația îi făcea pieptul să se ridice și să coboare puțin prea repede. Ea îi ținea mâna de parcă ar fi fost o frânghie de salvare.

- Domnișoară Havens? întrebă un reporter cunoscut. Ne puteți spune ce s-a întâmplat?

Carter îi prinse privirea, iar ea permise unui zâmbet firav să îi răsară pe buze.

- Desigur, spuse ea, stând lângă el în timp ce se apleca spre microfoane. Eu și Lady Gwen și nu cunoșteam foarte bine zona. Ne aflam în San Antonio de câteva zile, pentru pregătirile de nuntă. Ne-am gândit că ar fi drăguț să ascultăm puțină muzică country. Eram în Texas, la urma urmelor, sublinie ea.

Umerii lui Carter eliberară o parte din tensiunea acumulată când câțiva reporteri începură să râdă. Chiar și Eliza părea tot mai sigură în timp ce vorbea.

- Cum a spus și Carter, un bărbat a condus-o afară pe prietena mea, și dacă nu ar fi fost garda de corp a lui Lord Harrison și Carter, nu știu ce s-ar fi putut întâmpla.

- Cine a lovit primul?

Eliza înghiți.

- Unul din bărbații din bar l-a lovit primul pe Carter. Ea îi aruncă o privire. Eu, una, sunt mândră că am ocazia să votez un om atât de onorabil.

Blițurile luminară din nou. Stomacul lui Carter se umplu de căldură.

- Care este relația voastră?

- Voi doi ieșiți împreună?

Carter înaintă pe podium și acoperi mâna Elizei cu a sa.

- Cred că v-am răspuns la întrebări.

- Publicul dorește să știe dacă votează un petrecăreț cu un cont bancar bogat și prieteni sus-puși sau un candidat serios, domnule Billings.

Carter strânse din dinți.

- Eu și Carter ne cunoaștem de câțiva ani, spuse Eliza în locul lui. Exceptând o bere băută în timpul unui meci de fotbal, nu l-am văzut niciodată bând. Provoc pe oricine de aici să demonstreze contrariul.

- Pari defensivă, domnișoară Havens.

- Sunt ofensată. Poate că nu e cel mai bun comentator al meciurilor, de pe canapea, dar Carter Billings este un bărbat onest.

Tirul rapid de întrebări și răspunsurile Elizei îl uimira pe Carter și îl făcură să rămână tăcut.

- Vă place fotbalul, domnișoară Havens?

- Nu place tuturor?

Carter râse, împreună cu jumătate dintre reporterii prezenți. Înaintă și își alunecă mâna peste a ei. Ea tresări, dar nu o retrase.

- Vă mulțumim tuturor că ați venit azi.

- Domnule Billings?

- Domnișoară Havens?

Reporterii înălțau spre ei telefoane sau reportofoane, fiecare implorând pentru o ultimă întrebare și răspuns.

Carter își trecu o mână peste mijlocul Elizei și o ghidă în josul platformei. Abia când ajunseră înapoi în camera lui, nu o mai atinse.

Jay îl bătu pe spate pe Carter în momentul în care ușa se închise în urma lor.

- Bine lucrat!

Eliza eliberă un oftat și se întoarse spre ei.

- Și acum? întrebă ea.

- Ne uităm să vedem cum o întorc, explică Jay în timp ce dădea drumul la televizor.

- Cum o întorc?

Carter îi arată un scaun pe care să se așeze. Ea se așează pe margine, de parcă se pregătea să plece.

- Cei din presă au un fel aparte de a combina ceea ce ai spus cu ceea ce nu ai rostit, creând o nouă poveste.

- Nu sunt sigură cum se poate face asta cu ceea ce am spus noi.

- Vei fi surprinsă, replică Jay în timp ce își scotea sacoul, aruncându-l pe spătarul canapelei.

- Cât de mult va dura?

Jay se uită la ceas.

- Avem douăzeci de minute până încep știrile după-amiezii.

- Ai luat prânzul? întrebă Carter.

Felul în care își răsucise mâinile împreunate în poală îi trăda starea de nervozitate.

- Nu cred că pot mânca.

- Ceea ce înseamnă că nu ai mâncat.

Eliza încuviință din cap.

- Ce zici de ceva ușor? Le vom cere să ne aducă aici.

El ridică telefonul fără să aștepte ca ea să fie de acord.

Administratorul îi făcu legătura la room-service. După ce comandă supa zilei și un recipient cu cafea, intrară în cameră alți doi membri ai echipei lui. În urma unei scurte discuții, Carter comandă sendvișuri pentru toată lumea din încăpere.

- Lam văzut pe Bradley de la Cannel Four făcând o încheiere în holul hotelului, spuse Justin, unul dintre membrii echipei.

- Și?

- Greu de spus.

Ochii lui Justin se îndreptară spre Eliza. Îi zâmbi și apoi ridică din umeri. Un alt membru veni, aruncându-și sacoul.

- Ei bine?

- Nimic deocamdată.

Eliza privi pe rând la fiecare bărbat din încăpere. Deveni palidă. Bărbații vorbeau între ei, fiecare speculând

ce urma să spună presa. Carter se așezase pe brațul scaunului pe care stătea Eliza și se aplecă spre ea.

- Ești bine?

- Bine.

„Da, sigur!”

- Putem urmări știrile din cealaltă cameră.

Ea privi rapid spre ușa dormitorului și clătină din cap.

- Mă simt bine aici.

„Da, sigur!”

Cele douăzeci de minute fură resimțite cât o oră de către cei din încăpere. În timp ce rula anunțul de deschidere a programului de știri la televizor, sosi mâncarea. Jay îl zori pe angajatul hotelului. Nimănui nu îi păsa de mâncare.

- Șștt!

Faptul că o vedea pe Eliza pentru prima dată pe ecranul televizorului îi produse lui Carter un oarecare sentiment de mândrie. Nu era fondat, știa, dar i se părea cumva normal să o vadă mergând alături de el în înregistrare.

- După gafa de săptămâna trecută, candidatul guvernamental Carter Billings își curăță imaginea. Cu siguranță, și-a luat o parteneră charismatică și misterioasă care să îl ajute. Este greu de spus dacă domnul Billings s-a bătut cu un admirator nedorit al iubitei lui sau dacă explicațiile sale sunt adevărate. Judecați singuri.

În timp ce presa derula înregistrarea cu discursul lui Carter, acesta observă că ce mai rămăsese din culoarea obrazilor Elizei dispăru complet. Degetul ei arătător i se strecură între buze, în timp ce stătea cu privirea ațintită la ecran.

„- Pari defensivă, domnișoară Havens.

- Sunt ofensată.”

- În ciuda atitudinii sale sobre, domnișoara Havens ia amuzat pe reporteri susținând că domnul Billings nu este chiar cel mai priceput comentator al unui meci de fotbal. Totuși, acest reporter nu este convins că domnul

Billings va putea scăpa de notorietatea filmulețului de pe YouTube.

Jay schimbă canalul. Aici, găsi ceva mai multă îngăduință, dar totuși nu era ceea ce spera Carter.

Fără să scoată un cuvânt, Eliza se ridică și traversează camera aglomerată până în dormitor.

capitolul 6

Stomacul i se strânse și nici măcar nu se mai osteni să se abțină să nu-și roadă unghiile. Eliza se uită în jos la rochia scumpă înainte de a-și scoate pălăria și a o arunca pe măsuta de toaletă.

- Ce risipă!

Se prăbuși pe pat și înșfăcă poșeta. Scoase portofelul și descoperi o fotografie uzată. Pe hârtia îngălbenită de vreme se vedea o familie cândva fericită: mama ei, cu care Eliza semăna atât de mult încât puteau trece drept surori, tatăl său, un bărbat onest și iubitor, și ea, o copilă de doar nouă ani.

Fotografia fusese făcută cu șase luni înainte de moartea lor. Înainte de uciderea lor.

Acea amintire era îngropată atât de adânc, încât Eliza reușea să uite din când în când. După ce își văzuse imaginea pe fiecare canal de știri, conștientizase cât de mult semăna cu mama ei. Și asta putea să fie o adevărată problemă.

O ciocănitură în ușă o făcu să se grăbească să pună la loc fotografia și să închidă poșeta.

- Eliza? întrebă Carter.

- Intră.

Închizând ușa în urma lui, o întrebă:

- Ești OK?

- Sunt bine. Tu ești cel defăimat prin tot orașul. Nu îmi vine să cred cât de mult au distorsionat totul.

El se sprijini de măsura de toaletă și își vârî mâinile în buzunare. Chiar și cu tot acel stres, era incredibil de sexy.

- Nu credeam că o conferință de presă va rezolva problema.

- Sper că nu vei mai avea nevoie de mine. Bugetul meu pentru vestimentație a fost exploatat pentru un an întreg, spuse ea, eliberând un răs nervos.

- Te pot despăgubi.

Ea strânse din dinți.

- Te rog. Nu asta sugerez.

În plus, nici nu își mai amintea când plătitese altcineva pentru hainele ei, dacă nu se punea la socoteală o rochie galbenă, stupidă, de domnișoară de onoare.

- Deci, ce urmează? Mai multe conferințe de presă?

Trebuia să știe, pentru a putea ieși elegant din planul lui Carter.

- Sunt sigur că vor fi inevitabile.

Se îndreptă spre pat și se așeză lângă ea. Ea își lăsă poșeta în lateralul său.

- Ai un alt plan, nu-i așa?

El încuviință din cap, devenind dintr-odată mai nervos decât îl văzuse ea până atunci.

- Am studiat și am căutat foști candidați aflați în situații similare. În afară de a aștepta încă patru ani, nu-mi rămâne decât să fac ceva drastic, ca să atrag atenția presei asupra alegerilor.

- Cum vei face asta?

- Este simplu. Vor un familist.

Eliza se foi pe pat.

- Vei scoate din senin o familie?

El râse în timp ce ochii săi albaștri îi fixară pe ai ei.

- Nu. Mă voi căsători.

Zâmbetul ei pieri.

„Cu Kathleen? Nu s-au despărțit?”

- E o măsură extremă, nu-i așa?

- Nu cred. Căsătoria rezolvă imaginea băiatului care pornește scandaluri și lupte într-un bar. Este soluția tuturor problemelor mele.

Probabil că așa era, dar stomacului ei nu îi plăcea. Înghiți cu greutate.

- Presupun.

- Ești de acord?

- Tu ești politicianul, Carter. Tu cunoști pulsul votanților mult mai bine decât mine. Cred că atâta timp cât Kathleen e de acord...

- Kathleen?

Privirea lui confuză era aproape amuzantă.

- Cine altcineva?

Probabil avea o listă inițială cu femei dornice să devină „doamna Billings“.

- Tu!

Eliza sări în picioare, poșeta căzându-i pe jos.

- Eu? Ești nebun?

- Înainte de a spune nu...

- Nu!

- Ascultă-mă.

- Nu!

Trebuia să iasă din cameră. Trebuia să iasă din hotel. Eliza își luă pălăria și și-o trânti pe cap.

Carter se ridică și o opri în timp ce ea se întindea să își ia poșeta. El o prinse de mână, dar ea o retrase de parcă ar fi înțepat-o.

- Ascultă, Eliza, ești pe jumătate vinovată că sunt în încurcătura asta.

- Hei, strigă ea, lovindu-l în piept cu prețul unei unghii rupte. Nu eu te-am invitat la bar și cu siguranță nu ți-am sugerat să te iei la bătaie. Așa că nu mă învinovăți pentru asta.

- Ce era cu faza aia cum că sunt un bărbat onorabil?

- Adevărul acela se va schimba în minutul în care vei încerca să mă șantajezi pentru a intra în acest mariaj.

- Cine a spus ceva despre șantaj? Eu propuneam...

Ea încercă să treacă pe lângă el, dar se trezi din nou blocată.

- Da. Ei bine, nu o face. Nu sunt potrivită pentru tine din mult mai multe motive decât îți poți imagina. Acum, dă-mi nenorocita aia de poșetă ca să pot pleca. Eu chiar am o viață de trăit.

- Discuția asta nu s-a terminat, spuse el.

- Vei vorbi singur, pentru că eu am terminat.

Carter își încleștă maxilarul și se uită la ea. Ea își încrucișă brațele peste piept și îi susținu privirea. El cedă primul, făcând un pas în spate și întinzându-se după poșetă. Amintindu-și de pistol, ea încercă să îl depășească.

- O iau eu...

Carter ajunse primul. Poșeta nu era mare, și, în momentul în care Carter o atinse, expresia lui se schimbă. Ea se întinse după poșetă, dar el o ridică și mai mult, ca ea să nu o poată ajunge. El o deschise.

- Oprește-te.

Și răsturnă conținutul pe pat.

Eliza îngheță, cu privirea pironită asupra pistolului pe care îl purtase cu ea toată viața de adult. Nici măcar Samantha nu știa de el. Și nimeni nu știa de ce.

- Vrei să îmi spui ce înseamnă *asta*?

Pieptul ei se ridică la fiecare respirație rapidă.

- Vrei să știi ce înseamnă *asta*? Îți spun eu ce înseamnă. Nu te privește pe tine, *asta* înseamnă.

Aruncă lucrurile înapoi în poșetă, cât de repede putu, pistolul ultimul, asigurându-se că piedica era încă pusă, apoi ieși furtunos din cameră. Reuși să ajungă până la ușă. Când o deschise, se trezi în fața a doi bărbați în costume, ținând la vedere insigne.

- Domnișoara Havens?

- Fir-ar să fie!

Detectivii se uitară unul la altul și puseră insignele deoparte.

- Trebuie să vorbim cu dumneavoastră, spuseră privind la audiența formată din Carter și oamenii lui și adăugară: Singuri.

Carter nu se simțise decât rareori descumpănit, cel puțin începând de la vârsta de optsprezece ani. Aparent, lucrul acesta avea să se schimbe.

Garda lui de corp se afla lângă detectivi, iar membrii echipei lui stinseseră televizorul și stăteau cu toții atenți.

Carter riscă și puse o mână pe umărul Elizei. Ea nu se clinti. Mai rău, tremura.

- Cu ce vă putem ajuta, domnilor?

- Sunteți Billings, da?

- Corect.

- Trebuie să vorbim cu domnișoara Havens, singuri.

- Eliza?

Ca și cum faptul că își auzi numele rostit de el o făcu să își vină în simțiri, ea îi îndepărtă mâna și se uită la el peste umăr.

- Mă descurc, îi spuse.

- Dacă veniți cu noi, putem...

- Stați puțin.

Carter păși în fața Elizei, împiedicându-i să o ia de acolo. Nu știa ce ascundea, dar nu avea de gând să o lase să plece de acolo fără nici o explicație.

- Sunt avocat și am fost judecător înainte de a-mi anunța candidatura. Dacă aveți un motiv să o luați pe domnișoara Havens...

- Sunt sigur că sunteți un avocat excepțional, domnule Billings, dar chiar și dumneavoastră înțelegeți că unele chestiuni nu se pot discuta în holul unui hotel public, cu atâta lume în spatele dumneavoastră.

Înțelegând aluzia, Jay spuse:

- Asta e semnalul nostru, domnilor. E timpul să le oferim tuturor puțin spațiu.

- Nu, spuse Eliza prinzându-l pe Carter de braț și trăgându-l înapoi. Voi merge cu ei.

- Pe naiba o vei face.

- Ascultă, Hollywood, înțeleg că simți nevoia să protejezi, dar nu ai înțeles. O să merg. Totul este în regulă.

- Dacă ai probleme...

- Nu am.

- Nu are.

Eliza și detectivii răspunseră în același timp.

- Te sun mai târziu, îi promise ea, pășind departe de protecția lui Carter, pornind pe culoar însoțită de detectivi.

„Ce naiba se întâmplă aici?”

Carter întâlni privirea gărzii sale de corp, Joe, și făcu semn din cap spre persoanele care se îndepărtau. Înțelegând aluzia, Joe porni pe urmele lor.

Incapabil să îi urmărească fără să atragă atenția asupra lor, Carter îi privi până când Eliza dispăru pe după colțul culoarului.

Femeia pe care abia o ceruse în căsătorie era escortată de doi detectivi și nu părea să fi fost surprinsă. Ba chiar părea că se așteptase la asta.

Pistolul nu o tulburase.

Ea nu oferise nici o explicație.

Răsucindu-se pe călcâie și aproape ciocnindu-se de Jay, Carter reîntră în camera sa de hotel și își duse telefonul la ureche.

- Plecați, le ceru membrilor echipei. Și nu ar trebui să vă spun să nu scoateți o vorbă despre ceea ce s-a întâmplat adineauri.

- Suntem de partea ta, îi aminti Jay.

Pe Carter îl dureau fălcile de la cât strânsese din dinți.

- Știu. Doar... doar fă-i pe ceilalți să-și țină gura.

Jay făcu semn din cap spre cei ce păraseau încăperea.

- Nu-ți face griji, o întorc eu. Doar pentru asta m-ai angajat.

Frecându-și fața, frustrat, Carter reuși să schițeze un zâmbet strâmb în timp ce telefonul suna.

„Răspunde naibii la telefon, Blake. Răspunde naibii la telefon.”

*

Cel puțin, detectivii așteptaseră să urce în mașină înainte să înceapă.

- Ce parte din „discreție maximă“ nu ai înțeles, Eliza?

- Nu am chef de o prelegere, le spuse ea.

Avusese o zi chiar proastă, începând cu conferința de presă cu care nu voise să aibă nimic de a face, continuând cu întorsăturile presei, care era în stare să nege chiar și cel mai evident lucru, ajungând la o cerere în căsătorie de la un bărbat superb și de succes, care, dacă era să fie cinstită cu sine însăși, era ultima ei speranță, dar pe care îl refuzase prompt, și sfârșind cu a fi condusă către o destinație necunoscută de către doi dintre cei mai buni detectivi din L.A.

Da, avusese o zi groaznică.

- Prezența în fața tuturor canalelor media din zona Los Angeles și a cel puțin încă două posturi locale nu e chiar „discreție maximă“.

Dean, detectivul mai gras, care ocupa scaunul pasagerului, se uită urât la ea. Ultima dată când îl văzuse, acesta mesteca gumă cu nicotină de parcă ar fi fost cocaină. După tenta gălbuie a dinților ce se iveau printre buzele lui, ar fi pus pariu că țigările câștigaseră.

James, partenerul mai slab, conducea mașina în timp ce arunca un ochi la ea prin oglinda retrovizoare.

Da, Jim era prescurtarea de la James. Iar ea își aminti că, împreună, numele lor sunau ca James Dean.

- Nu am opt ani! le spuse ea.

- Dar arăți exact ca ea!

Ea. La naiba, mama ei avea un nume. Nu că le-ar fi amintit asta.

- Ea e moartă. E așa de mult timp.

Nimeni nu știa asta mai bine decât Eliza.

Dean se întoarse în scaun și arătă spre ea cu un deget îngălbenit.

- A făcut tot posibilul să te protejeze. Cel puțin, ai putea să rămâi ascunsă, ca să se poată odihni știindu-te în siguranță.

- Să mă ascund?

- Să stai ascunsă, să trăiești în afara luminilor reflectoarelor - cum vrei să o spui. Nu ar trebui să fie greu. Catralioane de oameni nu apar la nenorocitul acela de televizor.

- Ei bine... viața te mai surprinde.

Viața trăită cu o ducesă pe post de cea mai bună prietenă și un politician influent cerând-o de soție. Ronțându-și unghiile, Eliza își permise ca, pentru câteva secunde, să vrea ca lucrurile să fie altfel. Nu ar fi fost drăguț să poată trăi o viață normală, cu un bărbat sexy precum Carter care să o protejeze?

Ei bine, nu avea să se întâmple așa.

Îl privi pe James, care păstrase o tăcere profundă cât timp condusese.

- Tu nu ai nimic de adăugat? îl întreabă ea.

- Suntem urmăriți.

Neputând să își stăpânească instinctul, Eliza se răsuca și observă garda de corp a lui Carter în sedanul negru ce îi urmărea.

- E OK. E inofensiv.

- E al iubitului tău? întreabă Dean.

- Carter nu e iubitul meu.

- Mie așa mi s-a părut - și la jumătate de Americă la fel.

Trăgând adânc aer în piept și eliberându-l cu forță printre buzele strânse, ea improșcă spre el cuvintele:

- Întinzi coarda, Dean.

- Ba nu, și tu o știi. Îți muști unghiile. Știi că rahatul ăsta încă pute.

„Idiotule.”

- Cum e cu țigările? Mai fumezi?

Era o răutate din partea ei, dar nici el nu juca deloc cinstit, și Elizei nu îi păsa.

- Mi-am trăit viața ca o fetiță cuminte care face parte din Programul de Protecție a Martorilor. S-a terminat. Ai priceput? S-a terminat!

- Nu cred că ai nici cea mai vagă idee cu cine ai de-a face dacă consideri că s-a terminat. Asta nu e o glumă, Lisa...

- Eliza. Nu mai sunt Lisa de când aveam nouă ani. Doar una dintre numeroasele schimbări pe care fusese nevoită să le facă în viață. Du-mă acasă.

- Nu e înțelept, spuse într-un final James.

- Du-mă acasă!

Jim se uită la Dean. Ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu aveau să o ia în custodie, pentru propria protecție. Jim întoarse subit spre autostradă. Către casa ei din cartierul Tarzana.

Ea se lăsă pe spate în scaun, cu poșeta în poală.

- Sper că știi să folosești acel pistol, zise Dean.

„Cum de știe?”

Normal că știa. Se părea că Jim și Dean știau totul despre viața ei.

- Oricând vrei o demonstrație, dă-mi de știre.

- S-ar putea să fac asta, zise Dean.

- Ai pierde, îi spuse Jim partenerului său, râzând.

Ea zâmbi slab.

- Așa. Asta e o tactică de a mă speria sau voi doi știți ceva?

Dean se uită întâi la Jim și apoi în oglinda retrovizoare. Nici unul nu răspunse.

„Tactică de a o speria.”

Care ar fi mers când era copil și încerca să intre în echipa de majorete. Acum, nu prea era de folos.

Ieșiră de pe autostradă și intrară pe strada ei.

- Întoarce-te la sală, Eliza. Reîmprospătează-ți cunoștințele de taekwon do. Stai în alertă, îi spuse Dean în timp ce intrau în parcare. Și, pentru numele Domnului, sună-ne dacă ți se pare ceva în neregulă. Ai înțeles?

Da, înțelesese. Dincolo de aspectul lor dur, James și Dean erau băieți buni. Nu aveau idee cum era, de fapt, viața ei, dar îi voiau binele.

- Am înțeles.

capitolul 7

Telefonul îi suna când intră în casă. Deși era un număr ascuns, Eliza știa cu siguranță că era Samantha. Blake și Carter erau apropiați. Probabil că el pusese mâna pe telefon în momentul în care ea dispăruse pe hol.

Pentru a evita o confruntare directă cu prietena ei, Eliza răspunse:

- Hei.

- Ce naiba, Eliza? Ești bine?

Tonul ei trăda, de fapt: „Îmi fac griji pentru tine“.

- Sunt bine.

Trase draperiile și se uită pe stradă. Așa cum se aștepta, Joe era parcat vizavi de casa ei, iar Jim părea că dăduse un ocol casei și acum se afla la distanță de câteva case mai în josul străzii.

- Carter tocmai a închis telefonul cu Blake.

- Mda...

Din câte vedea, Jim se uita la plăcuțele de înmatriculare ale lui Joe. Eliza speră că Joe nu avea în trecutul său nimic obscur, ceva ce dorea să îl îngroape.

- Mda? Eliza? Spune-mi. Ce se întâmplă?

Ea lăsa draperiile să cadă la loc și se îndepărta de fereastră. Poliția și garda de corp ar face bine să se descurce singuri.

- Sunt bine, Sam. Carter a zugrăvit, probabil, o imagine urâtă, dar sunt bine.

- Poliția nu te escortează pentru o discuție privată dacă e totul bine. Carter e panicat, iar el și Blake se chinuie să își dea seama ce se întâmplă. Ne poți scuti de acest efort dacă vorbești cu noi.

Eliza se sprijini de peretele din hol și își scoase pantofii cu toc. Cum putea evita asta? Reușise ani de zile să își mențină trecutul îngropat. Poate putea câștiga puțin timp pentru a întocmi un plan.

- Unele lucruri nu ar trebui discutate la telefon. Sunt sigură că înțelegeți asta.

Samantha nu trăise întotdeauna viața perfectă. Iar când începuse să iasă cu Blake, fosta lui iubită, nebună, interceptase fiecare apel al Elizei pentru a obține informații cu privire la relația celor doi.

- Înțeleg. Vrei să ne întâlnim la o cafea? Să vii acasă la mine?

Oricât ar fi dorit Eliza să ignore avertizările lui Jim și ale lui Dean, nu putea. Cât de mult îi putea povesti Samanthei? Și cât de înțelept era să o lase pe Gwen să stea cu ea?

Și cât de repede ar fi bătut Carter la ușa ei pentru a obține răspunsurile?

- Am nevoie de o zi sau două. Și, înainte să zici ceva, știu că pot avea încredere în tine. Doar că am nevoie de puțin timp.

Samantha oftă în telefon.

- OK. Promite-mi că mă vei suna sau vei veni aici dacă ai nevoie de orice.

- Știi bine că așa voi face.

După ce închise, Eliza fugi la etaj, se schimbă, punând două ținute, una peste cealaltă, apoi încuie repede ușa casei și se urcă în mașină.

Două mașini o urmăreau. Joe se ținea aproape, fără să îi pese dacă îl vedea, dar Jim păstra distanța de câteva mașini. În zece minute, se afla într-o parcare aglomerată a unui centru comercial și ieșea din mașină.

În centrul aglomerat se putea descotorosi cu ușurință de un urmăritor. Pentru a scăpa de trei, era nevoie de puțin efort.

Dean era ușor de observat în mulțime datorită dimensiunilor sale ce îl forțau să se întoarcă mereu în lateral pentru a evita să se lovească de alte persoane. Joe vorbea la telefon, probabil cu Carter.

Păstrând ochelarii de soare la ochi, Eliza găsi cinematograful în cadrul centrului comercial și se uită la programul filmelor. Cel mai recent film cu vampiri pentru adolescenți era pe cale să se termine.

- Perfect, își șopti ea.

La ghișeul de bilete îi zâmbi vânzătorului de douăzeci și ceva de ani și cumpără un bilet pentru cel mai recent film romantic pentru adolescente.

- Un bilet pentru *Mireasă de milioane*, vă rog.

Cu zece dolari mai puțin în portofel, Eliza se strecură prin mulțime. Schimbase direcția spre toaletă, dar nu înainte de a-l observa pe Joe cumpărând un bilet.

În interiorul cabinei, ea își scosese grăbită pantalonii scurți și cămașa neagră și le vârâse în geanta sa imensă. Pantalonașii minusculi de pe ea se potriveau stilului adolescentin, iar topul microscopic ar fi trebuit declarat ilegal de a fi purtat. Își strânsese părul sub o șapcă neagră, la modă, cu o bandă strălucitoare ce îi împodobeia marginea. În timp ce își dădea cu luciu pe buze, câteva adolescente care chicoteau gălăgios năvăliră în toaletă.

- O, Doamne, asta a fost cel mai bun de până acum, strigă una dintre fete, în timp ce celelalte încuviințau cu oh-uri și ah-uri pentru ultimul idol adolescentin.

Una dintre fete o observă pe Eliza stând acolo, și un zâmbet larg îi luminează fața. După câteva secunde de discuții zgomotoase dintre adolescente, Eliza se uită la cea care era, cu siguranță, cea mai populară din grup, spunându-i:

- Îmi place cămașa ta. De unde o ai?

Blonda micuță își înalță bărbia și zâmbi.

- De la Forever Teen, spuse ea. Drăguță șapcă.

Folosind în avantajul său dorința de a impresiona o fată mai mare, Eliza complimentă bunul-gust al fetei și, într-un mod ciudat, reuși să îi câștige încrederea. Fetele ieșiră ca un mic grup din toaletă, în timp ce altele intrau. Eliza își puse ochelarii și se alătură grupului lor, discutând ca și despre un film la care ea nu fusese. Slavă Domnului că trailerul filmului respectiv dominase reclamele din timpul weekendului.

În mijlocul grupului de adolescente gălăgioase, Eliza se furișă afară din cinematograful, trecând chiar pe lângă un Joe complet neștiutor. Dean stătea lângă intrarea

în cinematograf, dar nu o observă când se strecură pe lângă el.

- Mergi la liceul Valley High? o întrebă una dintre fete.

„Par chiar atât de tânără?”

- La UCLA, de fapt, minți Eliza.

- Mișto.

În timp ce un autobuz se ivera de după colț, Eliza se pregăti să părăsească grupul.

- Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi, spuse ea făcându-le cu mâna.

Eliza plăti biletul și găsi un loc liber lângă ușa din spate. Jucând rolul unui copil ignorant, își băgă căștile în urechi și se prefăcu a asculta muzică. Doi puști duri, având în jur de douăzeci de ani, o fixară cu privirea, încercând să îi atragă atenția cu zâmbete.

După cinci stații, Eliza coborî chiar în momentul în care se închideau ușile. După ce parcurse pe jos distanța a două blocuri, găsi o toaletă într-un restaurant de tip fast-food și se schimbă înapoi în hainele potrivite vârstei ei. După o scurtă călătorie cu taxiul, savura un cocktail pe terasa unui bar din Santa Monica.

Fără Joe.

Fără Dean.

Fără Jim.

După ce telefonul sună pentru a treia oară, îl închise în sfârșit.

Un zâmbet îi apărură pe buze.

„Încă nu ți-ai pierdut îndemânarea, Lisa.”

Reușise să scape de cei care o urmăreau și se pierduse în mulțime, nedetectată. Reușise să se ascundă.

Din nou.

Carter se întreba dacă să folosească cheia Samanthei pentru a intra în casa Elizei pentru a o aștepta să se întoarcă. Dar ce urma să facă după aceea? Ea avea să-l dea afară și nu urma să primească de mai multe răspunsuri decât atunci când ea ieșise din camera de hotel.

Blake nu știa nimic. Iar Samantha știa și mai puțin. Cum se putea ca două femei atât de apropiate ca ele să țină secrete profunde una față de cealaltă, pentru atâta timp? Carter credea că bărbații dețineau premiul pentru tăinuire.

Aparent, trebuia să revizuiască acea presupunere.

Blake reușise să tragă câteva sfori și descoperise că Eliza nu existase înainte să împlinească nouăsprezece ani. Nu existau înregistrări școlare, nici angajări din adolescență și nici permis auto de la șaisprezece ani. Carter ar fi scotocit mai adânc, dar nu putea scăpa de sentimentul că astfel îi viola intimitatea.

După al treilea apel nepreluat către ea, îi lăsă un mesaj simplu: „Sună-mă“.

Trebuia să știe că erau cu toții îngrijorați pentru ea. Detectivii nu apar la ușă în fiecare zi și solicită să discute cu tine fără nici o explicație. Sau o fac?

Carter își trecu mâna prin păr, copleșit de frustrare.

De fiecare dată când se uitase la reportajele despre conferința lui de presă, fusese izbit de cât de minunat arăta Eliza în lumina reflectoarelor. De la felul în care se îmbrăcase până la felul în care tachinase reporterii. Dacă o putea convinge să îi devină soție, chiar și pentru o perioadă scurtă, viitorul său politic ar fi asigurat. Cel puțin, asta își spunea. Știa că, prin căsătorie, probabil aveau să fie amândoi tentați să cedeze focului mocnit ce ardea între ei. Bubuiturile din pieptul lui nu se datorau carierei sale politice.

Refuzul ei ferm la cererea în căsătorie îi zădărniciise planurile. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Repulsia ei totală față de acea idee îi zguduise lumea, și nu în sensul bun. Acum, știa că acea cerere în căsătorie fusese un eșec. Dar asta nu avea să-l oprească să o facă pe Eliza soția sa. Trebuia doar să schimbe strategia.

Gândurile i se învârtteau în jurul modalității adecvate pentru punerea în practică a acestei idei, când îi sună telefonul.

- Da?

- E acasă.

Era Joe, care păzise casa Elizei, în așteptarea reîntoarcerii ei.

- Dar cei doi polițiști? Încă sunt în preajmă?

Conform discuției telefonice de mai devreme cu Joe, detectivii care o escortaseră pe Eliza de la hotel fusese-ră la fel de consternați ca Joe când ea dispăruse de la cinematograful. „A dispărut ca o profesionistă, șefu!” îi spusese atunci Joe. „A mai făcut-o și înainte.”

- Au plecat imediat ce a apărut.

Carter nu era sigur dacă asta era un lucru bun sau rău.

- OK. Sunt pe drum. Ia-o ușor înainte și poți pleca în clipa când ajung eu. Dormi puțin. Cred că toți vom avea nevoie de somn.

Carter închise, inhăță cheile și plecă din casă. Chiar dacă Eliza nu îi spunea ce se întâmpla, nu avea de gând să plece până nu o știa în siguranță.

Traficul în oraș era lejer, așa că el ajunsese la casa ei din Tarzana în mai puțin de douăzeci de minute. Îi trimise un semnal lui Joe, care îi făcu cu mâna și plecă după ce Carter parcă în fața casei ei.

O umbră la geamul de la sufragerie, urmată de o mișcare a draperiei, îl făcu să își dea seama că se blocase. Să stea așa în parcare, precum un hărțuitor, nu era stilul lui. Se forță să iasă din mașină și porni spre ușă. Bătu, dar ea nu răspunse.

- Știu că ești acasă, Eliza, îi spuse prin ușa închisă. După ce bătu a doua oară, adăugă: Nu plec.

El auzi sunetul incuietorilor ce se descuriau, înainte ca ea să deschidă ușa.

Își pieptănase părul și își îndepărtase machiajul. Chiar și așa, era frumoasă. Deși avea în privire o apăsare pe care nu o mai văzuse până atunci. Îngrijorare, posibil, sau poate îndoială.

Se retrase de lângă ușă, într-o invitație mută ca el să intre.

Cel puțin, ea îi acorda acel mic confort. El închise ușa și păși în hol. Ea se duse repede în spatele lui și trase piedica de siguranță. Mișcarea îl șocă, dar nu comentă.

Trecând pe lângă el, îi spuse:

- Dacă voiam să vorbesc cu tine, te-aș fi sunat.

Carter o urmă în bucătărie.

- Și când ar fi fost asta? Măine? Poimăine?

Apa fierbea într-un ceainic ce începea să suiere. Pentru că nu fusese invitat să se așeze, Carter se sprijini de un perete și o privi trebuluind prin bucătărie în timp ce își pregătea ceaiul.

- Poate.

Traducerea: „Nu“. La naiba, era încăpățânată.

- Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă?

Ea rupse o pungă de ceai și puse un pachetel în ceașcă. Fiecare mișcare era făcută lent, în mod deliberat.

- Nu știu, spuse ea într-un final.

Din confuzia vizibilă din ochii ei, el crezu că ea era la fel de chinuită de gândul de a-și expune secretele precum fusese el chinuit neștiindu-le.

- Îmi vei spune totuși ceva? Ca, de exemplu, îi cunoșteați pe acei detectivi?

El puse ambele întrebări în mod deliberat. Din păcate, ea nu mușcă momeala.

- Îți voi spune ce vreau, când vreau. Întrebări cu răspuns de genul „da“ și „nu“ nu te vor ajuta să afli mai repede ceea ce dorești să știi.

Un întreg repertoriu de întrebări, pus la punct în drum spre casa ei, trebuia acum să fie rescris în mintea lui.

- Sper că știi că poți avea încredere în mine.

Nu era o întrebare. Ea nu avea cum să îl învinovățească și de asta.

- Aici nu e vorba despre încredere.

El ar fi trebuit să se consoleze cu asta. Ea duse ceașca de ceai la buze și suflă peste băutura fierbinte. Aruncă o privire peste marginea ceștii, în direcția lui.

- Din moment ce vorbim despre încredere, încep eu, ce naiba a fost asta cu căsătoria de mai devreme?

El își încrucișă brațele peste piept.

- Presupun că poți spune că urmez exemplul lui Blake. Căsătoria îmi rezolvă câteva probleme fundamentale din carieră.

Acum, ea îl privea direct, fără să încerce să își mute privirea.

- Problemele tale. Nu pe ale mele.

- Probleme în crearea cărora ai avut un rol important.

Observă sclipirea din privirea ei, înainte ca ea să poată rosti ceva în apărarea sa. Lăasă ceaiul jos și se sprijini cu mâna de bufet.

- Asta e o lovitură sub centură, Carter.

- Și adevărată, altfel ai fi prima care mi-ar spune că greșesc. Dacă aș avea de ales, aș fi căsătorit până luni, pentru a putea spulbera toate prostiile presei produse în urma nopții petrecute de tine și de Gwen în Texas. Speram să pot obține puțină cooperare din partea ta.

- Puțină cooperare? Căsătoria e mult mai mult decât puțin din orice.

Vocea ei se ridică, iar degetele începură să strângă marginea bufetului.

- Totuși, îți câștigi existența facilitând căsătorii sau parteneriate bazate pe motive ciudate, mult mai puțin importante decât ale mele.

Cum de îndrăzneala să folosească principii de etică? Poate uitase cât de versat era în tema afacerii pe care ea o desfășura cu Samantha.

- Uită că toți clienții noștri trebuie să aprobe relațiile pe care le propunem. Ei trebuie să se placă...

El râse, întrerupând-o:

- Chiar vrei să pretinzi că nu suntem prieteni, doar pentru a-ți justifica punctul de vedere?

Obrajii ei se aprinseră, iar el trebui să admită că era mult mai bine decât culoarea bolnăvicioasă pe care o avea atunci când intrase în casă. Simți focul

ce ardea în interiorul ei, în timp ce în privire îi scânteiau pumnale.

- Ești prietenul soțului celei mai bune prietene ale mele. Dacă îți cauți o soție, mai bine ți-ai arunca o privire în agendă sau în orice folosești și ai alege un alt nume.

Carter lăasă brațele să-i cadă pe lângă corp și se apropie doi pași spre ea. Cu cât ea se enerva mai mult, cu atât clocotea mai mult sângele lui. Corpul lui răspundea la afrontul ei, dar nu cu furie.

- Nu vreau să extrag alt nume.

- Ei bine, va trebui. După cum văd eu lucrurile, noi doi abia ne putem înțelege. Nu avem nimic în comun și nu putem sta în aceeași cameră mai mult de o oră fără să începem să ne certăm.

Adevărat. Tot ce spusese ea era adevărat.

Înaintă până ajunsese în spațiul ei personal, simțindu-i căldura pielii, distingând scânteia temperamentului ei. Ea își mută privirea când el se apropie, dar nu se îndepărta. Ca o femeie încăpățânată, ea doar îl privi, provocându-l să îi demonstreze că se înșela. Ei bine, el chiar asta intenționa.

- Ignori un singur lucru care demonstrează că ești soția perfectă pentru mine.

Ea își ridică bărbia, sfidându-l.

- A, da? Care?

- Asta.

O cuprinse în brațe și îi captură buzele dintr-o suflare. Se baza pe voința ei de a-i primi sărutul, iar ea nu îl dezamăgi. Buzele ei peste ale sale reprezentau o explozie de gusturi.

Ea lăasă să îi scape un mic scâncet în timp ce închidea ochii. Lipindu-și corpul de al ei, se asigură că ea îi simțea dorința crescândă. Formele ei suave îi încinseră corpul și îi goliră mintea.

Își trecu limba peste buzele ei, solicitând acceptarea. Așteptase atât de mult să ajungă în punctul în care era

acum, încât nu se opri ca să respire, deși începea să amețească, iar luminile pâleau.

Degetele ei îi găsiră brațul și îl strânseseră cu putere. Pentru un scurt moment, el crezu că avea să îl respingă. Ar fi trebuit să știe mai bine. Eliza își înclină capul și deschise buzele suficient ca el să o poată devora. Limbile li se duelară, amândoi chinuindu-se să-și controleze pasiunea crescândă. Sărutul ei era tot ce își imaginase că avea să fie. Putea simți parfumul cu mosc și lemn de santal pe care ea îl folosea. Acest parfum era unic, doar al ei. Nu i s-ar fi potrivit unul floral sau unul mult prea dulce.

Carter o prinse de mijloc și o mușcă ușor de marginile buzelor. Ea își strecură mâna pe sub sacoul lui și îl mângâie pe spate, înainte de a coborî mai mult, spre fund.

Dumnezeule, cât o dorea. Îi eliberă buzele doar pentru a trece la bărbie și la gât, trasând dăre de sărutări, reținând locurile care o făceau să geamă. Ea suspină și își împinse șoldurile în ale lui. Tremura și căuta și mai mult contact. Carter se strecură între coapsele ei și o sălta cu ușurință pe blatul rece din granit.

Eliza îi înlătură sacoul de pe umeri. El îl aruncă grăbit în lături. Chiar și îmbrăcați fiind, corpul ei îl căuta pe al lui, cerând să fie mângâiat, să fie satisfăcut.

El voia să facă dragoste cu ea, trebuia să îi demonstreze că erau mai mult decât prieteni. O mică voce din mintea sa îl avertiză că ea era vulnerabilă în acea seară. Petrecuse o zi intensă, plină de reporteri și polițiști.

Dar, în timp ce palma i se umplea cu sânul ei, iar sfârcul ei se întărise într-un mic boboc de dorință, știa că nu mai putea pleca de lângă ea fără să îi stârnească mânia. Îi ciupi sfârcul, iar ea eliberă un scâncet necaracteristic. Își lipi din nou buzele de ale ei și zâmbi în timp ce se sărutau.

*

Eliza îi prinse șoldurile și se împinse în el. Ar fi trebuit să îl respingă, să oprească acel act nesăbuit care nu avea cum să se termine bine.

Nu putea. Trăindu-și viața în felul în care o făcuse, neștiind niciodată ce avea să aducă următoarea zi, o făcuse să își dorească asta mai mult decât următoarea respirație. Undeva între fuga de Jim și Dean și cocktailurile de pe plajă, Eliza înțelesese că, în ciuda brava-dei ei, se putea foarte bine să fie nevoită să se rupă de traiul ei actual pentru a rămâne în viață.

Asta însemna să își ia rămas-bun de la Carter. Să se despartă de toți cei pe care, în mod prostește, îi lăsase să i se strecoare în suflet.

Așa că, atunci când Carter găsi marginea pantalonilor ei și își strecură mâna în interiorul lor, Eliza nu îl opri. În schimb, se ridică de pe blat și își depărtă și mai mult picioarele. El îi exploră căldura umedă a sexului, iar scânteile dansau în spatele ochilor ei închiși. Eliza icni sub sărut, în timp ce degetele lui descopereau nevoia ei puternică și începeau să îi dezlănțuie pasiunea. Își înfășură unul din picioare în jurul lui, în timp ce se chinuia să respire.

Îi putea simți greutatea privirii în timp ce o contempla. Dar acum nu mai era loc de jenă. Doar nevoia de a găsi eliberarea promisă.

- Da, șopti ea, mișcându-se în ritmul lui.

Își dorea mult mai mult decât degetele lui dansându-i pe sex, dar se mulțumea și cu asta. Strigătele ei deveniră mai frenetice în timp ce miezul ei îi umezea degetele. El le mișcă mai rapid și o penetra cu un deget iscusit. Ea îl cuprinse cu fiecare mușchi al corpului, în timp ce el o împingea peste limite.

- Vai, Carter!

El mișcă degetul ușor de câteva ori, în timp ce ea tremura ca răspuns al supraexcitării orgasmului. Eliza lăsă capul să-i cadă pe umărul lui, în timp ce el își retrăgea mâna și îi mângâia șoldul.

- Asta nu trebuia să se întâmple, murmură ea.

Probabil că el se așteptase ca ea să riposteze, dar era stoarsă de energie și își pierduse cuvintele.

-Șșștt, o liniști el. Ne învăTEAM în jurul ăsteia de câțiva ani.

Ea încuviință din cap, neavând încredere că putea vorbi. După o scurtă îmbrățișare și un sărut pe frunte, el se retrase, ținând-o încă de brațe. Eliza își aranjă hainele și îi întâlni privirea.

-Dar cum rămâne cu tine? îl întreabă când îl văzu cât era de excitat.

-Suntem bine, o asigură el cu un zâmbet în colțul gurii.

Ochii ei se închideau pe măsură ce oboseala prelua controlul.

-Ar trebui să plec, spuse el.

Întrecuseră destule limite pentru o noapte. Și, dacă era sigur că avea să o găsească acolo și a doua zi, nu simțea nevoia să o păzească toată noaptea.

capitolul 8

Nu putu să adoarmă aproape deloc în acea noapte. În sfârșit, la patru dimineața, Carter renunță să mai încerce să doarmă și făcu un duș cald. Duș care îl întrecu cu mult pe cel rece ca gheața pe care îl făcuse cu o seară înainte. Ar face totul din nou. Simpla gustare a corpului Elizei nu era de ajuns. Știa că nu era. Poate de aceea nu cedase nevoii de a o săruta în ultimii doi ani. Duelurile verbale reprezentau singura formă de eliberare a tensiunii sexuale ce se acumulase între ei.

De acum, gata. În timpul celor câtorva ore de odihnă pe care le avusese, își limpezise gândurile de emoțiile care îl împiedicau să gândească și înțelesese că tot ce trebuia să facă era să afle secretele Elizei.

Se îmbracă într-o ținută lejeră, de vineri, renunțând la cravată și costum până când trebuia să iasă din casă.

Bucătăria nu era locul în care să își petreacă prea mult timp, dar se descurca să își pregătească un mic dejun. Puse în funcțiune cafetiera și își porni calculatorul.

Căutările despre Eliza Havens înainte ca aceasta să împlinească optsprezece ani nu dăduseră nici un rezultat.

- Nu ai căzut din cer, își spuse el.

Căută după numele ei de familie și, surprinzător, nu găsi nimic mai mult decât articolele presei referitoare la ziua precedentă și ceva legat de Blake și Samantha. Erau câteva fotografii surprinse la diferite evenimente sociale din ultimii ani. În toate, fața Elizei era parțial ascunsă. Chiar și în cea cu ei doi de la nunta lui Blake din Texas. Era ca și cum Eliza ar fi știut că aparatul de fotografiat era îndreptat spre ea și nu voia să i se vadă fața.

Carter își turnă o ceașcă de cafea neagră și, din obișnuință, dădu drumul la televizor, pe canalul de știri. Ultima pe care o auzi, știrea din ziua precedentă, încă îl descria într-o lumină nefavorabilă. Totuși, în loc să facă tot ce îi stătea în putere să câștige puncte în sondaje, căuta pe internet informații despre trecutul Elizei.

Ce știa, de fapt, despre ea? Scoase o hârtie cu antet din birou și îi scrisese numele în partea superioară a paginii.

Vârsta? Nu o știa. Bănuia că avea undeva spre treizeci de ani.

Părinții? Nu vorbise niciodată despre ei. De fapt, nu vorbise deloc despre familia ei. Puse un mare semn de întrebare în dreptul cuvântului *părinți*.

Locul nașterii? Presupunea că era California. Nu spusese nimic cum că ar fi trăit în altă parte.

Școala? Carter își trecu mâna prin păr și aruncă stiloul pe birou.

Doamne, nu știa nimic despre ea. Cât de aiurea era?

După ce sorbi de două ori din cafea, întoarse pagina și scrisese ceea ce știa.

Eliza Havens. Îi mângâli numele și îl încercui de două ori.

O cunoștea de doi ani. Fusesse prietena Samanthei cu mulți ani înainte să o cunoască el.

Scrise alte cuvinte care îi veneau în minte când se gândea la ea: *Deșteaptă. Descurcăreață. Orientată spre rezultate. Frumoasă. Spirituală. Secretoasă. Poartă un pistol. Încercui de două ori ultimele cuvinte.*

De ce ar purta cineva un pistol? Cei care o făceau erau oameni ai legii sau ofițeri federali, dar asta nu avea sens. Până cu o zi în urmă, nu o văzuse în preajma vreunui om al legii, de orice fel. Apoi, acei doi detectivi bătuseră la ușă.

Carter își lăsă mâna pe birou.

- Desigur.

Nu căutase răspunsul unde trebuia.

Era abia trecut de cinci dimineța. Prea devreme să sune pentru a solicita ajutorul.

Își reîncălzi cafeaua și începu să caute pe site-ul Poliției din L.A. să vadă dacă putea recunoaște fețele celor doi bărbați care apăruseră la ușa lui.

După o oră, avea două nume. Dean Brown și James Fletcher. Detectivi de mult timp, cu un renume bun în cadrul departamentului. Erau la Operațiuni Speciale. Nu putea să aibă o denumire mai generică de atât?

Ridică telefonul și formă un număr al unui cunoscut din New York.

- Da?

- Salut, Roger! Sunt Carter.

Carter îl cunoștea pe Roger chiar de mai mult timp decât pe Blake. Cei doi trăiau în cercuri diferite acum, dar, cândva, fuseseră apropiați.

- Ei bine, salutare, guvernatorule. Ce naiba mai faci?

- Încă nu sunt guvernator.

- Dă-ți timp, dă-ți timp, chicoti prietenul lui. Ce te face să mă suni?

- Nu poate cineva să își sune prietenul?

- Ha! Ești prea ocupat pentru prieteni. În special pentru aceia dintre care nu au părăsit New Yorkul.

Carter putea auzi stația aglomerată în fundal, telefoane sunând și pe cineva înjurând. Criminal sau polițist, era greu de spus. Din păcate, Roger spusese adevărul. Erau foarte puține persoane cu care Carter păstra legătura - dacă nu cumva îl puteau ajuta să avanseze la următorul nivel din carieră.

- Beverly ce face?

- E bine. Stă să nască din clipă-n clipă.

Carter își frecă fruntea cu mâna liberă. Uitase complet că era însărcinată.

- Totuși, totul e bine? Copilul și mama sunt bine?

- Grozav. Roger Junior ar trebui să se nască până la sfârșitul lunii.

- Știi că e băiat?

Roger pufni.

- Doctorul a spus că nu putea vedea din cauza cordonului ombilical, dar aș vrea să cred că acel cordon era, de fapt, băiatul meu care seamănă cu tatăl lui. În plus, gândul de a avea o fată mă sperie de moarte.

Carter și-l imaginează pe Roger la cele peste nouăzeci de kilograme ale sale ținând în brațe un copil de aproape trei kilograme. Ce priveliște!

- Vei fi un tată minunat.

Urmă o pauză.

- Deci, de ce suni, de fapt? Ai nevoie de puțin ajutor, domnule consilier?

Carter luă stiloul și întoarse câteva pagini ale calendarului de birou, mângâind numele lui Roger într-o zi aleasă la întâmplare, peste două săptămâni. Chiar trebuia să sune înapoi să vadă cum se simțeau prietenul său și soția însărcinată a acestuia.

- Chiar am vreo două întrebări la care ai putea să mă ajuți.

Roger nu păru supărat că avusese dreptate în legătură cu motivul apelului.

- Spune!

- Am dat peste doi detectivi din cadrul poliției din L.A. care lucrează la Operațiuni Speciale. Ai idee ce poate să însemne asta?

- Ar putea să fie orice de la crimă până la asigurarea că cineva ca tine este în siguranță în fața unei amenințări reale. Unde i-ai întâlnit pe cei doi?

- Voiau să vorbească cu... cu o prietenă de-a mea. Nu a părut surprinsă să îi vadă.

- O prietenă, da?

- O prietenă specială, sublinie Carter.

- Ce altceva îmi poți spune?

Carter cântări opțiunile. Îi dădu lui Roger un mic profil al Elizei. Îi spuse că era o femeie captivantă, inteligentă, care-și ținea pentru ea viața personală. Încheie descrierea spunându-i lui Roger că purta un pistol.

- De ce se teme? îl întreabă Roger.

- Nu știu. Nu este o femeie neajutorată. De fapt, a reușit să scape de garda mea de corp și de cei doi detectivi în plină zi.

- Ești sigur că nu e polițistă?

- Foarte sigur.

- Îmi dai numele ei sau mă vei face să îl ghicesc?

Cu toată presa care o prezenta pe Eliza ca iubita lui, Carter știa că Roger avea să-și dea seama mai devreme decât mai târziu.

- Eliza Havens. Știi că am nevoie ca asta să rămână între noi.

- Ei bine, presupun că atunci nu mai trebuie să îmi actualizez pagina de Facebook, îl tachină Roger. Te acopăr. Lasă-mă să sap puțin. Dacă îl deține legal, trebuie să fie o înregistrare cu motivul ei. Pentru un civil, este aproape imposibil în California să obțină dreptul de a-l purta ascuns vederii. Și aici, adăugă el. Asta mă face să mă bucur că sunt polițist.

- Mulțumesc, Roger.

- Oh, ai numele detectivilor?

Carter îi spuse numele, apoi își luă rămas-bun.

*

Eliza ridică peruca din fundul dulapului și se cutremură. Se forțase să se trezească devreme, hotărâtă să-și facă bagajul și să meargă mai departe.

Acum, stătea turcește în fața valizei pe jumătate făcută, având îndoieli. Ea și Samantha construiseră o prietenie extraordinară. Micuțul Eddie era ca un nepot pentru Eliza, și ea nu își putea imagina să nu vadă maturizându-se fața lui bucălată. Chiar și la Gwen, cu tot cu aroganța ei stăpânită, ajunsese să țină.

Apoi, era Alliance. Afacerea pe care o pornise Samantha și pe care acum o conduceau împreună. Eliza se gândi la unele dintre femeile pe care ajunsese să le cunoască prin Alliance. Câteva dintre ele proveneau din familii dezbinat, care își foloseau copiii ca pionii pe o tablă de șah, pentru a obține ce voiau. Aceste femei căutau soți care să le ofere o stabilitate financiară, procedând astfel pentru a obține ce-și doreau și pentru a se separa de familiile lor. Fiecare poveste era unică. Fiecare era credibilă.

Când se gândea la asta, povestea Elizei nu era mai tristă decât a altora. Cel puțin, părinții ei o iubiseră. Își amintea vocile lor, uneori, în timpul nopții, când totul era liniștit și nemișcat. Felul delicat în care mama ei îi vorbea și îi spunea o poveste de noapte bună. Tatăl ei întotdeauna îi spunea „dovlecel” cu vocea sa profundă, înfloritoare.

Părinții ei avuseseră acea dragoste nebună cu care o înconjuraseră și o ținuseră în siguranță. Și, într-o noapte, toate acestea fuseseră spulberate în catralioane de bucăți.

Eliza își șterse o lacrimă de pe obraz și se forță să lase deoparte amintirile dureroase. Simțea lipsa unei familii pe care să o considere a sa și găsisese o parte a acelei iubiri la prietenii ei.

Se îndepărtă de lângă valiză și se ridică. După o scotocire rapidă prin sertare, găsi ținuta pe care o căuta și se îmbracă.

Nu avea să fugă. Nu încă. Avea să urmeze sfatul lui Jim și avea să se retragă departe de atenția publicului. Avea să-și împrăști cunoștințele și mișcările care îi dădeau încredere, dacă nu chiar siguranță.

Și avea să vegheze. Să asculte.

Și avea să fugă ca din pușcă dacă trecutul ei avea să încerce să o prindă din urmă și avea să-i amenințe pe cei la care ajunsese să țină.

Dean trase adânc în piept nicotina și lăsă fumul să iasă printre buzele încrețite. Încercase să se dezmință de obicei de-a lungul anilor, dar în sfârșit acceptase ideea că era fumător. Acest fapt nu avea cum să se schimbe indiferent de câtă gumă mesteca sau de oricâte casete cu prostii psihologice fictive asculta.

Era polițist de când abia împlinise douăzeci de ani, spusese de două ori „Da” pentru ca apoi să renunțe la jumătate din ceea ce avea, de două ori, pentru a spune „Sunt foarte sigur că nu”.

Avea foarte puține constante în viață. Jim se apropia cel mai mult de un frate, pe când până și propria fiică își vedea de treabă și nu se deranja să îl sune, nici măcar de Ziua Tatălui.

Scutură capătul țigării în scrumieră și dădu mai tare volumul știrilor.

Imaginea Elizei apărău pe ecran, iar el dădu volumul chiar și mai tare.

Crescuse și devenise o femeie frumoasă. Faptul că o vedea la televizor îi provocă o stare de rău. Trecuseră câteva zile de când o văzuse pe Eliza, și știrile se liniștiseră. Până azi.

- Candidatul la postul de guvernator, Carter Billings, a înregistrat o ușoară scădere în sondajele preliminare, după scandalul din Texas de săptămâna trecută. Chiar și cu relatarea martorului de la fața locului, Eliza Havens, oamenii nu sunt pregătiți să voteze cu un candidat atât de tânăr și independent. Rivalul lui Billings, Darnell Arnold, a pierdut puțin timp pentru a descoperi

mai multe amănunte despre domnișoara Havens și a susținut o conferință de presă personală.

Dean își lăsă țigara în scrumieră și se aplecă în față în scaunul său. Pumnul său se încleștă pe telecomandă, iar ochii i se îngustară.

- Se pare că este cunoscut faptul că domnul Billings a petrecut destul de mult timp cu Eliza Havens. Unii spun că, dacă Billings ar câștiga alegerile, ar putea să aibă loc o căsătorie extraordinară a proaspătului guvernator, în timpul exercițiului acestuia. Această presupunere a fost vociferată în timpul interviurilor domnului Arnold.

Imagina reporterului fu înlocuită cu cea a lui Arnold stând în fața reprezentanților presei. Ca de obicei, politicienii nu vorbeau despre politică, ci despre prostii, iar lumea îi asculta. Dean fusese în preajma lor suficienți ani pentru a putea identifica prostiile, atunci când le auzea. Ajuta și faptul că o cunoștea pe Eliza Havens mai bine decât oricine altcineva.

- Ce știm cu adevărat despre domnișoara Havens? întrebă Arnold. Poate că are câțiva prieteni influenți, prieteni străini aș putea adăuga, dar se pare că această femeie a apărut de nicăieri. Nu există înregistrări legate de școală sau de naștere. Am auzit despre politicieni care au angajat în necunoștință de cauză un străin ilegal, dar ar trebui să evităm să alegem un guvernator care ar putea transforma un cetățean ilegal în prima doamnă a statului nostru.

- Nemernicule! strigă Dean către ecran. E cetățean cât se poate de legal, țâncule.

Știrile derulau imagini din timpul conferinței de presă a Elizei, precum și câteva cadre cu ea la diferite evenimente. În multe dintre ele apărea alături de Billings. În cele mai multe cadre, fața îi era parțial acoperită, dar nu în toate.

Una în special îi amintea lui Dean de mama ei. Și, dacă el observa asemănările, aveau să o facă și alții.

Știrile se mutară la alt subiect, iar Dean se forță să se ridice de pe scaunul lui preferat înainte de a lua telefonul.

Spera din tot sufletul că Eliza nu avea intenții serioase cu individul ăsta. El și Jim trebuiau să o convingă să dispară, și știa din experiență că a încerca să faci să coopereze o femeie îndrăgostită e ca și cum ai încerca să oprești un gândac să se înfrupte dintr-o gogoasă uitată.

capitolul 9

După un antrenament istovitor, plin de lovituri cu pumnii și picioarele, pe care Eliza uitase că știa să le aplice, reușise să își limpezească mintea suficient încât să se poată concentra asupra obiectivelor reale din viața sa.

Mama și tatăl ei muriseră în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. Deși semăna cu mama ei în multe privințe, riscul de a-i afla cineva adevărata identitate era de la foarte mic spre inexistent. Totuși, Jim și Dean păreau mult mai îngrijorați decât aveau motive să fie. Asta cerea investigații suplimentare.

Îi spusese Elizei că nu trebuia să pomenească vreodată ceva legat de adevărata ei identitate, pentru că altfel exista riscul de a-i pune pe alții în pericol. Era sigură că poliștii se referiseră la oameni obișnuiți cu acces limitat la resurse de securitate.

Din fericire pentru ea, lista de cunoscuți era plină de persoane influente și bogate, care aveau informații securizate la dispoziția lor. Mult mai multe decât avea oricare angajat al statului cu insignă. Dumnezeu știa că adeseori poliștii își supuneau propriile familii la risc atunci când arestau nume mari din lumea infractorilor. Asta nu îi împiedica să își facă meseria, iar ea cu siguranță nu avea să abandoneze viața pe care și-o construise.

Apoi, era Carter. Stomacul i se strânse la gândul atingerii lui. Nu se grăbise, așteptând cât fusese necesar, și o sedusese complet. Uitându-se înapoi, nu era sigură de ce îl lăsase. Ea fusese vulnerabilă și nu în den

facultăților mintale. Presupusese că el știusese asta la un moment dat și că nu o forțase.

Nu ar putea uita prea curând sărutările lui care o lăsa-seră fără suflare și reacția ei explozivă la acestea.

Ultimul lucru de care ar avea el nevoie era o iubită temporară care să-i mănjească reputația. Scurta lor excursie pe cărarea iubirii ar trebui să fie doar un incident solitar.

Păcat. Nu o deranja să îi exploreze și celelalte talente evidente din dormitor. Poate după cinci ani, când se termina mandatul. Asta, normal, dacă nu își găsea o soție în această perioadă. Ea nu ar fi acceptat să fie „cealaltă femeie“.

Eliza viră pe drumul aglomerat cu două benzi ce ducea spre casa Samanthei și a lui Blake din Malibu. Nu părea să o urmărească cineva, iar în față avea drumul aglomerat de traficul vărătic.

Era obligatoriu să îi spună lui Gwen despre riscul la care se supunea dacă se muta cu ea. Șansele erau ca aceasta să nu riște o asemenea mutare, cu toată dorința ei arzătoare de aventură. Cu toate că, într-un mod ciudat, Eliza ar fi fost încântată de compania ei. De asemenea, nu ar fi stricat intervenția ei dacă și-ar fi făcut iar Carter apariția la ușă.

Îi lăsase un scurt mesaj pe telefon în care îi spunea că se gândea la ea. Apoi, zisese că trebuia să plece în Washington, DC pentru câteva zile. Nu voia să fie dezamăgită, dar așa se simțea. Acum, dorea să îl vadă, în următoarea clipă, nu. Întâlnirile din liceu nu erau atât de confuze.

Eliza trase în fața domeniului Harrison și sună la poartă, zâmbind în tot acest timp la camera îndreptată spre mașina ei. Se auzi huruitul slab al motorului ce deschise poarta suficient de mult încât mașina ei să poată intra. De îndată ce se închiseră porțile, ea își continuă drumul.

Mary, bucătăreasa Samanthei și a lui Blake, o întâmpină la intrare.

- Samantha îl culcă pe Eddie; va veni imediat, spuse femeia mai în vârstă.

Eliza păși în marele foaier și își lăsă geanta și cheile pe masă.

- Mulțumesc, Mary.

- Vrei să o aștepti în bucătărie sau în sufragerie?

De obicei, Eliza o însoțea pe Mary în bucătărie, dar, având în vedere natura delicată a discuției ce urma cu Samantha, se gândi că era mai bine să se ascundă.

- În sufragerie, dacă nu te deranjează.

Un val de nesiguranță străbătu fața lui Mary, dar femeia nu spuse nimic.

- Desigur. Voi aduce cafea.

- Ar fi grozav.

Amândouă străbătură holul, dar Eliza viră spre camera principală de reuniune din casă. Aveau o cameră de zi, dar, ca în majoritatea caselor americane, era folosită doar de sărbători și la ocazii speciale. Casa Harrison putea părea rece și neprimitoare din cauza mărimii sale. Nu era așa.

În colțul sufrageriei era un cufăr mare din plastic plin cu jucăriile lui Eddie. Câteva cărți de joc cu semne mici de dinți acopereau măsuta de cafea și cel puțin o pată neidentificată acoperea exact mijlocul canapelei.

Da, chiar cu toți banii din lume, un copil de doi ani conducea casa.

Eliza se așeză pe canapea și se lăsă pe spate. Instant, un chițait ciudat se auzi din spatele ei. Se întinse în spate și găsi o jucărie de pluș cu un dispozitiv de sunet încorporat.

Râse. Dumnezeuule, chestiile astea probabil înnebunneau adulții la sfârșitul zilei. Samantha îi spusese în repetate rânduri să evite să dăruiască jucării ce produceau zgomote.

Eliza respectase întotdeauna regulile impuse de prietena ei, dar Carter aducea mereu cea mai mare și mai gălăgioasă jucărie. Crăciunul trecut, Eddie răspunsese cu mare bucurie la cadoul lui Carter. Exceptând o mică

distragere a atenției, micuțul se jucase la stația de muzică aproape o oră. Aceasta încă deținea un loc special în camera copilului.

Eliza își propuse să găsească o jucărie interactivă zgomotoasă pentru următoarea sărbătoare.

Ridică o carte de Dr. Seuss și o frunzărie.

Auzi pași pe hol înainte ca Samantha să intre în cameră.

- Credeam că nu mai adoarme.

Eliza puse cartea de copii și îi zâmbi prietenei ei.

- Somnurile de peste zi sunt atât de plictisitoare, o tachină ea.

- Nu știu ce să zic. Mi-ar plăcea un pui de somn.

Sam luă câteva jucării împrăștiate și le aruncă în cutia de jucării.

- Nu trebuie să faci curat pentru mine.

- O fac pentru mine, spuse Sam. Este o casă superbă sub toate astea, și singurele momente când o văd e atunci când doarme.

Eliza privi prin cameră. Casa era strălucitoare, în culori luminoase. Câteva dintre obiectele casabile fuseseră relocate pe rafturile mai înalte sau scoase cu totul din cameră, dar conacul Malibu era potrivit pentru un duce, o ducesă și un mic conte englez încă nesigur pe piciorușe.

Samantha se agită să curețe camera un minut sau două, până când Mary se întoarce cu cafeaua și prăjiturelele. După ce plecă Mary, vorbiră despre biscuiți cu bucăți de ciocolată, copii de doi ani și cât de multă miserie pot face aceștia.

- Deci, spuse Sam așezându-se și trăgând aer în piept, sigur nu ai venit să vorbim despre prăjituri.

Eliza lăsă cafeaua. Palmele i se umeziseră.

- Nu. Planul meu era să vin aici și să îmi iau rămas-bun.

- Ce? strigă Sam.

- Era, la trecut, nu plec.

Sam își apăsă o mână peste piept și se lăsă pe spate.

- Nu face asta!

- Scuze. Sunt... e greu. Când păstrezi niște secrete atât de mult timp, atunci când le rostești în sfârșit, insufli o nouă viață vechilor bântuiri.

Sam se întinse și puse o mână pe genunchiul Elizei.

- Nu trebuie să îmi povestești dacă este prea dureros. Dar sper că știi până acum că, orice secret ai vrea să îl ții, o voi face.

- Știu. Ce pot îți voi spune cu toată încrederea. Nu mă aștept să ții secret față de Blake sau față de Gwen. „Sau chiar față de Carter, la drept vorbind“, gândi, dar nu spuse asta. Nu ar fi corect din partea mea să te rog să nu le spui. Trebuie să știe că prezența lor în preajma mea poate să fie riscantă.

Confuzia se întipări pe chipul Samanthei, dar aceasta nu spuse nimic. Se relaxă și o așteptă pe Eliza să continue.

- Am fost în Programul de Protecție a Martorilor... Ei bine, încă sunt, teoretic. Deși m-am cam dat de gol cu apariția mea lângă Carter acum câteva zile.

Sam deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise la loc.

- Tatăl meu a fost martor...

Cât de mult putea, oare, să îi spună? Suficient încât Sam să înțeleagă riscul continuării relației lor de prietenie.

- La o crimă. La mai multe.

Mai degrabă, la un masacru. Totuși, morții erau morți, și să adauge mai multe numere acelui carnagiu nu aducea decât suferință.

- Eu aveam nouă ani. Așa că ceea ce îți voi povesti e ce am auzit și eu atunci. Personal, nu am văzut nimic.

Ceea ce se adăuga la frustrarea dată de necesitatea de a-și trăi întreaga viață parțial separată de lume.

- Nu ai vorbit niciodată despre părinții tăi, spuse Samantha încet, răbdătoare.

Emoțiile năvăleau asupra Elizei în valuri fierbinți. Nu plângea cu ușurință, dar în acele clipe era aproape. Foarte aproape.

- Părinții mei au făcut ceea ce trebuia. Tatăl meu nu ar fi putut trăi împăcat dacă nu proceda așa. Se ridică și începu să se plimbe. Ridică o mică jucărie de pluș de pe un scaun. A devenit martor. Nu aveam prea multe, așa că să lase în urmă viața pe care o duceam nu era un deranj atât de mare ca pentru alții. Presupun că pentru asta le sunt recunoscătoare. Nu era ca și cum bunicii ar fi trăit aproape de noi. Poate că tatăl tatălui meu încă trăiește. Mi s-a spus că părinții mamei mele erau morți.

- Unde sunt părinții tăi? Întrebă Samantha după o pauză lungă.

Eliza îi zâmbi strâmb și clătină din cap.

- Am fost atenți. Dar nu suficient.

Sam respiră adânc în timp ce înțelegea realitatea.

- Am fost singură pentru mult timp, mutându-mă dintr-un adăpost anonim al statului în altul. Mă mutam des, eventualitatea în care cineva ar fi vegheat. Celor doi polițiști care au apărut la conferința de presă a lui Carter le-a fost atribuit cazul meu când aveam șaisprezece ani. Nu am probleme cu legea. Singura mea problemă e prostia.

Eliza puse mâinile jucăriei peste ochii acesteia.

„Nu vezi nimic. Nu ești nimic.”

- Dacă știai că era riscant să îl ajuți pe Carter, de ce ai făcut-o?

- A fost lucrul corect de făcut. Eu sunt cea care i-a sugerat lui Gwen să mergem în acel bar. Știam că bărbații care flirtau cu noi erau cu capsă pusă. Eliza scoase un lung oftat de durere și continuă: M-am simțit responsabilă. Nu puteam sta deoparte și să las campania lui Carter să alunece în abisul întunecat fără ca măcar să încerc să îl ajut.

- Ar fi înțeles.

- Poate. Nu mai contează. Se pare că presa m-a catalogat drept o persoană ilegală momentan. Probabil i-am diminuat șansele să câștige în loc să îl ajut.

Riscul asumat fusese inutil. Se lăsă un moment de tăcere.

- De ce ai vrut să fugi din nou?

Eliza așează animalul de jucărie pe un raft înainte de a se întoarce spre prietena ei.

- Dean și Jim, detectivii, au avut grijă să îmi reamintescă motivul pentru care mă ascund. Bărbatul care ia ucis pe părinții mei încă este în viață, Sam. În închisoare, dar nu fără relații. Are o familie numeroasă, care ar fi încântată să se răzbune.

- Să se răzbune pe un copil care nu a avut nimic de-a face cu încarcerarea lui?

- Dillinger și Capone luau atitudinea potrivită pentru un film bun la Hollywood, dar erau animale care nu lăsau familii nevătămate. Amenințarea la adresa lor era cea care îi speria pe oameni și îi făcea să nu vorbească. Sunt mulți Capone afară. De toate naționalitățile. De toate vârstele. Individul care mă vânează a spus foarte clar că mă va găsi. Misiunea lui în viață era să elimine sămânța tatălui meu de pe pământ. Nu există nici un motiv să cred că l-a găsit pe Dumnezeu și și-a schimbat părerea.

- Câți ani aveai când au murit părinții tăi?

- Nouă.

Spre deosebire de Eliza, Sam plângea foarte ușor. Lacrimile îi umpleau ochii în acel moment.

- Vai, Eliza! Îmi pare rău. Ce fel de prietenă sunt dacă nu am știut niciodată despre asta?

Eliza zâmbi și încercă să glumească.

- Carter arată de parcă locul lui ar fi la Hollywood, dar eu sunt un actor mai bun.

Sam clipi pentru a îndepărta lacrimile și se forță să zâmbească. Se ridică și merse până la Eliza.

- Nu știu dacă ar trebui să fiu supărată că nu mi-ai spus asta mai devreme sau onorată că acum ai suficientă încredere în mine.

- E o povară, Sam. Să mă cunoști poate fi periculos.

- Nu știi cu siguranță asta, altfel ai fi fugit.

Eliza încuviință din cap.

"Poate."

- O pot face încă. Dar cel puțin vei ști de ce. Nu mi-ar plăcea dacă tu ai dispărea și nu aș ști de ce.

- Nu spune asta. Nu pleci nicăieri.

- Nu vreau să plec.

Sam se încruntă.

- Nu pleci. Ai prieteni capabili să asigure protecția - atât lor, cât și ție.

Eliza își ridică privirea spre Sam și oftă.

- Contez pe asta. Dacă nu ai fi avut mijloace, nu aș fi venit azi aici.

Își dorea ca Sam și familia ei să fie în siguranță mai mult decât voia să se știe pe ea la loc sigur. Cel puțin, asta voia să creadă Eliza.

- Harry? Gardianul strigă numele de la câțiva metri distanță. Avea în mâini un ziar făcut sul și prins cu o bandă de cauciuc. Ți-am mai adus tapet.

Harry zâmbi pe măsură ce Devin se apropie, întrebându-se ce știri avea să găsească în ziar. Fiecare zi din închisoare se contopea cu următoarea, fără să aducă nimic la care să speredu cu nerăbdare. Veștile de afară reprezentau singura rază de soare disponibilă.

Mulți dintre criminalii cu care fusese închis aveau unul sau doi membri ai familiei care îi vizitau la ocazii. Nu și Harry. Cu lăcomia și egoismul său, își distrusese familia și orice șansă de a revedea oricare membru rămas. Când și dacă urma să fie eliberat condiționat, nu avea dreptul să își caute fiicele.

Harry se ridică și întinse mâna după ziar.

- Mulțam, îi spuse gardianului.

Devin ridică din umeri și se îndepărtă.

Un mic tremur de anticipare îi aduse o licărire de căldură în interior. În loc să deschidă ziarul pe cea mai apropiată masă, Harry alese puțină izolare și urcă scările spre refugiul din celula sa. Mai era o jumătate de oră până când deținuții erau forțați să se retragă în paturile lor, în celulele supraaglomerate. Dar Harry ar renunța fericit la acea mică libertate pentru a-l zări pe nepotul său.

Ceilalți doi colegi de celulă nu ocupau spațiul mic când Harry se așeză pe patul lui și deschise ziarul. Sări peste prima pagină și peste cele financiare și se opri direct la secțiunea de divertisment. Scoase un oftat prelung. O petrecere de nuntă cu mire, mireasă și o mână de invitați. În brațele mirelui era un copil mic, care zâmbea la cameră. Privirea lui Harry se opri asupra unei tinere fete în scaun cu roțile, în timp ce degetul său mângâia imaginea. Doar dacă ar fi putut să o facă întreagă din nou.

Regretul amenință să îl sufoc.

O sirenă se auzi în clădire, semnalizând sfârșitul timpului liber. După mai puțin de un minut, Lester și Ricardo se întoarseră în celulă.

Lester împărțea celula cu Harry de aproximativ doi ani. Cel mai adesea, era liniștit, cu excepția momentelor în care nu își mai lua medicația și ieșea la iveală personalitatea lui dementă. La fel ca Harry, Lester fusese condamnat pentru fraudă. Fusese prins furând identitatea unor patroni de mici afaceri ignoranți și golindu-le astfel conturile. Nu era violent, ceea ce îi convenea lui Harry.

Ricardo li se alăturase în celulă de doar câteva luni. Avea constituția unui apărător la fotbal, ceea ce îl făcea pe Harry să păstreze distanța. Omul nu spunea prea multe, decât dacă o făcea cu pumnul. Harry nu avea încredere în el și putea doar să ghicească motivul pentru care era închis acolo. În primele zile de închisoare ale lui Harry, delicvenții violenți nu erau ținuti în același bloc de celule cu cei ca el. Tăierile bugetare și o lipsă

a finanțării de la stat pentru sistemul de detenție condusesese la amestecarea infractorilor de toate felurile.

Harry nu era un neajutorat. Avea peste 1,80 metri înălțime și nu ratase nici o masă. Totuși, nu era nebun și nu se gândea nici un minut că ar avea vreo șansă într-o luptă directă cu Ricardo.

- Ce ai acolo, Harry? întrebă Lester înghesuindu-se în spațiul strâmt dintre paturi. Oh, sunt fetele tale?

Lester văzuse alte fotografii și știa o parte a poveștii lui Harry.

- Da.

- Copilul se face mare.

Ricardo aruncă o privire peste umărul lui la ceea ce era pe pagină.

- Credeam că fata ta este deja măritată.

- Este.

La începutul paginii, articolul menționa că acel cuplu își reînnoia jurămintele de nuntă. Harry arată spre titlu și lasă cuvintele reporterilor să explice ceea ce era surprins în poză.

Ricardo dădu să se îndepărteze, apoi se opri pentru a privi mai atent.

Harry simți nevoia să tragă pagina de sub privirea lui, dar se stăpâni.

- Prieteni ai miresei? întrebă Ricardo arătând spre ceilalți din poză.

- Presupun, spuse Harry, necunoscând personal pe nici una dintre persoanele din fotografie.

Recunoștea numele, dar nu și fețele.

Când Ricardo se întoarse, Harry împături cu grijă ziarul și îl așază în ascunzătoarea lui, alături de celelalte.

capitolul 10

Carter funcționa cu cinci ore de somn în ultimele trei zile. Avea nevoie cu adevărat de un pat mare și de șase ore de liniște pentru a-și putea reveni la normal.

Cerea prea mult.

Avea două mesaje pe telefonul personal. Unul de la Roger din New York, care îi cerea să îl sune când găsea o linie sigură, și celălalt de la detectivul Dean, care cerea câteva minute din timpul lui Carter.

După câteva încercări frustrante de a lua legătura cu amicul lui de pe coasta de est, Carter renunță și conduse spre secția de poliție, unde Dean și partenerul său, James, lucrau.

Deși Carter încercase să evite audiența șofând singur, câteva perechi de ochi se întoarseră spre el în timp ce intra în secția de poliție.

Carter privi peste capetele din încăpere, căutându-le pe cele ale celor doi polițiști pe care îi văzuse escortând-o pe Eliza de la hotel, în urmă cu câteva zile.

- Căutați pe cineva anume, domnule consilier?

Obişnuit cu titulatura, Carter răspunse repede:

- Dean Brown?

- Pe acel hol. Prima uşă pe dreapta.

Carter înclină din cap în semn de mulțumire și trecu pe lângă alte perechi de ochi. Înainte să ajungă la colț, telefonul îi vibră în buzunar.

Din impuls, deschise mesageria. Numele lui Blake apăru pe ecran cu un scurt mesaj: „Trebuie să vorbim. Bem diseară?”

Carter trimise repede un da și promisiunea că avea să sune, apoi lăsă telefonul să alunece la loc în buzunarul costumului.

Mica încăpere găzduia șase birouri și o mână de detectivi. Dean și James stăteau față în față, în partea cea mai îndepărtată a încăperii. Ambele capete se întoarseră spre el când un alt detectiv îl întâmpină.

- Nu știam că suntem pe traseul electoral, veni un comentariu răutăcios, urmat de râsete.

- Sunt aici să îl văd pe...

- Billings, îl întrerupse Dean, drăguț din partea ta că ai venit.

Ceilalți detectivi se dădură la o parte în timp ce Dean și partenerul său se îndreptară spre Carter. Își strânsesă mâinile, cu zâmbete cordiale.

- Nu ne-am întâlnit oficial. Acesta este partenerul meu, James Fletcher, iar eu sunt Dean...

- Brown. Știu.

Dean miji ochii.

- Ai vrut să ne vedem.

James își lăsă greutatea pe călcâie și arătă spre hol.

- Ce zici de o cafea? propuse Dean. Garantat îți distruge intestinele și te ține treaz pentru următoarele douăsprezece ore.

- Sună bine.

Carter îi urmă afară din biroul aglomerat și pe un alt hol. Se opri la o cafetieră ce arăta de parcă fusese curățată ultima oară undeva pe timpul lui Prince, când acesta cânta melodii de pe albumul 1999. Umplură câteva cești. Apoi, găsiră o cameră retrasă, pe care Carter o recunoscuse ca fiind una în care aveau loc interogatoriile. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva se afla acolo pentru un fel de discuție oficială. Deși știa că el nu făcuse nimic greșit, cei doi o luaseră pe Eliza de lângă el, nu demult. Nu putea să nu fie atent.

Ușa din spatele lui se închise, iar Carter nu pierdu timpul.

- Am nevoie de un avocat?

Dean se uită la James și James la Dean.

- Nu, răspunse James în timp ce trăgea un scaun, pe care îl oferi.

După ce se așează, Carter gustă cafeaua. Aceasta îi alunecă pe gât ca un melc și amenință să se întoarcă. Nu numai că era rea la gust, dar era și rece.

- Nu ești aici - nu oficial, oricum.

Dean se așează pe marginea mesei și își încrucișă brațele peste piept.

- Sunt în cealaltă cameră cel puțin o duzină de polițiști care m-au văzut intrând. Dacă trebuia să fie privat, ar fi trebuit să mă informezi.

- Nu privat, doar neoficial. Dacă ne întâlnim în afara secției și cineva ne vedea, ar fi stârnit și mai multe speculații. Impresia mea e că presa adoră să te urmărească prin oraș.

Carter nu putea contrazice asta.

- Așadar, de ce sunt aici?

- Care e natura relației tale cu Eliza Havens?

Era surprins de întrebare și nu avea de gând să răspundă.

- De ce vrei să știți?

- Ea e importantă pentru noi.

- Importantă în ce sens?

Oare acești poliști uitau că discutau cu un avocat? Dacă era cineva experimentat în a obține informații, el era acela. Ca să nu mai pună la socoteală abilitatea de a evita întrebările, ca un politician ce era.

- Te întâlnești cu ea? întrebă James de pe cealaltă parte a mesei.

- Îi ești cumva unchi... verișor? întrebă Carter.

- Nu vei răspunde la întrebările noastre, nu?

- Spuneți-mi motivul din spatele acestei întâlniri și voi lua în considerare întrebările voastre.

Nu avea să răspundă, dar avea să le ia în considerare.

- Eliza e o femeie încăpățânată.

Carter chicoti.

„Descoperirea anului.“

- Și?

- Avem motive să credem că poate fi în pericol. Dacă am ști natura atașamentului tău față de ea, ne-am putea pregăti mai bine să o ținem în siguranță.

Tentativa de zâmbet ce dădea să apară în urma comentariului la adresa „încăpățânării“ dispăru în momentul în care fu rostit cuvântul *pericol*.

- Ce fel de pericol?

Dean schimbă o privire cu James, dar nici unul nu dădu explicații. Din încheștarea fermă a maxilarului lui Dean, înțelese că nici ei nu aveau de gând să răspundă.

- Trebuie să începem cumva să avem încredere unii în alții. Voi m-ați chemat, vă amintiți?

James se îndepărtă de masă.

- Ar fi cel mai bine pentru Eliza dacă ar dispărea pentru o perioadă.

- Să dispară?

Lui Carter nu îi plăcea cum suna asta.

- Da. Doar că ea nu poate vedea înțelepciunea acestui lucru. Dacă îi ești apropiat, poate o vei convinge.

Să dispară? Pericol? Carter începea să observe golurile din întreaga poveste. Citea printre ele faptul că acele goluri erau întunecate, cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Avea nevoie de mai multe răspunsuri. Cea mai sigură cale de a obține acele răspunsuri era să blufeze și să îi lase pe acești oameni să creadă că știa mai multe.

- Ați spus chiar voi că Eliza este o femeie încăpățânată. E evident că voi o cunoașteți de ceva timp.

- Mai mult decât oricine, spuse Dean din spatele ceștii de cafea.

James își dresă glasul, încercând, în mod evident, să îl facă pe Dean să tacă.

- Singurul nostru scop e să o ținem în siguranță. Ai petrecut suficienți ani cu capul vârat în treburile juridice, domnule Billings. Știi prea bine că tăierile bugetare ne leagă la mâini. Eliza are nevoie de protecție, iar noi nu putem fi mereu acolo pentru a i-o oferi.

- Protecție față de cine?

În momentul în care cuvintele îi părăsiră buzele, își dădu seama că se dăduse de gol că știa prea puțin.

- Nu este posibil să îți spunem asta. Te-am adus aici în speranța că o vei face pe Eliza să asculte de glasul rațiunii. Înțelege riscurile. Știe că ar trebui să plece.

Carter se gândi la nunta recentă, la prietenia Elizei cu Samantha și la cât îl iubea ea pe Eddie.

- Nu se va întâmpla.

- Înseamnă că nu ne vei ajuta?

- Înseamnă că ați avut dreptate. Eliza nu acceptă să facă ceva pentru că așa trebuie. Face doar ceea ce vrea.

Se gândi rapid la rochia galbenă îngrozitoare de domnișoară de onoare și la reticența ei de a vorbi în public, cu presa. OK, poate că făcea lucruri care nu îi plăceau, dar le făcea pentru altcineva.

- Ne-am gândit că vei spune asta, zise Dean înainte de a se îndepărta de la masă și de a scoate capul pe ușă. Keller? strigă el.

Se auzi zgomot de pași, dincolo de unde putea vedea Carter, acompaniat de zgomotul unghiilor care loveau tastatura.

Privirea lui Dean coborî în timp ce alt polițist intră în cameră însoțit de un prieten patruped.

Ciobănescul german privi agitat cu ochii întunecați de la un bărbat la altul. Limba îi atârna într-o parte a gurii în timp ce gâfâia.

- El e Zod. Un membru proaspăt retras din forțele noastre.

- De ce e aici?

- Tu i-l vei da cunoștinței noastre comune.

Sprâncenele lui Carter se apropiară.

- I-l voi da?

- Da, i-l vei da. Dean îi mulțumi lui Keller, și acesta părăsi încăperea. Zod înțelege comenzile în germană. Unele pe care sunt sigur că Li... Eliza și le amintește. Dacă i-am da noi câinele, probabil ne-ar râde în față. Poate că, dacă vine de la tine, îl va păstra.

Ca oricine care se uita la știrile de seară, Carter știa prejudiciile pe care le putea face un câine polițist. Ceea ce îl îngrijora nu era faptul că Eliza ar fi mai în siguranță cu el alături, ci de ce avea nevoie de el.

- Chiar credeți că e necesar?

- Este o măsură de siguranță pe care i-o putem strecura Elizei fără prea multă bătaie de cap. Să o facem să se mute la un prieten sau la un iubit pentru a fi în siguranță nu este ceva ce ar accepta prea ușor, spuse James.

Dean expiră profund zgomotos.

- E mai încăpățânată decât fosta mea soție.

- Care din ele? întrebă James râzând.

- Decât ambele.

- Chiar e într-un pericol așa mare?

Dean încuviință din cap.

- Și nu îmi veți spune de ce? Sau cine o urmărește?

- Îți spunem să îi dai câinele și să îi păzești spatele.

Dacă ți se pare ceva suspect, trebuie să știm.

Dean scoase o carte din vizită din portofel și i-o înmână.

- Dacă nu ai candida acum, ți-aș sugera să stai lipit de ea ca o umbră până vom ști că e în siguranță. Viața ta expusă public a pornit încurcătura asta, și ultimul lucru de care Eliza are nevoie e mai multă expunere media.

Carter simți cum i se intensifică senzația de greutate. Avea nevoie de răspunsuri. Avea nevoie de ele... ieri. Se ridică, și ambii bărbați îl urmară. James prinse o lesă de zgarda lui Zod și îi oferă lui Carter celălalt capăt.

- Zod? Chiar e acesta numele lui?

Suna ca numele unui zeu SF. Zod răspunse cu un lătrat.

- Mănâncă hrană specială. Unul dintre adjuncți va aduce o cutie la mașina ta.

Trebuia să-l sune pe Roger. Eliza nu putea fi singura care să controleze câinele.

- Programul de Protecție a Martorilor.

Cuvintele lui Roger răsunară în mașina lui Carter.

- Ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme, îl informă Carter pe prietenul său.

- Să sapi după informații e ca și cum ai desface mai multe straturi de bandă adezivă lipite între ele. Ai face mai bine să te duci direct la sursă pentru a afla răspunsurile.

Carter îi aruncă o privire lui Zod, care își apăsa nasul de despicătura geamului pentru a adulmea. Fusese așa la Eliza, dar nu o găsise acolo. Și nu îi răspundea la apeluri. Un mesaj de la Blake îi dezvăluise că Eliza lua prânzul cu Samantha, în Malibu.

- Nu știu dacă va vorbi despre asta.

- Mulți nu o fac. Pe de altă parte, cei mai mulți evita lumina reflectoarelor și dispar odată ce le este dezvăluită identitatea.

Ea nu fugise. Totuși, Carter știa că voise să o facă. Nu era sigur de ce rămăsese, dar avea să se străduiască să o facă să rămână înrădăcinată în această nouă viață.

Zod se plictisise de lumea de dincolo de geamul mașinii și se așezase mai bine în scaunul pasagerului din mașina lui Carter. Câinele își așază capul pe cotiera dintre ei, iar nasul rece și umed îi atinse ușor mâneca cămășii lui Carter.

- Ce știi despre câinii polițiști?

- La fel de multe ca orice alt polițist care nu a lucrat cu ei. De ce?

O mașină din spatele lui claxonă când el nu observă că lumina semaforului se făcuse verde. Una din sprâncenele lui Zod se ridică, dar animalul nu-și înalță capul.

- Am unul care se holbează la mine chiar acum. Un cadou de la prietenii Elizei de la secție.

Roger scoase o fluierătură lungă.

- Pe bune?

- Pe bune!

- E grav, Carter. Trebuie să fii atent.

Nu pentru el își făcea griji.

- Câinele nu este pentru mine.

- Am înțeles asta. Dacă polițiștii au vrut ca prietena ta să aibă unul de-al lor lângă ea, ei cred că pericolul este cât se poate de real. Criminalilor nu le pasă cine e prins la mijloc.

Carter părăsi autostrada aglomerată a coastei Pacificului, pentru a se îndrepta spre domeniul prietenului său.

- Cunosc implicațiile, Roger. Ceea ce nu știu e cum să vorbesc germana cu un câine. Am nevoie de puțin ajutor aici.

- Ești în mașină, corect?

- Da.

- Atunci trebuie să te sun eu înapoi. Nu am vrea ca Fido să dea rateu, zise Roger râzând la telefon.

- Îl cheamă Zod.

Roger râse și mai tare.

- Cine spune că polițiștii nu au simțul umorului?

Carter se apropie de poarta domeniului și folosi telecomanda pe care o avea la el. Făcu cu mâna spre camere în timp ce poarta se deschidea încet pentru a-i permite accesul.

- Trebuie să închid, îi spuse Carter prietenului său. Te sun mai târziu.

- Ai grijă, guvernatorul.

Carter își aminti de campania lui și fu uimit de cât de ușor uitase de ea cât fusese îngrijorat pentru Eliza. Privirea îi fu atrasă de mașina frumoasei lui distrageri, ce era parcată pe drum. Zâmbi la gândul că avea să o revadă și își simți vintrea încălzindu-se. Îi era dor de ea.

Întrebarea era dacă ea îi dusese dorul.

Zod se plimbă pe lângă Carter, în timp ce acesta urca treptele spre casă, și se așează când ajunseră la ușă. Una dintre menajere îi deschise și aruncă doar o privire fugară câinelui.

Carter luase în calcul opțiunea de a-l lăsa pe Zod afară, dar renunțase când văzuse un grădinar mergând prin preajma casei. Chiar dacă folosea lesa, Zod stătea lipit de piciorul lui Carter și se mișca împreună cu el.

„Inteligent.”

Menajera îl direcționează pe Carter către living. Deja putea auzi vocea Elizei, împreună cu cea a lui Gwen și a Samanthei. Femeile râdeau. Ceva ce Carter uitase să facă în ultimele săptămâni.

Se simți dintr-odată foarte obosit. Își trecu mâna peste față înainte de a înfrunta femeile.

- Domnișoară Harrison? întrebă menajera intrând în cameră. Domnul Billings este aici.

Samantha își aruncă privirea spre ușă, mișcare pe care Carter o prinse; apoi, privirea lui o întâlni pe Eliza și zăbovi asupra ei. Ea părea secătuită, epuizată.

Cunoștea sentimentul.

- Hei, reuși să spună înainte ca Gwen să sară de pe scaun și să se apropie de el.

- Carter?

Ea îl îmbrățișă și îl sărută pe ambii obraji înainte de a îngenunchea pentru a aborda câinele.

O gamă de emoții străbătură fața Elizei. El presupuse că propria față o imita pe a ei. Pe de o parte, ezitare, pe de alta - entuziasm. Ultima dată când se văzuseră, tocmai o răvășise. OK, o făcuse, dar nu era ca și cum pe ea ar fi deranjat-o. Totuși, se întreabă cum ar trebui să se comporte în acel moment. Carter presupuse că era mai bine să se ia după comportamentul ei.

- Cine-i ăsta? întreabă Gwen, ignorând emoțiile ce se învâlmăseau în pieptul lui Carter.

- Un cadou, reuși să răspundă Carter, privirea sa nedezlipindu-se de cea întunecată, întrebătoare, a Elizei.

- Un cadou?

Eliza clipi de câteva ori și își concentrează atenția asupra lui Zod. Trase adânc aer în piept, iar zâmbetul pe care îl avea când el intrase în cameră se stinse.

- Pentru Eliza.

Eliza scutură din cap și se răsuci pe călcâie. Samantha i se alătură lui Gwen și îl lăsă pe Zod să îi adulmece mâna.

- Deci știi, spuse Sam.

Eliza privi peste umăr și așteptă.

- Știu ce? întreabă Carter.

Sam privi în sus din poziția ghemuită de lângă animal și se uită la Carter. Aruncă o privire scurtă spre cea mai bună prietenă și apoi întreabă:

- Care e numele lui?

- Zod.

Gwen începu să râdă, iar Eliza clătină din cap în timp ce se întorcea cu spatele.

- Zod?

Câinele lătră de câteva ori la auzul numelui său.

- Nu te uita la mine, spuse Carter. Nu eu l-am botezat.

- Dacă nu tu, atunci cine? întrebă Gwen.

Samantha se întoarse spre Eliza, care refuza să îi privească. Apoi, Carter observă privirea uimită a lui Gwen.

- Sam, începu el, ai vrea... Poți să îl iei pe Zod, împreună cu Gwen, ca eu să pot vorbi cu Eliza, singuri, un minut? Ar avea nevoie de niște apă... sau ceva.

Sam înțelese aluzia și se întinse spre lesă.

- Sigur. Haide, Gwen!

Din fericire, Gwen și Sam părăsiră camera fără a pune întrebări, discutând în timp ce plecau. Odată plecate, el așteptă orice semn că Eliza știa că el era acolo, așteptând-o să facă ceva... orice.

- Nu îl vreau, vorbi ea într-un final.

Nu era „Nu îl iau”. Nici „Vreau să îl duci înapoi.”

- Se pare că ai nevoie de el.

Ea expiră rapid.

- Nu încerca să pretinzi că nu știi de ce.

Încă nu se uita la el. Avea spatele atât de țeapăn, că probabil o durea. Părea gata să fugă. Să iasă din cameră la primul semn de belele.

- Știu două lucruri, începu Carter. Doi prieteni de ai tăi pe care i-am întâlnit ieri mi-au cerut să îți dau câinele.

Ea continua să clatine din cap.

- Și cel de al doilea?

- Că poliția încearcă să te protejeze. Nu menționează faptul că descoperise că probabil făcea parte din Programul de Protecție a Martorilor, sperând ca ea să îi ofere acea informație. Nu sunt sigur de ce, Eliza. Carter riscă și se apropie de ea. Când era la un pas de ea, coborî vocea: Ce se întâmplă?

- E complicat.

- Sunt un bun ascultător.

- Nu trebuia să apeleze la tine. Nu am nevoie de un câine de pază.

- Dean a spus că l-ai refuza dacă ți l-ar da ei.

- Dean avea dreptate. Eliza se întoarse în sfârșit spre el. Ochii ei îi țintuiră pe ai lui. Tot nu îl vreau.

- Dar îl vei păstra... nu-i așa?

Maxilarul ei se încleștă, ochii ei țâșnind spre ușa pe care ieșise animalul.

- Nu știu.

Carter îi puse o mână pe umăr, iar, când ea nu îndepărtă, simți cum îi crește sufletul. Undeva, în adâncul ochilor ei, observă spaima. Dură doar o fracțiune de secundă până dispăru.

- Doar pentru puțin timp. Te rog. Nu pot fi cu tine tot timpul.

- Nu ți-am cerut...

- Și stai singură. Tarzana nu este cel mai sigur loc.

- Nu e nici cel mai rău, se apără ea.

- Îmi vei spune de ce, de ce Dean și James mi-au cerut să îți dau câinele ăsta și, mai bine, pentru început, cum de te cunosc?

Eliza înghiți de câteva ori, căutându-și cuvintele.

- Sunt paranoici. Polițiști excesiv de protectori, care văd în toți un dușman. Prudența înseamnă totul pentru ei.

- Porți un pistol în geantă, Eliza. Asta e mai mult decât prudență.

Ea îi îndepărtă mâna de pe umăr și se duse să privească pe fereastră. După câteva minute de tăcere, îi confirmă ceea ce deja aflate.

- Fac parte din Programul de Protecție a Martorilor. Lui Dean și lui Jim li s-a atribuit cazul meu pe când eram copil. Individul din pricina căruia sunt îngrijorați are o condamnare la închisoare pe viață, așa că nu este nimic de făcut. Prezența lui Zod e nejustificată. Nu sunt cu adevărat în pericol, altfel m-ar fi mutat deja până acum. Sunt doar paranoici. Asta de când cu conferința de presă.

Carter simți tensiune în brațe și își dădu seama că avea pumnii încleștați. Îl înfuria să audă confirmarea îngrijorării sale de mai devreme.

- Cine? De cine te protejează?

- Nu e important.

- Pe naiba!

Ea se roti spre el, cu mâinile în sold.

- Ți-am spus deja de ce. Ceea ce probabil vei auzi de la Blake, după ce va vorbi cu Samantha. Nu i-aș cere niciodată prietenei mele să ascundă asta de soțul ei, și știu că tu vei vorbi cu el. Dar e de ajuns, Carter. Nu văd de ce te-aș pune pe tine sau pe Sam și pe familia ei într-un pericol și mai mare.

- Pot să îmi port singur de grijă.

- Poate că tu poți. Dar cum rămâne cu Sam? Sau cu Eddie? Programul de Protecție a Martorilor nu e făcut pentru furturi mărunte.

- Știu asta.

- Atunci, știi că nu îți pot dezvălui mai multe. Împotrindu-mă propriei judecăți, stau aici în loc să fug ca un iepure fricos. Asta nu înseamnă că nu o voi face și dacă apare un semn clar că cineva mă vânează.

- Dean ți-a trimis un câine polițist. Sunt îngrijorați.

- Paranoici. Nu îngrijorați.

- Care-i diferența?

- Diferența e că mi-au dat un câine, nu o escortă umană, de asta. Știu ce vorbesc, Carter. Am trăit cu asta toată viața. Dacă ar fi un pericol real, m-ar prinde într-o ambuscadă și s-ar asigura că sunt protejată non-stop - până aș putea dispărea sau aș ajunge să fiu la fel de protejată precum președintele Statelor Unite.

Carter nu era sigur dacă ar trebui să se simtă ușurat sau supărat. Era neliniștit, indiferent de explicațiile ei.

- Vei păstra câinele?

- Va pune capăt acestei conversații?

„Pentru moment.”

- Da.

- Bine. Voi păstra câinele.

Carter luă asta ca pe o mică victorie. Ea îi spusese o parte din adevăr, iar el reușise manevra de a introduce un câine de pază în casa ei.

Ceea ce Eliza nu știa era că el planificase să stea alături de câine în fiecare clipă în care nu lucra. Și, dacă

el nu putea să fie acolo, atunci avea să găsească o cale pentru ca alții să stea lângă ea.

capitolul 11

O petrecere improvizată, la cină, începu când Blake ajunsese acasă. Într-adevăr, Eliza se simțea confortabil cu această distragere. Zod stătea întins pe podea între ea și Carter și privea oamenii de la masă. Câinii polițiști, precum masivii ciobănești germani, erau dresați să ignore bucățile de mâncare oferite de străini, dar asta nu oprea câțiva oameni să încerce să-i hrănească.

- Sunt surprinsă că ai reușit să evadezi pentru atâta timp, Carter.

Sam se juca cu mâncarea prin farfurie, vizibil neinteresată să mănânce.

- Nu cred că am petrecut mai mult de o oră cu tine de când a început campania.

Privirea lui Carter se îndreptă scurt spre Eliza, apoi rapid spre câine.

- Mi-ar prinde bine câteva zile libere.

Gwen își puse mâinile în poală.

- Guvernatorii își iau vacanță?

- Încă nu sunt guvernator.

Carter îi zâmbi lui Gwen și se apucă să tragă sub masă o altă bucată din cina sa, pentru Zod. Zod privi mâncarea, o ignoră și își lăsă capul peste labe.

Eliza prinse mâna lui Carter și o așeză ferm pe masă. El își curbă un colț al buzelor, într-un zâmbet viclean.

- Dar, când vei fi, vei avea timp pentru tine?

- Sunt sigur că mă voi descurca, spuse Carter.

Renunță la încercările de a hrăni câinele și lăsă bucățile menită pentru Zod în șervețel, înainte de a se întinde după băutura sa.

- Chiar și oficialii guvernamentali își iau vacanță, îi explică Eliza lui Gwen. Vorbind despre vacanțe, unde e Neil?

Eliza îi adresează întrebarea lui Blake.

- Le conduce pe Jordan și pe infirmiera ei înapoi din răbăra de vară.

Eliza clătină din cap. Uitase complet de ieșirea de o săptămână a lui Jordan. Sora Samantha avea gândirea unui copil și nu se încredea decât în puțini oameni. Ca gardă de corp a Samantha și a lui Blake, Neil preluase rolul de protector și pentru Jordan. Ideea de gardă de corp o deranjase când Samantha se căsătorise cu Blake, dar acum Eliza îl considera pe Neil ca pe un membru al familiei. Deși bărbatul nu vorbea prea mult, statura și privirea sa ucigătoare puteau speria orice posibil atacator.

- Cum a mers anul ăsta?

Samantha zâmbi.

- Bine, cred. Se adaptează la schimbări mult mai bine. Cred că Eddie o stimulează.

- Eddie stimulează pe oricine - la trei dimineața, spuse Blake râzând.

- Nu e chiar atât de rău.

Sam îl lovi în braț.

- Așadar, Neil o să fie acasă mâine? Întrebă Gwen.

Eliza remarcă ridicarea bărbiei lui Gwen când aceasta redirectionă conversația înapoi la Neil.

- Înainte de prânz.

- Atunci, poate mă va ajuta să mă mut.

- Să te muți? Întrebă Sam.

- Cu Eliza. Nu ai uitat, nu-i așa?

Privirea lui Gwen dădu ocol mesei.

- Vai, Gwen... nu știu. Lucrurile au cam luat-o razna momentan.

Eliza îi dezvăluise mai devreme lui Gwen destule despre trecutul ei și îi spusese că era preocupată pentru siguranța sa. Surpriza și compasiunea fuseseră primele reacții ale lui Gwen, dar se părea că nu era îngrijorată pentru propria siguranță suficient cât să se țină departe.

Gwen flutură dintr-o mână.

- Ei, lasă. Nu mă sperie nimeni care te urmărește din trecut. În plus, e în regulă să ai mai mulți oameni în jur, nu mai puțini.

Mișcarea de la picioarele Elizei îi distrase acesteia atenția, în timp ce Zod se ridicase, lingându-se pe bot. O privire rapidă la fața vinovată a lui Carter îi confirmă bănuiala că încă încerca să hrănească animalul pe sub masă.

- Nu am securitatea pe care o au Sam și Blake, Gwen. Nu este la fel de sigur.

- Dar e suficient de sigur pentru tine? Dacă nu mă vrei acolo, te rog, spune...

- Nu am zis asta, o întrerupse Eliza.

- Atunci, e stabilit. Neil mă poate ajuta să îmi mut lucrurile acolo mâine. Dacă sunt necesare măsuri de siguranță, sunt sigură că Neil poate ajuta. Nu ești de acord, Blake?

Blake își roti privirea în jurul mesei înainte de a vorbi:

- În lumina acestor circumstanțe și cu acordul tău, Eliza, aș vrea ca locuința din Tarzana să fie monitorizată și să luăm măsuri de siguranță.

Încercă să îl contrazică, dar Gwen o opri.

- Genială idee.

- Asta pare scump, spuse în cele din urmă Eliza.

- Dar necesar.

Carter își încrucișă brațele.

- Nu știi dacă vreau ca intimitatea să îmi fie invadată de camere video.

- Un preț mic de plătit pentru protecție.

Eliza făcu semn din cap spre câinele care se ridicase și se uita la Carter.

- Pentru asta e el aici.

- Dar ce se întâmplă atunci când voi două nu sunteți acasă? Nu ai vrea să știi dacă ai avut musafiri cât timp erai plecată?

Carter o prinsese cu asta.

- Nu îmi pot permite.

Cel puțin două persoane de la masă pufniră. Doar pentru că toți prietenii Elizei erau bogați nu însemna că era și ea. Sigur, Alliance reușise să îi aducă venituri și chiar câteva economii, dar nu o dădeau banii afară din casă.

- Tehnic, casa din Tarzana e a mea, așa că nu mă aștept ca tu să plătești pentru instalarea unui sistem de supraveghere, zise Sam.

Eliza îi aruncă o privire prietenei ei.

- Te iubesc, Eliza. Nu vreau să ți se întâmple ceva.

O parte din resentimentele ce se formau fură distruse de cuvintele lui Sam.

- Nu joci corect.

Sam îi făcu cu ochiul soțului său.

- Joc să câștig.

- Răsfățato!

- Mă bucur că am rezolvat asta.

Carter se împinse de lângă masă și privi la grămada de resturi ce se afla la câțiva centimetri de nasul lui Zod.

- Ce e în neregulă cu câinele ăsta?

Eliza chicoti.

- Serios. Ce câine lasă mâncarea delicioasă să zacă lângă nasul lui, fără să ia măcar o mușcătură?

- Câinii polițiști mănâncă doar hrană specială, de la o singură sursă. Dacă ar fi fost tentați de friptură, atunci indivizii răi ar ști să ia cu ei un os oricând comit o infracțiune.

Eliza adună mâncarea de pe jos și o puse pe farfuria ei. Îl mângâie pe Zod pe cap și îl laudă.

- Glumești.

- Deloc.

Carter își scărpină părul blond nisipiu și ridică dintr-o sprânceană.

- În copilărie, nu am reușit niciodată să învăț un câine să aducă mingea.

- Mă îndoiesc că Zod știe să se joace cu mingea.

De fapt, dacă își amintea corect, câinii polițiști nici măcar nu se jucau cu alte animale. Ceea ce era destul de trist, acum, că se gândea la asta. Acest câine era o mașină de lucru.

Spera că nu avea nevoie de el pentru mult timp.

Eliza îl urmări pe Carter verificându-și mesajele, alertele de e-mail și mesageria vocală. Pe măsură ce orele treceau, ochii lui oscilară între abia deschiși și întredeschiși cu forța. Dacă îi trecuse prin minte un gând cu privire la momentele lor intime, nu îl lăsase să se vadă. Sigur, Eliza putea percepe îngrijorarea din spatele cuvintelor lui, din tonul lui, dar nu spusese nimic care putea să fie interpretat altfel decât politicos.

În timp ce se aflau în livingul lui Sam și Blake, după cină, ochii lui Carter renunțară la lupta de a rămâne deschiși, bărbia căzându-i în piept. Zod se așează la picioarele lui, cu nasul ascuns între labe.

- Sărăcuțul, șopti Gwen, arătând cu capul spre locul unde dormea Carter.

Pieptul lui Carter se ridica și cobora ușor. Eliza simți un val de căldură invadându-i inima.

- Aleargă prea mult.

Sam îl bătu pe genunchi pe Blake în timp ce se ridica.

- Voi pregăti o cameră pentru el, să rămână peste noapte.

Blake scutură din cap și privi în direcția Elizei.

- Nu cred că va rămâne.

- De ce nu?

- Mi-a spus că o va conduce pe Eliza acasă.

Sam se așează la loc.

- Asta e o idee bună.

- Pot ajunge singură acasă.

- Nu asta contează. E îngrijorat. Toți suntem.

Eliza începuse să riposteze când mâna lui Carter alunecă de pe spătarul canapelei în poala sa, trezindu-l. Clipi de câteva ori și îi observă pe ceilalți privindu-l.

- Am adormit, nu-i așa?

Jena îi coloră obrazii.

- Eram pe punctul de a paria când va începe să și se scurgă salivă din gură, îl tachină Blake.

Carter își trecu mâna prin păr, ciufulindu-l și mai mult. Eliza și-l imaginează cu ușurință în copilărie, cu ochi somnoroși și pijamale groase. Era sigură că și atunci era la fel de irezistibil ca acum.

- Ar trebui să rămâi aici peste noapte, sugerează Eliza.

- Amândoi ar trebui, spuse Samantha.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar am întâlnirea aceea cu domnul Sedgwick, mâine-dimineață devreme.

- Agentul imobiliar pensionat?

- Da. Își amenință copiii și nepoții că își va lăsa toate bunurile moștenire următoarei iubite dacă ei nu se înțeleg.

Când Eliza începuse să lucreze împreună cu Samantha, crezuse că aranjarea relațiilor temporare urma să aibă loc între persoane tinere sau de vârstă mijlocie. Dar apoi era Sedgwick, care ajunsese în iarnă la cea de a șaptezeci și șasea aniversare și jurase că să se căsătorească până în primăvară. Copiii lui, răsfățați și parazitari, se certau pentru orice, iar Sedgwick avea nevoie de o femeie care să le bage mințile în cap copiilor.

- Dacă îi găsim o tovarășă și i se întâmplă ceva, acei copii o să facă scandal și ne vor ține în litigii ani întregi.

- Asta cred și eu, îi spuse Eliza Samanthei. Trebuie să găsec o sală de bingo plină de văduve apropiate de vârsta lui.

- Dar vrea o nevastă tânără.

- Vrea o tovarășă, insistă Eliza. Cineva cu care să-și petreacă timpul. Copiii lui nu își rup din timpul lor prețios decât dacă e rost de bani. E trist.

Eliza se ridică, iar ceilalți din încăperea o urmară.

- Mă suni mâine? întrebă Sam.

- Te ții scai de mine?

- Fii sigură.

Eliza ar fi făcut la fel dacă Sam ar fi fost în situația ei, așa că o luă ca pe o dovadă de interes din partea unei prietene, nu ca pe o măsură excesivă de protecție.

- Vom face în așa fel încât să programăm instalarea sistemului de securitate mâine-dimineață. Intenționezi să îl iei pe Zod cu tine când ieși?

Când își auzi numele, câinele se ridică și dădu din coadă.

- Restaurantele nu permit accesul cu animale.

Carter mormăi ceva în barbă, dar Eliza îl ignoră.

- Ar trebui să mă întorc până la amiază.

- Perfect, spuse Gwen. Așa, voi avea timp să îmi strâng lucrurile.

Gwen se aplecă pentru o îmbrățișare. Eliza îi mulțumi lui Sam pentru cină, în timp ce Carter și Blake se îndreptau spre ușă.

Odată ce își luară rămas-bun, Carter ieși împreună cu Eliza.

- Nu voi putea să te fac să te răzgândești să nu mă urmezi până acasă, nu?

Carter clătină din cap și îi oferă un zâmbet încăpățânat, dar obosit.

- Bine.

Nu putea ține multă vreme pasul cu rolul de politician aflat în cursa electorală și cel de gardă de corp personală. Se îndreptă spre mașină, cu Zod lângă ea.

- Cum, fără ceartă?

- Sunt prea obosită să mă cert, zise ea peste umăr.

Carter chicoti și continuă să o urmeze spre casă.

Prânzul cu Sedgwick se dovedea a fi elementul esențial al zilei Elizei. Deși bătrânul vorbi întruna despre faptul că lumea se îndrepta spre pierzanie și că tinerii din ziua de azi nu conștientizau cât de bine o duceau, zgomotul produs de el nu se compara cu cel de la casa Elizei.

Zod o întâmpină la ușă, căci trebuia să își facă nevoile. Înainte ca animalul să-și termine treaba, Elizei îi sună telefonul. Cu telefonul la ureche și cu ușa din spatele

casei deschisă, ca să poată reintra câinele, Eliza ascultă detaliile lui Neil legate de lunga listă a celor care aveau să ajungă la ea în mai puțin de o oră.

- Parkview Securities trimite patru electricieni într-o oră. Neil vorbea scurt și la obiect. Au uniforme gri, cu sigla și numele scrise cu litere negre.

Eliza chicoti.

- De ce e asta important?

- Să știi cine intră pe ușa ta *trebuie* să fie o prioritate. Credeam că ai înțeles asta.

Zâmbetul dispăru de pe chipul Elizei. Neil nu părea prea încântat de ea sau de situație.

- OK, șefu, ce altceva?

Zod terminase treaba afară și reintrase în casă. Eliza închise ușa și continuă să asculte vocea monotonă a lui Neil.

- Doi dintre electricieni vor lucra în casă, doi afară. Vor pune fire la toate ușile și ferestrele și camere de supraveghere în principalele încăperi și holuri.

- Nu vreau ca dormitorul meu să fie monitorizat.

- Dormitoarele și băile sunt excluse.

Asta era liniștitor, presupunea ea.

- Un al cincilea om va ajunge cu aproximativ două ore după ceilalți, pentru a seta sistemul de monitorizare. Numele lui e Kenny Sands. Este patronul de la Parkview. Are vreun metru optzeci și aproximativ 80 de kilograme. Trebuie să îți arate ție și lui Gwen cum funcționează sistemul și să vă explice cum să accesați sistemul când nu sunteți acasă.

- Gwen e pe drum?

Eliza aruncă o privire spre ceas. Era abia după-amiază. El ezită.

- Vom ajunge acolo pe la două.

- Cine va monitoriza aceste camere, Neil?

- Vei avea supraveghere douăzeci și patru de ore de la aceiași ochi care veghează asupra Samanthei și a lui Blake.

Cu alte cuvinte, gărzi de corp selectate amănunțit, care lucrau cu Neil.

- Ai întrebări?

- Doar una.

Neil păstră tăcerea.

- Cum se face că Samantha nu m-a sunat personal pentru aceste detalii?

Un apel de la Neil nu era ceva obișnuit.

- I-am spus că mă voi ocupa eu.

- Se teme că aş putea să o conving să renunțe la astea?

- Ceva de genul.

- Și nu există nici o șansă să mă pun cu tine.

- Puțini au încercat.

Eliza râse.

- Pun pariu.

capitolul 12

Telefonul lui Carter vibra în buzunarul său. Aruncă o privire la textul mesajului lui Neil, ce conținea un singur cuvânt: „Rezolvat!”

Deși informația despre ultimele sondaje era importantă, camera din jurul său se estompă în timp ce gândurile lui Carter se îndreptară spre Eliza. Casa ei era sigură și ea nu era singură. Nu era ca și cum Gwen putea oferi prea mult ajutor în ceea ce privea protecția. Dar cel puțin Eliza avea companie atunci când el nu putea să fie acolo.

Noaptea anterioară, când o condusesese acasă, nu voise să plece. Se plimbase în jurul casei ei, asigurându-se că nu pândeau nimeni din umbră. Ea avea brațele încrucișate, cu mesajul clar de „Lasă-mă în pace”. Carter înțelesese aluzia și plecase.

- M-ai auzit? întrebă Jay.

Carter clătină din cap.

- Iartă-mă. Sunt distras.

-Asta e evident. Jay se încruntă și trânti suportul și hârtia lângă el. Ce naiba se întâmplă cu tine în ultima vreme?

Carter roti capul dintr-o parte în alta pentru a-și relaxa gâtul, timp în care caută răspunsul pe care și-l dorea Jay.

-Am multe pe cap.

-Ceea ce e evident pentru mine și pentru publicul care votează. Îmi împărtășești grija ca să-ți rezolv problemele și să putem astfel să mergem mai departe?

-Nu îmi poți rezolva problemele, Jay.

-Pe naiba că nu pot! Pentru asta m-ai angajat. Îți aflu problemele înainte să iasă la suprafață din adâncurile Atlanticului. Deci despre ce e vorba? Familie? O femeie? Ce?

Jay era cel mai bun. Lucra pentru Carter de câțiva ani. Începuse ca asistent și își croise drum, prin multă muncă, până la nivelul de director de campanie. Jay îi câștigase încrederea lui Carter în urmă cu doi ani, când unchiul lui Carter, senatorul Maxwell Hammond, decisese să facă o vizită neanunțată la sediul lui Carter.

Jay îl recunoscuse imediat pe senator, dar, când bărbatul anunțase că era unchiul lui Carter, Jay îi mulțumise pentru introducere și îl întrebase dacă avea programare.

Carter și-ar fi dorit să îi vadă fața bătrânului când Jay îl desconsiderase, punându-i o întrebare. Probabil că într-o altă viață Maxwell fusese un general cu cinci stele. Pretindea atenție când intra într-o încăpere și arareori îi puneă cineva la îndoială autoritatea. Jay o făcuse.

Așa cum presupusese Jay, îi luase un minut lui Carter să digere vestea despre vizita neașteptată și nedorită a unchiului său. Carter se considera adaptabil, dar unchiul Max era patriarhul autoimpus al familiei lui Carter și un nemernic de primă clasă dacă a existat vreodată unul.

Jay reușise să îl distragă pe Max până când Carter putuse afla de ce îl căuta Max.

Carter și Jay lucraseră cu frenezie, căutând cazurile lui Carter care implicau colegii sau prietenii lui Max. Desigur, fiul unui diplomat urma să apară la judecătoria lui Carter, într-o săptămână. Pregătit pentru sugestia unchiului său, Carter se întâlnise cu el pentru a bea ceva, în acea noapte, la hotelul unde era cazat unchiul său. Fusese o discuție scurtă, cu câteva întrebări de genul „Ce mai face familia?” și apoi Max începuse să încerce să influențeze decizia lui Carter pentru a se potrivi voinței sale. Max își nerezise gulerul sacoului de la costumul său impecabil croit. Omul era în formă, abia având o jumătate de kilogram în plus în jurul taliei, dar anii de lucru își spuneau cuvântul. Fire albe îi îmbogățeau părul șaten. Fusese binecuvântat cu frumusețe și charismă, cele două lucruri pe care banii nu le puteau cumpăra în politică.

- Înțeleg că unul dintre băieții lui Prescott o să fie adus în instanța ta, săptămâna viitoare. Ceva legat de o problemă domestică.

- Chiar așa? Carter își dusesese băutura la buze, pregătit pentru ce avea să urmeze.

- Copiii greșesc.

Nu și acesta. Joe Prescott al II-lea era un bastard răsfățat, care reușise să scape de justiție pentru fiecare fărâdelege comisă încă din adolescență. La cei douăzeci și trei de ani ai săi, violul și dovezile fizice pe care le aveau procurorii în cazul delictului săvârșit de Joe aveau să șteargă rânjetul permanent de pe fața puștiului pentru multă vreme. Deși Carter trebuia să audieze cazul, mărturia martorului ocular și dovezile fizice erau foarte solide.

Dovezile erau tot ce își puteau dori polițiștii și tot ce iubeau avocații. Pentru un judecător, acestea îi ușurau munca.

Joe renunțase la un proces cu jurați în speranța că avea să mituiască judecătorul.

Carter spera ca poliția să nu încurce ceva, astfel încât mărturiile și evidențele să nu mai poată fi luate în considerație. Neghiobii precum Joe și prietenii lui politici

trebuiau să înțeleagă că unii judecători nu se lăsau cumpărați. Indiferent de cine solicita asta.

- Spargerea unei ferestre cu o minge de baseball este un accident. Legarea femeilor neajutorate și agresarea lor... nu prea.

Max luase o înghițitură din băutura lui.

- Fata nu este de încredere. Provine dintr-o familie proastă.

- Și asta face ca lucrurile să fie OK?

- Nu fi absurd. Prescott e un copil foarte bun. S-a schimbat.

Carter se relaxase în scaun și privise neliniștea unchiului său. Nu se putea abține să nu zâmbească și să nu savureze momentul lui de incertitudine.

- Prescott dă un nume rău oricui are un cromozom Y.

Paharul lui Max izbise tăblia mesei cu o bufnitură.

- Cazul trebuie să dispară.

- Pentru a-ți proteja banii politici?

- Fă să se întâmple așa.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Carter era ca mai mulți politicieni precum unchiul lui să conducă țara. Cunoscându-l prea bine pe unchiul Max, Carter mai spusese foarte puține legate de caz, fiind hotărât să facă tot ce îi stătea în putință pentru a-l trimite pe Joe la închisoare.

În mai puțin de o săptămână, Joe Prescott al doilea fusese găsit vinovat dincolo de orice îndoială și avusese propria escortă care îl însoțise la penitenciarul de stat, unde ar fi fost de așteptat să aibă suficient de mult timp să reflecteze asupra cursului greșit al vieții sale.

„Ar fi fost de așteptat.”

Max nu vorbise niciodată despre proces, nu mai adusesese vorba despre caz. Totuși, după numai cincisprezece luni în închisoare, o grațiere executivă absolvise tot ce făcuse Joe și îl pusese în libertate.

Carter înlemnise. Știa ce se întâmplase. Știa de ce sfori trăsese unchiul Max pentru a-l elibera pe puști.

- Ei bine? E Eliza?

Întrebarea lui Jay îl scoase pe Carter din amintirile trecutului și îl aduse în prezent.

- De ce ai întreba asta?

- E frumoasă. O distragere ușor de înțeles.

Așa era. Chiar dacă avea încredere în Jay, Carter nu i-ar fi dezvăluit acestuia adevăratele sale îngrijorări în ceea ce o privea pe Eliza.

- Aveam o viață înainte să decid să candidez pentru postul de guvernator.

Jay își lăsă capul pe spate și râse.

- Nu, nu aveai. Am fost acolo, mai știi?

- Doar pentru că nu o expuneam în fața ta nu înseamnă că nu o aveam.

- Nu îmi veni cu de-astea. Întâlnirile și câte o zvârcoleală ocazională nu se consideră o viață amoroasă. Ai făcut ca munca ta să pară floare la ureche, până la isprava aia cu acei cowboy.

Incidentul respectiv îi încetinise avântul și îi ajutase pe rivalii lui să preia conducerea. Dacă ar accepta Eliza să se mărite cu el... Atunci, ar putea să o supravegheze și i-ar putea face pe bunii cetățeni ai Californiei să vadă că el era cel potrivit pentru acel rol.

- Această distragere a ta te va împiedica să participi mâine la prânzul din Chicago?

- Nu.

Prânzul a doua zi în Chicago, pentru strângerea fondurilor, San Francisco în următoarea seară. Cum se presupunea că ar putea el să obțină o soție - nu, corect era cum să o obțină pe Eliza, când el urma să călătorească în toată țara?

Și dacă o urmărea cineva?

Ce ar fi dacă nemernicul responsabil de moartea părinților ei ar dori să grăbească întâlnirea Elizei cu moartea? O arsură familiară din stomacul său începu să își facă simțită prezența.

- Reamintește-mi, te rog... Cine sunt susținătorii lui Montgomery?

În timp ce Jay enumera aliații din Congres ai guvernatorului din Illinois, Carter încercă din toate puterile să nu se gândească la Eliza și la prietenul patrupeș blănos ce avea să o protejeze când el nu putea să îi fie alături.

- Pentru un câine polițist, spuse Eliza fluturând un pantof cu toc de aproximativ opt centimetri în timp ce țipa la Zod, cu siguranță mai ai câteva lucruri de învățat despre maniere.

Zod înclină capul într-o parte și continuă să gâfâie. Nici măcar o urmă de vină nu tulbură expresia câinelui.

Eliza privi urmele de dinți de pe toc și simți cum îi crește iar tensiunea. Aproape se hotărâse să le trimită lui Jim și Dean nota de plată.

Ușa principală se deschise, iar o voce calmă, feminină, anunță pătrunderea cuiva în interiorul casei ca și cum era un zbor ce ateriza la timp pe aeroportul O'Hare. *Ușa principală.* La fel de enervant era și în cazul deschiderii ușii glisante din spate sau a unei ferestre. Doar când sistemul era armat, o alarmă pornea o sirenă ce trezea tot cartierul.

Era nejustificată. Totul era.

- Câine rău, îl certă Eliza încă o dată, înainte de a abandona pantoful pe blat.

Gwen pătrunse în bucătărie cu o pungă de haine în brațe.

- Mi s-a părut că te aud aici.

Gwen avea un zâmbet perfect, sub un nas perfect, și părul aranjat impecabil, fără nici un fir nelalocul lui. Eliza se gândea că, mai mult ca sigur, fostele colege de școală ale lui Gwen o urăseră pentru perfecțiunea ei.

- Îi spuneam lui Cujo aici de față să lase pantofii în pace.

Gwen lăsă punga jos și dădu din deget în direcția lui Zod.

- Nu te porți frumos?

Limba lui Zod ieși atârând din gură, în timp ce ochii mari și căprui se plimbau de la una la cealaltă.

- Îi dau tot felul de momeli să guste. Mănâncă doar ce e mai scump. Bănuiala mea e că primul lui stăpân a fost bărbat.

- De ce spui asta?

- Nu s-a atins de pantofii mei de alergat.

- Poate că are nevoie de mai multă mișcare, spuse Gwen. Câinii noștri de acasă aleargă pe terenurile din Albany și foarte rar stau în casă.

Albany era domeniul familiei lui Gwen. Eliza fusese acolo ocazional, pentru a sărbători diverse evenimente cu Blake și Samantha. Pentru Gwen, o curte însemna sute de acri de teren. Curtea din spate a Elizei, cât un timbru poștal, nu se compara.

- Încă nu sunt sigură de ce ai vrea să trăiești aici și nu în palatul virtual în care ai crescut.

Eliza ridică pantoful distrus și îi dădu drumul în gunoi. Zod o privea fix. Era ca și cum câinele ar fi știut că te putea scoate din sărite și nu îi păsa că își făcuse de cap cu lucrurile tale.

- În viață, sunt lucruri mai importante decât o casă mare.

- Casele mari nu sunt nasoale.

Eliza iubea domeniul din Malibu al Samanthei. Priveștea, piscina. Chiar și bucătăria era tentantă, deși ideea Elizei despre gătit se rezuma la cuptorul cu microunde și mașina de prăjit pâine. Întotdeauna spusese că, dacă urma să aibă o bucătărie utilată, avea să învețe cum să prepare o plăcintă.

- Am avut parte de lux toată viața mea și, deși apreciam, știam că iau totul de bun. Măcar o dată, aș vrea să le dobândesc pe cont propriu.

Eliza râse.

- Nu ai trăit până nu ai mâncat supă de tăieței deshidratați la prânz și cină.

Un sentiment de groază străbătu fața lui Gwen.

- Asta sună teribil.

- Ai grijă ce îți dorești, Gwen. Au fost momente când nu aveam aproape nimic și orice e mai puțin distractiv.

Înțeleg cum câștigul pe cont propriu îți poate părea edificator. Pentru noi, restul, e vorba despre demodata muncă grea.

- Nu mi-e teamă de munca grea, se apără Gwen.

- Sunt fericită să aud asta. Avem un eveniment social la care vom participa diseară. Un chin extravagant la Royal Suites, în Beverly Hills. Foarte luxos. Genul de eveniment la care tu te-ai încadra de minune.

Zâmbetul lui Gwen străluci, iar bărbia i se înălță.

- Sunt nerăbdătoare să învăț ce faci tu și Samantha.

Eliza auzi zgomote înfundate venind din spatele ei și îl observă pe Zod târându-se spre ușa din spate și către o altă pereche uitată de pantofi cu toc. Strigă în germană la câine să se oprească și apoi își ridică pantofii.

- Îmi vine greu să cred că Zod ignoră carnea de vită, dar mănâncă pantofi.

- Nu cred că am vrea să spunem cuiva această slăbi-ciune a sa, altfel riscăm să găsim un vânzător de pantofi scormonind prin casă.

capitolul 13

Evenimentul din seara asta cerea costum și rochii de seară, ceea ce Eliza putea îndura, fără a-i face însă plăcere.

Zâmbetele false și alinturile fără sens se scurgeau de pe buzele participanților precum conversațiile banale dintr-un bar. „Îmi pare bine să te revăd... Arăți minunat... Ce rochie excepțională...”

Cine ar fi folosit în viața reală un cuvânt precum *excepțională*? Bogătașii care reușiseră să își investească fondurile de încredere și câștigaseră bani, aceia.

Prima dată când Samantha o adusesse pe Eliza la o astfel de reuniune, să lucreze prin încăpere în căutare de clienți prosperi și de femei dispuse să se căsătorească cu ei, Eliza aproape că se împiedicase de rochia sa de gală. Pe atunci, nu putea discuta despre afacerile curente

ale bogaților sau să se conecteze cu aceștia. Spre deosebire, lui Gwen îi venea natural. Fiică de duce, care înțelegea bogăția mai bine decât ar putea vreodată să o înțeleagă Eliza, Gwen se despărțise de Eliza de îndată ce își lăsară hainele la garderobă.

Eliza nu servea niciodată băuturi alcoolice la astfel de reuniuni, dar întotdeauna ținea un pahar de vin în mână, reușind uneori, poate, să guste o dată. Un vânzător poate ar fi încercat să abordeze lumea din încăpere ca un străin, dar nu era stilul ei. Ea încerca să câștige încrederea clienților comportându-se ca una de a lor. Până acum, această strategie funcționase.

Nimeni nu ar fi ghicit că avea un pistol prins de coapsa ei. La reuniuni de acest fel, o poșetă ar fi fost incomodă, iar lăsarea unei arme de foc nesupravegheată nu era un lucru înțelept. Fuseseră multe ocazii în ultimul an când își lăsase pistolul acasă. Din cauza lui Dean și a lui Jim, nu se simțea bine să mai procedeze așa.

Chiar și acum, simți greutatea privirii cuiva și se întoarse să vadă dacă era urmărită. Era gata să renunțe la căutarea ei, când privirea i se opri asupra unui cadru familiar. Carter îi prinse privirea peste marginea paharului său și îi făcu cu ochiul.

„Ce caută aici?”

Căldura îi năvăli în stomac și călători în jos. Prezența lui dominantă și zâmbetul charismatic atrăseseră mai multe priviri ale femeilor atrăgătoare din jur, în timp ce ea se apropia. Costumul lui avea o croială perfectă, ce făcea costumele de magazin să pară neîngrijite și învechite.

Deși majoritatea bărbaților purtau papion, Carter alesese varianta simplă, cu o cravată de un albastru marin în locul papionului. Foarte patriotic.

Carter se întoarse la discuția pe care o avea cu grupul în care se afla, apoi strânse mâna unuia dintre bărbați și se îndreptă spre ea. Câțiva ochi îl urmăriră în timp ce își continua drumul pentru a ajunge lângă ea. Odată ajuns

acolo, se aplecă și o sărută pe obraz de parcă ar fi fost un salut normal pentru amândoi.

- Scuze că am întârziat, spuse ceva mai tare decât s-ar fi așteptat Eliza.

- Întârziat? șopti ea. Nu știam că vei veni.

- Într-adevăr? El luă un pahar de vin de pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei, în timp ce vorbea. Sunt sigur că am menționat asta aseară.

- Sunt sigură că nu ai făcut-o.

- Pesemne am uitat.

Sigur. Eliza sorbi din vinul ei, fără să vrea, și îl privi pe Carter făcându-i semn unui chelner din cealaltă parte a încăperii.

„Ce pune la cale?”

- Nu ai zbor de plecare din oraș mâine?

- La prima oră.

- Câte ore de somn ai avut azi-noapte?

Părea mai odihnit decât cu o noapte în urmă, dar nu cu mult.

- Câteva.

- Câteva? Te vei îmbolnăvi dacă vei continua așa.

Carter ridică din sprâncene și afișă zâmbetul lui de Hollywood.

- Sesizez cumva grijă în vocea ta?

„Era?”

- Nu... da.

Amuzamentul îi trecu peste buze.

- Oh, încetează! Sigur că sunt îngrijorată. Boala este molipsitoare, și noi ne învârtim în aceleași cercuri.

Scuza ei era neconvingătoare, dar trebuia să se mulțumească cu atât. În loc să aștepte ca el să îi rădă în față, încercă să se întoarcă. El reuși să o prindă de mijloc și își lăsă mâna să îi alunece pe mica adâncitură a spatelui ei.

- Vino, am câțiva oameni pe care vreau să îi cunoști.

- Sunt aici pentru muncă, îi spuse pe când el o conducea prin cameră.

- La fel și eu.

Dacă se îndepărta, risca să facă o scenă, așa că Eliza rămase alături de el și ignoră poziția confortabilă a degetelor lui Carter ce-i apăsau curbura spatelui. Când ajunseră lângă un grup de bărbați care beau și râdeau, mâna lui Carter nu se mișcă. De fapt, se deplasă și mai mult în spațiul personal al Elizei.

- Domnilor, întrerupse Carter conversația, aș dori să vă prezint o prietenă de-a mea. Eliza Havens, ei sunt...

Carter enumeră câteva nume, pe care ea ar fi trebuit să le rețină, dar le uită imediat. Carter afirmă cu mândrie că Eliza deținea o firmă ce se ocupa cu achizițiile și fuziunile. Nu dezvoltă nici un subiect și devie orice întrebare personală legată de ei doi. Bărbații erau politicoși și păreau fermecați de orice spunea Carter. Subiectul politică fu atins doar în treacăt - în mare, subiectele curente ce afectau statul. Carter le spuse celorlalți că încercau să se bucure de o seară liberă, fără o dezbatere profundă. Desigur, dacă bărbații ar fi dorit să i se alăture la o acțiune de campanie, era una programată la sfârșitul lunii, pentru strângerea de fonduri. Atunci, politica avea să fie subiectul principal.

În timp ce conversația se stinge, Carter o conduce pe Eliza către alte grupuri de persoane și repetă introducerile.

În decursul a jumătate de oră, băutura ei se terminase și fusese înlocuită de alta. Palma lui Carter stătea ferm pe spatele ei, degetele lui strângând-o adesea în lateral când privirea unui bărbat din grup persista asupra decolteului ei mai mult de o secundă.

Cu coada ochiului, o surprinse pe Gwen cercetând prin cameră. Ceea ce și ea ar fi trebuit să facă.

În loc să îi permită apropierii lui Carter să o distragă, Eliza încercă să rețină numele și statutul marital al persoanelor pe care acesta i le prezenta.

Stenberg, un avocat, probabil pe la șaiszeci de ani. Își ridică paharul la buze, și Eliza îi observă verigheta.

„Următorul.”

McKinney, un fel de investitor. Fără verighetă. Trebuia să aibă în jur de șaptezeci de ani.

- Domnul McKinney, da?

- Corect. Avea un ușor accent irlandez.

- Soția dumneavoastră este aici sau preferă să stea de parte de astfel de treburile?

Carter o înghionti, iar ea îl înghionti la rândul ei.

- Nu am soție, din păcate.

Carter menținu conversația ușoară.

- Eu și McKinney suntem burlacii blocului.

Stenberg oftă.

- Poate că McKinney nu are o femeie fermecătoare la braț, ca tine, Billings, dar asta nu îl face un burlac.

McKinney își lăsă capul pe spate și râse.

- Ultimul divorț nu a fost din cauza mea, indiferent de cum l-a descris presa.

- Presa are obiceiul de a încurca lucrurile, nu-i așa? întrebă Eliza în timp ce își nota mental să îl rețină pe McKinney pe radarul Alliance.

De la acea întâlnire, Carter încercă să o oprească pe Eliza din cercetarea vieții private a oaspeților prin întrebări legate de soția sau soțul cuiva. Aceia cărora el nu le menționa alt subiect semnificativ îi ofereau Elizei informația de care avea nevoie.

Eliza așeză paharul gol pe o tavă și scutură din cap. Carter se scuză pentru amândoi și o conduse spre o ușă luminată ce dădea spre o terasă.

- Unde mergem?

- Arăți de parcă ai avea nevoie de puțin aer.

Avea. Iar faptul că el remarcase îi făcu inima să se oprească pentru o clipă.

Aerul de afară era cald, cu o ușoară briză venind dinspre est.

- Pare că Sfânta Ana își face apariția.

- Atâta timp cât nu produce vreun incendiu.

Vara, vântul și incendiile reprezentau o constantă în California de Sud. Mai mult decât cutremurele.

- Cred că vom fi în regulă.

Carter se opri și, fără tragere de inimă, își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

- Ești în largul tău aici. Tu și Samantha participați des la astfel de reuniuni?

- Samantha obișnuia să facă asta tot timpul. Înainte de Blake. Am fost singură de cele mai multe ori în ultimii doi ani. Cu venirea lui Gwen, ar trebui să se reducă numărul celor la care sunt nevoită să particip.

- Funcționează? Adică, doar întrebi dacă bărbații sunt singuri și dacă sunt interesați de un serviciu de întâlniri?

- Sunt mult mai subtilă. Majoritatea clienților noștri vin din recomandări. Dar nu strică un mic amestec pentru a găsi alții noi.

- Bănuiesc că nu e prea diferit de aranjamentele din facultate.

- Doar că toți clienții noștri au ceva de oferit și ceva de câștigat.

Carter se gândi că mariajul lui Blake și al Samanthei începuse ca un aranjament și se transformase într-o poveste cu fericire până la adânci bătrâneți. Aruncă o privire și o surprinse pe Eliza că îl observa.

- Ce-i?

- Care-i adevăratul motiv pentru care ești aici, Carter? Și nu îmi spune că pentru a munci. Nu ai discutat despre politică mai deloc.

El se îndepărtă de stâlpul de care se sprijinea și se apropie de ea.

- Ai dreptate. Nu sunt aici pentru candidatura la birou.

Instinctul îi spunea să se retragă, dar ea își ținea picioarele bine înfipse în pământ.

- Arunci, de ce?

- Pentru tine. Știam că dacă te voi întreba dacă te pot însoți, probabil mi-ai fi spus că nu.

- Nu am nevoie de o gardă de corp.

- Vezi? Știam că asta vei spune. Nu voiam să vin ca gardă de corp. Voiam să vin ca partener al tău.

Gura i se uscă, maxilarul desfăcându-se precum cel al unui pește scos din apă.

- Partenerul meu?

- Corect.

- De ce?

Carter o cuprinse cu o mână pe după mijloc și se apropie mai mult.

- Mă gândesc la tine tot timpul. O fac de ceva timp.

- Adevărat?

Toate răspunsurile ei monosilabice începeau să o enerveze până și pe ea. Carter doar zâmbi și avansă cu un calm calculat.

- Adevărat. Deci ce spui, Eliza. Te pot invita la o întâlnire? La cină? Poate și un film?

„Cina și un film?”

Oh, Doamne, când fusese ultima dată când făcuse asta?

Dar acesta era Carter, care stătea mult prea mult în spațiul ei personal, încălzindu-i corpul cu al său.

- Ai timp pentru cină și un film?

- Îmi voi face timp dacă accepți.

Eliza se forță să își mute ochii de la ai lui, dar i se opri ră pe pieptul său. Pieptul lui foarte mare, foarte ferm, foarte apetisant.

- Nu știu, Carter. Nu avem o istorie prea lungă în a ne înțelege.

- Se pare că ne descurcăm OK în seara asta.

- Suntem într-o încăpere aglomerată.

- Restaurantele sunt foarte aglomerate; la fel și cinematografele.

Ea râse.

- Nu știu.

Carter îi ridică bărbia și o privi în ochi. Degetele lui se plimbau pe mandibula sa, cu o mângâiere ce îi aprinse toate simțurile și îi trimise energie pe coloană.

- E vorba despre cină. Amândoi mâncăm. Și mi-ar prinde bine o noapte cu adevărat liberă.

Eliza își fixă privirea asupra buzelor lui și simți vârful propriei limbi ieșind pentru a le umezi pe ale ei. Carter trase cu putere aer în piept.

Era periculos de aproape. Suficient de aproape ca ea să simtă mirosul masculin al parfumului lui, chiar acea aromă care îi rămăsese pe piele după scurtul lor moment intim.

- Ia cina cu mine, Eliza.

Glasul lui adânc reverberă în pieptul său.

- Cina? Pot cina.

Un zâmbet șiret apăru pe buzele lui, în timp ce se apropia și mai mult. Sărutul lui plana aproape, iar ea se apropie mai mult.

- Vreau să te sărut, spuse el, dezmiardându-i bărbia cu o mână și ținând-o ascunsă după ea pe cealaltă.

Eliza încuviință ușor din cap și așteptă să pună în practică remarca.

- Dar cred că voi aștepta.

Cuvintele sale fură înregistrate, deși el nu se îndepărta prea mult.

- Să aștepti?

- Te-am grăbit data trecută. Nu vreau să repet acea greșală.

Eliza își smulse privirea de la buzele lui și prinse obrăznicia ce îi dansa în adâncul ochilor.

- Să mă săruți a fost o greșală?

- Să te sărut a fost ca și cum aş fi gustat raiul. Să te grăbesc în acel sărut, asta a fost greșeala. Nu te voi mai grăbi.

Dar dacă ea voia să fie grăbită? Să vorbească despre sărut și actul în sine erau doi monștri foarte diferiți. Chiar acum, ea era înfometată după gustul buzelor lui. Înainte de a putea acționa ea, Carter se retrase.

- Vin să te iau mâine-seară, la șase fix.

- Cum să mă îmbrac?

- Casual.

Putea face asta. Ceea ce nu credea că putea face era să aibă liniște până când el avea să îi dea sărutul promis.

capitolul 14

Dean rupse un plic cu numele său mângălit pe o parte și se așeză la birou.

Un bilet era capsat de o factură a unui magazin universal.

Căinele tău, mâncător de pantofi, iubește gustul pieii. Ce ai făcut, i-ai dat o piele de vacă să o roadă?

Era semnat simplu, E.

Dean își trecu palma peste bărbie, acoperindu-și răsul. Desigur, Eliza îi trimisese factura de la două perechi de pantofi. Uitându-se la preț, știa că Eliza mersese atât de departe încât să-și cumpere o pereche mult mai scumpă decât purta de obicei.

Aruncă biletul pe birou și se conectă la calculator. Având-o pe Eliza în minte, tastă numele individului responsabil de prezența lui Zod în viața sa și așteptă ca locația curentă a acestuia să apară pe ecran.

Înregistrările arestațiilor arătau că fusese mutat în cadrul închisorii în care stătea închis de aproape un an. Dean notă numărul celulei, hotărât să afle cine împărțea spațiul cu acea scursură.

Scrise rapid un e-mail către director, solicitând detalii, și îl trimise.

Dean știa deja că omul închis avea privilegii pentru „bună purtare”. Ziarele și televiziunea îi erau accesibile. Ar fi mult mai ușor dacă bărbatul cu pricina ar ataca pe cineva din interior. Atunci, șansele de a o vedea pe Eliza la știri sau în ziare ar fi mult mai reduse.

Dean nu era atât de norocos.

Cel puțin, Eliza era pusă sub radar și reușise să nu mai apară la știri în ultima săptămână. Dean își pipăi buzunarul sacoului din obișnuință, căutând pachetul de țigări. Își mușcă buza de jos în încercarea de a înăbuși nevoia de nicotină. Comentariul făcut de Eliza când se văzuseră îi răsuna în minte. Voia să renunțe la fumat

și își lăsase dinadins pachetul acasă. Nu fumase de trei-sprezece ore și deja avea nervii întinși la maximum.

Sorbi din cafeaua rece, în încercarea de a înlocui o chimicală cu alta.

„Afurisitul de director nu se grăbește să îmi răspundă.”

Dean verifică la ce oră trimisese e-mailul. Abia trecuseră douăzeci de minute.

Își alesese cel mai prost moment să renunțe la fumat, din nou.

Renunțară la film și jucară, în schimb, golf în miniatură. Carter știa că, dacă s-ar fi vârat într-un cinematograful întunecat, ar fi adormit în câteva minute. Asta nu l-ar ajuta să ia premiul de „partenerul anului”.

Ceea nu se aștepta era ca partenera lui de întâlnire să fie Domnișoara Gaură-din-Prima.

În cea mai mare parte a micului traseu de golf, ei trecură neobservați. Cum locul era plin de familii și adolescenți, patronii erau mult prea preocupați cu unul sau cu altul pentru a putea identifica în persoana lui pe următorul potențial guvernator al statului. O dată în viață, era fericit să fie invizibil.

Carter se sprijini de crosa lui în timp ce Eliza își pregătea mingea.

- Nu ai cum să reușești asta doar cu o balansare.
- E cumva o provocare, Hollywood?
- Chiar și semnul spune că punctajul e de trei lovituri.
- Punctajul greșeste. Totul ține de unghiuri, la fel ca la bowling și la biliard.

Carter miji ochii și așteptă în timp ce Eliza lovi mingea, trimițând-o peste un dig și printr-o gaură îngustă, apropiindu-se la cinci centimetri de gaura principală înainte de a se opri.

- Ți-am spus.

O atingere mică, și mingea intră în gaură.

- Totuși, este cu o încercare sub punctaj. Ar trebui să le faci pe asta și pe următoarele trei dintr-o lovitură doar ca să mă ajungi din urmă.

Carter își așează mingea și încercă să vadă unghiurile despre care vorbea Eliza.

- Nu știam că ești atât de competitivă.

Lovi mingea, privind-o urcând și apoi rostogolindu-se înapoi la trei centimetri de unde începuse.

Eliza râse.

- De ce să faci lucrurile pe jumătate? Fă-le corect sau deloc.

El lovi din nou mingea și reuși să o trimită prin gaură.

- Cine te-a învățat asta?

- De fapt, tata. Era un optimist care credea că totul se poate realiza cu muncă grea și determinare.

Vocea ei se înmuie, iar Carter își ridică privirea de la minge pentru a o observa privind cerul. Nu o auzise până atunci vorbind despre părinții ei. Și, având în vedere evenimentele din viața ei, probabil nu o făcuse niciodată.

- Era un om muncitor?

Eliza oftă.

- Optsprezece ore pe zi. Avea un serviciu de la nouă la cinci și muncea în plus după orele de program. Era de părere că mamele trebuie să stea acasă să crească copiii.

Carter lovi mingea, ratând marcajul. Eliza continuă să vorbească:

- Mama avea grijă de casă, gătea, cocea pâine. Îmi amintesc cum casa noastră mirosea a drojdie și a aluat. Unii copii își doreau ca mamele lor să le facă prăjituri. Eu tânjeam după o felie groasă de unt adevărat întinsă pe o bucată de pâine fierbinte, proaspăt scoasă din cuptor.

Carter nu putea spune același lucru; mama lui nu știa să identifice partea corectă a unei spatule.

- Întotdeauna mâncam cina în familie. Tata venea acasă între servicii, se spăla, se așeza pentru trei feluri

de mâncare înainte de a pleca la următorul serviciu. Niciodată nu se plângea. Când mai suspinam că nu stătea destul de mult cu noi, îmi amintea cât de norocoși eram să avem atât de multe. Cei mai mulți prieteni de ai mei de la școală erau copii crescuți cu cheia de gât, care nu își vedeau părinții.

- Mi-aș fi dorit să îi cunosc, spuse încet Carter.

Eliza clătină din cap și zâmbi.

- Te-ar fi plăcut. Și ar fi iertat faptul că ești republican.

- Ah, zise el și râse. Democrați.

- Optimiști. Pentru tot binele pe care ni l-a făcut optimismul.

- Au crescut o fată deșteaptă.

Ea îndreptă crosa spre mingea uitată.

- Mă poți distra cu complimente, dar știu că ești cu o lovitură peste punctaj deja.

Carter lovi din nou mingea, rată și răbdă râsul Elizei.

- Chiar nu ești bun la asta.

- Întotdeauna jubilezi când câștigi?

Zâmbea alături de ea și știa că spiritul ei competitiv nu era meschin.

- Da.

Carter gemu. Mai târziu, găsiră un restaurant cu o terasă deschisă, cu vederea la ocean.

- Sper că asta e OK.

Eliza își aruncă mâinile în aer.

- E un restaurant cu fructe de mare. Ce să nu fie OK? Zgomotul din restaurant se răsfărâse afară. În interior se difuza un meci, și mulți oameni îl urmăreau de la bar. Am nevoie de o pauză de la cinele elegante.

- Categorical. Ea luă un meniu și trase cu ochiul la el, peste marginea paginilor. Tu știi că femeilor li se spune să nu aleagă niciodată să mănânce crabi la o întâlnire, da?

- Chiar așa?

- Te murdărești tot, și, de obicei, sunt scumpi. Mâncatul cu mâna nu se consideră potrivit pentru cineva cu clasă.

Carter începu să se îngrijoreze în privința alegerii restaurantului. Se bucurase să joace golf cu Eliza și să o asculte vorbind despre părinții ei și sperase să păstreze aceeași direcție și pe timpul nopții.

- Ce vei comanda?

- Picioare de crab cu mult unt.

Răspunsul ei veni prompt. El își dădu capul pe spate și răsese din tot sufletul.

- Cum rămâne cu prima impresie la o întâlnire? Nu ești îngrijorată că vei scădea scorul standard al sexului frumos cu câteva puncte?

Ea puse meniul înapoi pe masă.

- Îmi plac crabii.

- Chiar dacă se lasă cu murdărie?

Eliza arătă cu capul spre un cuplu de la altă masă.

- Voi purta o bavețică.

El își încrucișă brațele și se aplecă în față. Încrederea și calmul pe care ea le avea în propria persoană îl excita. Își prinsese părul negru și bogat cu o clamă, dar îi scăpase o șuviță. El i-o dădu după ureche și își lăsă degetul să îi mângâie pielea. Se putea obișnui să o atingă. Nu își amintea să mai fi petrecut vreodată atât de mult timp singuri împreună.

Îi plăcea. Vorbiră despre prima ocazie când ea mânca-se crabi și discutară despre inutilitatea furculiței pe care restaurantul o oferea. Când sosi cina și untul fierbinte scăpă de pe crab și se prelinse pe bărbia Elizei, Carter se aplecă și o șterse.

Privirea ei o prinse pe a lui, și, pentru un minut, conversația se opri. Tot ce mai putea face el era să se uite la ea.

Era frumoasă. Dacă ar fi stat puțin mai aproape, ar fi profitat de pauza din conversație pentru a o săruta. Așa cum stăteau lucrurile, el era pe partea opusă a mesei.

Trebuie să se mulțumească să îi prindă mâna și să îi mângâie interiorul încheieturii.

- Mâncatul crabilor necesită ambele mâini, Hollywood.

Privi spre mâna ei micuță așezată întra lui. Nu o trăgea înapoi, ceea ce îi dădea speranțe. O ridică spre buze, privind-o în timp ce ea îl urmărit cum îi sărută podul palmei. Zâmbetul îi dispăru, dorința aprinzându-se în ochii ei. Probabil că el arăta precum un tont sărutându-i podul palmei, dar nu se sinchisea.

Cu un oftat, fără tragere de inimă, îi eliberă mâna, și continuară cu cina.

Mai târziu, în timp ce conducea pe strada îngustă în drum spre casa ei, amândoi râdeau din cauza ultimului videoclip de pe YouTube, în care prințesa Darnemarcei prinsese un individ în vârstă holbându-se la decolteul ei.

- Mă întreb cum i-a explicat asta soției lui, spuse Eliza chicotind.

- Sunt sigur că a mințit și i-a spus că îi verifica medalionul.

- Probabil iubești rețelele de socializare. Sunt mult mai multe de urmărit pe internet decât la televizor.

Carter parcă pe aleea ei și se mișcă rapid pentru a o ajuta să iasă din mașină. În loc să o conducă spre ușă, îi luă mâna întra lui și o ținu lângă mașină.

- M-am distrat, îi spuse el.

Politica îi ieșise din minte întreaga seară și aproape uitase că închisese telefonul înainte de a o lua de acasă. Doar Dumnezeu știa ce îl aștepta odată ce deschidea afurisitul de aparat.

- Nu e rău pentru o primă întâlnire.

- Așadar, am trecut testul pentru o a doua întâlnire?

- Poate.

Oh, trecuse, dar ea voia să îl vadă cum se agita.

Perdelele de la fereastra din fața casei se mișcară. Nu numai că Eliza avea un câine polițist care o aștepta, dar probabil că și Gwen era încă trează.

- Ce ar fi dacă te-aș mitui cu homar și Dom Pérignon?

- Poate că nu îmi place șampania.

Carter se apropie și mai mult, până când corpul ei fu prins între corpul lui și mașină.

- Am participat la două nunți alături de tine. Nu doar că îți place șampania, dar iubești lucrurile fine.

Ochii ei îi fixară buzele.

- Aș putea mânca homar, zise ea.

El se aplecă și îi prinse buzele între ale lui. Precum un copil, Eliza se înmuie în brațele lui și gemu sub sărutarea lui. Buzele ei moi se deschiseră, iar el exploră ceea ce i se oferea. Lungimea corpului ei o întâlni pe a lui pe măsură ce își lăsa greutatea peste ea, lipind-o de mașină. Ultima dată când sărutase o femeie în exteriorul locuinței - sau pe o mașină - fusese probabil în liceu. Sărutul lor era pasional și înfierbântat, dar nu avea să fie mai mult decât un sărut. Dintr-un motiv ciudat, faptul că știa că nu aveau să meargă mai departe îl excita și mai mult.

Ea îi simțea mădularul lipit de abdomenul ei. Eliza trebuia să afle efectul pe care îl avea asupra lui. Era mult mai mult decât atracție fizică. Toată noaptea vorbiseră și râseseră - și adorau compania celuilalt. Când Eliza vorbea cu cinism despre ceva ce zisese el, îi dădea un răspuns similar. În loc ca ironiile lor să se transforme în ceva urât, ei râseseră de diferențele de opinii într-un mod jucăuș.

La cum o săruta acum, simțind-o cum îl trăgea mai aproape, nu se punea problema *dacă* avea să facă dragoste cu ea, ci *când*. Gândul îl înfioră la fel de mult pe cât anticiparea l-ar fi putut ucide.

El puse capăt sărutului cu un geamăt ușor.

- Ar trebui să te conduc până la ușă înainte ca Gwen să dea drumul câinelui.

Eliza își sprijini fruntea de pieptul lui.

- Dacă mi-ai fi spus acum o lună că voi avea o colegă de apartament și un câine, te-aș fi dat afară din oraș.

- Le ai pe amândouă.

- Așa e. Și tu ar trebui să te duci acasă să te odihnești. Nu ai un zbor mâine?

Da, avea. O sărută scurt și o conduse la ușă. Zod lătră când se apropiară, iar Carter o auzi pe Gwen chemând câinele înapoi.

- Te sun dimineată.

- Nu trebuie să faci asta, Carter.

- Nu e vorba că trebuie să o fac.

Ea zâmbi, evident mulțumită de răspuns. La fel ca momentul când îi sărutase mâna, micile gesturi pe care le făcea aduceau cele mai mari zâmbete pe buzele ei.

Trebuia să își amintească asta.

- Avem o problemă.

Dean aruncă un ziar vechi pe biroul lui Jim și așteptă ca acesta să îl ridice.

- La ce mă uit?

- Secțiunea de divertisment și celebrități din *Hollywood Tribune*. Verifică pagina cinci.

Petrecerea de nuntă a lui Harrison trona în secțiunea centrală a paginii, cu Eliza stând lângă mireasă.

- OK... și? Am văzut știrea asta acum câteva săptămâni. Ziarul ăsta e vechi. De ce reprezintă o problemă acum?

Dean se sprijini de birou și își încrucișă brațele peste piept.

- Mi-am permis să îl verific pe micul Ricky. După cum știi, l-au mutat în închisoarea San Quentin anul trecut.

Nici unul din ei nu fusese încântat de faptul că Ricardo fusese adus înapoi în California.

- Știri vechi.

- Ghicește cine îi e coleg de celulă.

Jim bătu cu degetele în ziar și încercă să găsească un răspuns.

- N-am nici o idee.

- Numele de Harris Elliot îți spune ceva?

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui Jim exprimă doar confuzie. Apoi, rămase cu gura căscată.

Ochii îi alunecară iar asupra fotografiei.

- Tatăl Samanthei Elliot Harrison.

- Bingo!

- Dumnezeu!

- Conform gardienilor din blocul lor, Harry oferă ponturi polițiștilor care îi aduc fotografii sau decupaje din ziare cu articole despre fetele sale. Pe cât vrei să pariezi că există o poză ca asta undeva în celula lui Harry?

- Fir-ar!

capitolul 15

Eliza se așează de cealaltă parte a biroului lui Karen și privi cu speranță la bomba blondă. Karen administra căminul de bătrâni Moonlight Villas și se întâmpla să fie o clientă a Alliance – una optimistă.

- Despre ce e vorba? Mi-ai găsit un soț?

Karen era uimitoare, inteligentă și capabilă să își găsească singură un bărbat bogat, dar alesese ca Alliance să îi caute un asemenea soț pentru ca ea să aibă timp să producă o schimbare în viața altora.

Din păcate, frumusețea lui Karen intimida câțiva bărbați eligibili.

- Singurul disponibil care îndeplinește criteriul tău financiar este un bărbat foarte matur, care vrea doar să le facă în ciudă copiilor lui.

Karen miji ochii albaștri ca de gheață.

- Cât de matur?

- Șaptezeci și șase.

- Vai!

Eliza ridică din umeri.

- Știu. E un tip foarte de treabă. Cred că, de fapt, vrea să își sperie copiii pentru a-i face să îl asculte. Ar avea,

de fapt, nevoie de o italiancă rotofeie care să îl dădăcească și care să îi altoiască pe copii cu lingura de lemn.

Karen lăsă capul pe spate și râse.

- Sună ca mătușa mea Edie.

- E italiancă?

- Într-un fel. Fostul meu unchi, Joe, era italian pursânge, deci poți spune că avea injecții regulate de italiană. Vorbește cu accent și tot ce trebuie. Au trăit în New York mulți ani înainte să descopere că Joe avea emfizem. Apoi, s-au mutat aici pentru vremea plăcută. Mătușa Edie este văduvă de zece ani deja.

Eliza se trezi bătând din picior.

- E vreo șansă ca Edie să vrea să i se stabilească o întâlnire pe nevăzute?

- Cu tipul tău bogat?

- De ce nu?

- Nu știu, spuse Karen. E fericită cu bingo în fiecare miercuri și cu jocul de Bunco vinerea.

Eliza se aplecă în față.

- Ce zici de asta? Ți aranjez să te întâlnești cu Stanly și poți discuta cu el. Dacă nu ești de acord că are nevoie de mâna fermă a unei femei în vârstă, atunci voi continua să îi caut una tânără, așa cum ești tu.

- Nu vreau să par lacomă, dar mie ce îmi iese din asta?

- Dacă mătușa ta Edie și Stanly Sedgwick se cuplează, îi voi cere lui Sedgwick să facă o donație pentru Boys and Girls Club. Faci voluntariat acolo, corect?

Eliza putea vedea cum Karen cântărea opțiunile. Deși putea părea că era superficială pentru că dorea să agațe un bărbat bogat pentru averea sa, Karen dorea, de fapt, să ajute la repararea multor neajunsuri ale sistemelor create pentru tineretul țării.

- Tu i-ai aranja o întâlnire acestui individ cu mătușa ta?

- Nu am o mătușă, dar aș face-o dacă aș avea.

- OK... mă voi întâlni cu el.

Pentru prima oară, Eliza se simți de partea lui Cupidon. Îi făcea plăcere gândul de a găsi soția potrivită pentru Stanly, nu o tânără cu care să facă paradă în fața copiilor și a nepoților.

Eliza îi înmână lui Gwen căști, pentru a se proteja de zgomotul armelor de foc.

- Chiar e necesar? întrebă Gwen în timp ce așeza precaut căștile de protecție peste coafura sa perfectă.

- Am arme, Gwen. Sunt mult mai periculoase pentru tine dacă nu știi să le folosești.

- Este absurd. Dacă nu le folosesc, cum îmi pot face rău?

Gwen privi spre cele două pistoale așezate pe bancă și se încruntă.

- În afară de eventualitatea în care cineva le ține îndreptate spre tine și apasă pe trăgaci, bănuiesc că nu te pot răni. Oricum, tu ești cea care a insistat să se mute cu mine. Eliza coborî glasul și privi în jur să vadă dacă intrase cineva în sala de trageri în urma lor. Era devreme, și aveau tot locul la dispoziție. Așa că va trebui să iei câteva lecții despre siguranța folosirii armelor.

Gwen părea gata să o contrazică, așa că Eliza ieși la înaintare.

- Aș fi devastată dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauza trecutului meu. Tot ce pot face e să îți arăt măcar cum te poți proteja cu o armă.

Gwen înclină capul în lateral.

- Eu am insistat să mă mut cu tine. Vocea îi era prea ridicată din cauza căștilor.

- Și eu insist cu asta.

- Bine, fie.

Se întoarse spre teighea și puse mâna sa mică peste un revolver mai mare. Eliza se așeză lângă ea și începu lecția.

- Pistoalele mele sunt întotdeauna încărcate. Poți presupune că, orice armă ai ridica, este încărcată.

Gwen își retrase mâna de parcă ar fi ars-o.

- Nu va sări să te muște.

Eliza ridică arma. După o scurtă descriere despre cum să verifice dacă arma era încărcată și cum să o țină, trase în două runde. Chiar și cu protecțiile de urechi, sunetul îi vibră prin cap. Ținta de hârtie era atârnată la mai puțin de nouă metri distanță, iar Elizei nu dăduse greș. Și nici nu era de așteptat să greșescă, având în vedere că trăgea cu arma de când avea zece ani.

Când veni rândul lui Gwen să încerce, Eliza se așeză în spatele ei.

- Ține-te bine pe picioare, cu un picior înaintea celuilalt. Forța glonțului se va simți ca și cum cineva te împinge înapoi. Nu da drumul armei.

Gwen încuviință din cap și urmă exemplul Elizei, ochind ținta sa. În timp ce se concentra, vârful limbii îi ieși printre buze, asemenea unui copil. În ochii lui Gwen apărură o scurtă expresie de nedumerire înainte de a apăsa pe trăgaci și de a elibera glonțul. Nu dădu drumul pistolului, slavă Domnului, dar mâinile îi țâșniră în sus. Eliza privi de-a lungul încăperii, dar nu văzu gaura din țintă. Când se uită la prietena ei, Gwen zâmbea din tot sufletul.

- Nu a fost rău deloc, spuse Eliza.

- Nu am nimerit ținta.

Eliza apăsă un buton și făcu ținta să se apropie.

- Încearcă din nou.

Gwen încercă, de data asta reușind să facă o gaură în hârtie, dar nu în interiorul conturului persoanei desenate pe ea. Totuși, era încântată. Teama și emoțiile se risipiseră. După ce exersă de patruzeci de ori, trecură la un pistol mai mic.

Gwen se simțise bine acolo. Așa că, atunci când părăsiră poligonul, vorbea deja despre când ar putea reveni.

- Mulți bărbați m-ar contrazice, dar cred că femeile ținesc mai bine.

Se îndreptau spre casă cu mașina, și opriră la un semafor. Eliza cercetă mașinile din spatele lor, așteptând să îi vină rândul să traverseze intersecția.

- Întotdeauna ai avut pistol?

- Da.

Gwen se așeză mai bine în scaun.

- Acasă, oamenii de la securitate au arme, dar nouă nu ni s-a permis să le atingem niciodată. Presupun că, dacă insistam, cineva că mi-ar fi arătat, dar nu am considerat niciodată necesar.

- Și probabil nici nu ai fi făcut-o.

- Îți dă un sentiment de putere să ții în mână un lucru atât de periculos, spuse Gwen, ridicând tonul.

Mașinile se puseră în mișcare în timp ce vorbeau. Eliza scrută mașinile din urma lor.

- Amintește-ți întotdeauna că, atunci când tragi, o faci pentru a ucide.

Eliza îi arătase lui Gwen toate ponturile pe care le aflase de la Dean și Jim.

- Nu cred că pot răni pe cineva.

- Ai putea dacă persoana în cauză ar vrea să te rănească.

- Nu știu.

O mașină devie la un viraj și se băgă în spatele lor în timp ce mergeau. Toată discuția despre arme și protecție o făceau paranoică. Modelul mai nou de la Mercedes era popular în L.A., așa că probabil nu era aceeași mașină pe care o văzuse în afara poligonului, când plecaseră.

- Sunt sigură că, dacă am înfrunta moartea, am fi capabile de tot felul de lucruri.

Gwen își trecu mâna prin păr.

- Nu se va ajunge la asta.

- Să sperăm că nu.

Gwen scoase un sunet înainte de a schimba subiectul.

- Când îl vei revedea pe Carter?

La auzul numelui lui, un zâmbet îi apărură pe față.

- E în Sacramento până mâine.

- Florile pe care le-a trimis sunt minunate.

Erau. În loc să trimită o duzină de trandafiri, Carter alesese orhidee și crini albi. Oricât de mult ura Eliza să fie atât de adolescentină când venea vorba despre

atenția primită din partea lui, nu se putea stăpâni să nu suspine de fiecare dată când intra în camera de zi și le vedea. Sentimentele ei nu erau deloc superficiale. Carter reușise efectiv să se furișeze în gândurile ei de zeci de ori pe zi. Nici măcar nu voia să ia în calcul gândurile ei indecente din timpul nopții.

Eliza o surprinse cu coadă ochiului pe Gwen holbându-se la ea.

- Ce-i?

- Nimic.

„Da, sigur.“

Cuvântul *nimic*, folosit de o femeie, însemna mereu *ceva*.

Coti, părăsind drumul aglomerat, și verifică în oglindă Mercedesul. Acesta virase probabil pe altă stradă și nu le urmări spre casă.

„Paranoică.“

Zod lătră din spatele ușii și țâșni afară în timp ce ele intrau. Eliza îl privi mirosind prin curte înainte de a se ușura. Se descălță la ușă, dar, în loc își lase pantofii acolo, îi duse în debara. Nu avea sens să încurajeze comportamentul greșit al câinelui oferindu-i tentații.

Gwen porni mesageria, în timp ce Eliza așeză pistoalele pe blatul din bucătărie pentru a le curăța.

Fusese un apel ratat, un mesaj de la Sam prin care le invita la prânz duminică și un mesaj de la Karen, care îi cerea să o sune înapoi.

Gwen decise să facă un duș pentru a îndepărta praful de pușcă de pe piele, iar Eliza o sună pe Karen.

- Stanly a fost mai emoționat decât un adolescent la prima întâlnire.

- E dulce.

- Înțeleg de ce vrei să îți găsească femeia potrivită, nu doar o soție de moment.

- Deci ești de acord că are nevoie de o soție permanentă, nu doar de una temporară?

- Da. Dacă ar fi cu douăzeci de ani mai tânăr, l-aș lua pentru mine, spuse Karen.

-Cu douăzeci?

-OK, cu treizeci. S-ar putea ca mătușa Edie să fie prea mult pentru el, dar merită o șansă.

Eliza nu putea să fie mai fericită.

-Lai întâlnit pe copii?

-Nu. Ne-am întâlnit la o cafenea. Cred că șoferul lui vorbea cu cineva la telefon în timp ce aștepta, așa că bănuiala mea e că au aflat și copiii că tatăl lor s-a întâlnit cu o femeie mai tânără.

Spera că urmașii lui Stanly transpirau de emoție.

-Ar trebui să îl întreb eu pe Stanly dacă vrea să se întâlnească cu mătușa ta sau o vei face tu?

-L-am întrebat dacă vrea să ia cina cu mine și cu mătușa Edie, joi.

-Știe că e aranjament?

-Nu cred. Dar am observat ușurarea din ochii lui când i-am spus că nu îl pot privi în mod romantic și am sugerat să avem o cină drăguță cu mătușa mea.

-Ceea ce e cel mai bine. Prescripția pentru Viagra probabil i-a expirat.

-Auu! spuse Karen râzând. E atât de concentrat pe dorința de a le da copiilor o lecție, încât am căzut de acord să ne vedem joi pentru a le menține trează bănuiala. Când i-am povestit despre rețeta de rizoto a mătușii Edie, nu a putut rezista.

-Ce îi vei spune mătușii tale?

-Doar că aduc un prieten la cină. E obișnuită cu asta.

-Vreau un raport vineri la prima oră.

-Cu siguranță.

capitolul 16

-Vă faceți un obicei din asta, domnilor detectivi. Carter se sprijini de pragul ușii biroului lui Jim și al lui Dean, încrucișându-și brațele peste piept. Și nu mai duc un alt câine mâncător de pantofi acasă la Eliza.

Jim se ridică și întinse mâna pentru a se saluta cu Carter. Dean făcu la fel.

- Mulțumim că ai venit.

La fel ca data trecută, se duseră într-o sală retrasă, pentru a avea intimitate.

- Cum se descurcă Zod?

- În afară de problema cu pantofii, e bine. Eliza nu îl ia cu ea prin diferite locuri publice, dar apără casa.

Dean și Jim schimbă o privire.

- Ce e?

- Presupunem că Eliza ți-a spus de ce are nevoie de câine.

- Mi-a spus.

- I-a spus și prietenei ei, doamna Harrison?

- Samantha este prietena cea mai bună a Elizei. Ce credeți?

Din nou, cei doi polițiști schimbă o privire.

- Știți dacă doamna Harrison păstrează în vreun fel legătura cu tatăl ei? întrebă Jim.

- Cel din închisoare?

Carter nu se așteptase la o asemenea întrebare.

- Da.

- Au devenit străini din momentul condamnării lui, conform lui Blake. De ce?

Când Jim se uită iar spre partenerul său, Carter flutură mâna spre cei doi.

- De ce? întrebă el.

- Tatăl doamnei Harrison este închis în același loc cu omul responsabil pentru moartea părinților Elizei.

- Sam nu are nimic de-a face cu tatăl ei. Nu văd cum e asta o problemă.

- Doar pentru că Samantha nu vrea să aibă nimic de-a face cu tatăl său nu înseamnă că tatăl ei nu se interesează de ce se întâmplă cu fata lui. Știm sigur că poze de la nuntă au reușit să ajungă în celula domnului Elliot. Îți dai seama unde duce asta?

Pulsul lui Carter crescuse, iar el simți nevoia urgentă de a-și freca palmele.

- Eliza era un copil când părinții i-au fost uciși.

Chiar dacă rostea acele cuvinte, Carter știa că acești bărbați aveau să-i spulbere orice speranță pe care o avea că temerile lor erau nefondate.

Dean deschise un dosar pe care îl adusese în cameră și îi înmână lui Carter o fotografie. În ea era o femeie care semăna perfect cu Eliza, strâns lipită de un bărbat robust, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Lângă ei era o fetiță, cu părul negru, prins într-o coadă de cal și cu un dinte lipsă în zâmbetul ei prostesc.

- Nu doar că Eliza seamănă cu defuncta sa mamă, dar și vocea o are ca a ei.

Carter își trecu degetul peste fotografie. Eliza era frumoasă chiar și pe atunci.

- Dacă Eliza insistă să își continue existența ca acum, trebuie să fie mai bine protejată.

Mintea lui Carter se învârtea. Abia percepu zgomotul din spatele ușii când aceasta se deschise și o față blănoasă, familiară, intra.

- Ar fi bine să merite. Eliza intră alături de Zod și amuți când îl observă pe Carter. Ce cauți aici?

- Noi i-am cerut să vină, spuse Dean, închizând ușa în urma ei.

Mângâie câinele și trase un scaun. Carter se ridică și se apropie de Eliza. Părul ei negru îi aluneca pe un umăr, părând de mătase. Se întinse să îi prindă mâna și își împreună degetele cu ale ei. Mâncărimea din palmă i se atenuă la atingerea ei.

- Ce se petrece aici? Zâmbetul îndrăzneț al Elizei dispăru pe măsură ce privi expresiile celor din încăpere. Ce sa întâmplat?

- Nimic - încă, spuse Jim.

Dean își vârî mâinile în buzunare.

- Ai nevoie de protecție sporită.

- De ce? Cujo aici de față face o treabă minunată.

- Doar dacă e cu tine. Mi s-a spus că pleci de acasă fără el.

Eliza se uită la Carter, iar el știe cum se simte un turnător după ce este prins de prietenii lui.

- Câinii mari, feroși, cu dinți mari și tendința de a mușca nu sunt bine primiți în multe locuri.

- Motiv pentru care ai nevoie de o gardă de corp.

- Am un sistem de securitate ucigător și o colegă de apartament cu țință bună. Cred că sunt în regulă.

În timpul discursului, Carter îi simți mâna umedă strângând-o pe a sa.

- Nu e de ajuns.

Eliza scutură din cap, iar Carter simți refuzul înainte ca ea să îl rostească.

- Nu voi avea pe cineva care să se țină după mine, Dean.

- Ce ziceți de mine? întrebă Carter.

- Nu ai o candidatură de care să te ocupi? Nu poți să fii garda mea de corp.

„Pe naiba că nu pot.“

- Fie accepți o gardă de corp, fie dispari. Tonul lui Dean se transformă din informativ în imperativ. Asta nu e o glumă.

Eliza scutură din cap.

- Fir-ar să fie, Eliza! strigă Dean.

Toată lumea tresări, chiar și câinele. Carter îi dădu drumul la mână și se puse în fața celor doi bărbați.

- Am nevoie de un minut singur cu ea.

Jim se ridică și porni spre ieșire. Dean se uită urât.

- Bine, dar gândește-te la asta înainte să refuzi iar. Îndreaptă degetul spre ea. Poza ta a fost găsită în celula lui Ricardo.

Dean ieși cu Jim după el, trântind ușa în urma lor.

Când Carter se întoarse, observă că fața Elizei devenise albă. Ochii ei cercetau încăperea, și nu se uită la el când acesta îngenunche în fața ei. Îi prinse ambele mâini între ale sale și le ținu strâns.

- Minte? întrebă ea.

Carter nu avea cum să știe cu siguranță, dar cuvintele lui Dean se roteau în capul ei, făcând-o să gândească diverse posibilități.

- De ce ar face-o?

- Ca să obțină ce vrea.

- Lui Dean chiar pare să îi pese de ceea ce ți se întâmplă. Nu cred că ar minți ca să te oblighe să faci ca el.

Ea scoase un lung oftat de suferință și închise strâns ochii.

- Fir-ar, șopti ea în barbă.

Pentru Carter, soluția pentru rezolvarea problemei era simplă. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe Eliza.

- Am soluția perfectă.

- Un buncăr îngropat în New Mexico?

Era deja așezat într-un genunchi, așa că profită de ocazie.

- Căsătorește-te cu mine!

Ochii ei se deschiseră imediat.

- Nu am mai trecut o dată prin asta?

Nu era un refuz.

- Sigur, dar a fost pentru a mă ajuta cu candidatura. Acum, ai face-o pentru a te proteja pe tine de un individ nebun care este responsabil de moartea părinților tăi. Putem rezolva ambele noastre probleme cu doar o semnătură.

Ochii Elizei se împlânziră puțin.

- Căsătoria îți va strica viața amoroasă cu alte femei.

Încă nu refuzase. Palmele lui Carter se umeziră.

- Doamna cu care mă întâlnesc acum nu va considera că o înșel.

Eliza îi oferi un zâmbet plin de durere.

- Ești plecat din oraș tot timpul. Cum îmi poți fi gardă de corp?

- Ca soție a mea, îți pot aranja securitate demnă de președinte.

- Nu știu...

- E vorba despre mine? Credeam că mă descurcam destul de bine. Nu ți-au plăcut florile?

- Ador florile.

- Talentele mele de mânuire a furculiței pentru crabi te fac să eziți?

Acum, râdea și tot nu spunea nu.

- Vorbim despre căsătorie.

- Cea mai bună prietenă a ta și cel mai bun prieten al meu s-au căsătorit pentru motive mult mai banale, și s-a dovedit totul OK. Nu vreau să dispari în acel bun-căr din New Mexico. Încă îți datorez cina cu homari, îți amintești?

Ea lua în considerație oferta lui - și iar nu spusese nu.

- Dacă amenințarea dispare, amândoi putem pune capăt acestei înțelegeri, zise ea.

Inima lui se strânse în piept. Nu știa sigur dacă strângerea era de durere la gândul că ea ar putea pleca sau de bucurie datorită faptului că îi lua în considerație oferta.

- Asta e America.

Încet, ea începu să încuviințeze din cap.

- Ar trebui să fie o nuntă. Nu foarte mare, dar ceva care să convingă presa că nu ne căsătorim pentru campania ta.

- Nu putem amâna. Cu cât ești mai curând soția mea, cu atât mai bine.

Inima îi bătea de să îi iasă din piept.

- Eu și Gwen suntem experte în planificarea nunților. Ne putem căsători până luni.

Eliza se uitase la pieptul lui cât vorbise. Carter o apucă de bărbie și se uită în ochii ei.

- Asta e un da?

- Cred... Da, e un da.

Ceva în interiorul lui înflori. Eliza urma să fie doamna Carter Billings. În loc să își facă griji pentru ce putea merge rău, el vedea doar luminițe strălucitoare și finisuri fericite.

Ea îi întoarse zâmbetul, iar el se aplecă pentru a pe-
cedui acordul lor cu un sărut.

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pe Eliza pentru
ce i se întâmplă în următoarea săptămână din viața ei.
Aproape imediat după ce acceptase cererea în căsătorie
de la Carter, avea gărzi de corp în jurul ei tot timpul, de
parcă erau lipiți. O abordau când schimbau tura, pentru
ca ea să știe cine era de gardă, dar mențineau distanța
în restul timpului. Erau precum fantomele în costume.
Bine, câțiva purtau haine simple și nu semănau deloc
cu o gardă de corp, dar Eliza știa că toți purtau arme și,
la nevoie, puteau să învingă cu ușurință indivizi masivi.
Joe, care lucrase uneori ca gardă de corp pentru Carter,
colaboră îndeaproape cu Neil pentru a pune la punct
noile detalii aferente pazei și supravegherii.

Samantha și Gwen nu părură deloc surprinse de
anunțul că ea și Carter aveau să se căsătorească. De fapt,
o felicitară ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Explicația lui
Sam cu privire la reacția ei fusese simplă.

- Ești o femeie rațională, iar Carter este o alegere
logică.

O parte a Elizei se întrebase ce se întâmplase cu dra-
gostea înainte ca o femeie să se îndrepte spre altar. Pe
cine păcălea? Căsătoria cu Carter era o decizie rațională,
iar emoțiile nu erau implicate suficient pentru a cântări
ceva în decizia ei.

Nici măcar când îngenunchease pentru a o cere în
căsătorie, ceea ce considera că fusese drăguț, Carter nu
își declarase dragostea. Nu, el oferise o soluție pentru
problemele lor.

„Rațional.“

Deși bărbatul care o cerea de soție era atrăgător pre-
cum un star rock și inteligent precum orice instanță
judecătorească supremă, el nu spusese că era bărbatul
potrivit pentru ea. Nu, el vorbise despre gărzi de corp
și siguranță.

„Rațional.“

Chiar și gândul de a deveni doamna Carter Billings o lăsa fără suflare...

„Nu rațional. Poate sexual.“

- Pământul către Eliza... Răspunde, Eliza.

Sam flutură din mâini prin fața ochilor Elizei pentru a-i atrage atenția.

- Scuze.

- E OK. Știi că ești foarte stresată. Deci, ce părere ai?

Eliza privi în jos la flori și arată spre primul buchet care o atrăgea. Orhidee și crini. Exact ca acelea pe care Carter i le trimisese cu o săptămână în urmă.

- Perfect... Și tortul?

Eliza arată spre unul cu aspect simplu și elegant.

- Nu sunt sigură de arome. Nu știu ce îi place lui Carter.

Gwen se așează în dreapta Elizei și încep să o necăjească:

- Nu preferă ciocolata. Găsesc asta ciudat, când atâția bărbați sunt atrași de ea. Poate ar trebui să alegi vanilie sau ceva de genul ăsta.

Era supărător faptul că Gwen știa mai bine decât Eliza preferințele lui Carter. Dar, în definitiv, Blake și Carter erau prieteni buni de ani de zile, iar Eliza îl cunoștea doar de câțiva. Își dădu seama că se putea și mai rău. Samantha și Blake se căsătoriseră la doar o săptămână după ce făcuseră cunoștință.

Eliza indică două combinații cu vanilie, una cu umplutură de căpșune, cealaltă cu frișcă.

„Rezolvat.“

- Ce urmează?

Vorbiseră cu un furnizor în ziua precedentă și aleseseră rochii de seară clasice atât pentru Samantha, cât și pentru Gwen.

Datorită faptului că celebrarea fusese stabilită pe ultima sută de metri, nunta urma să aibă loc pe proprietatea lui Sam și Blake, având Oceanul Pacific pe fundal și priveliști maiestuoase din fiecare colț al casei.

- Am vorbit cu fotograful pe care l-am avut în Texas, și face pregătirile necesare să vină aici. Aparent, este și mai cald în Texas acum decât în urmă cu două luni, iar fotograful este liber.

- Aș fi crezut că este rezervat deja.

Eliza știa că Sam oferise un bonus semnificativ și poate un avion privat pentru a găsi un fotograf așa din scurt. Luându-se de Sam pentru asta, ar fi iscat o ceartă. În plus, Eliza îndurase culoarea galbenă la ultima nuntă a lui Sam, pentru numele lui Dumnezeu!

- Cred că nu, adăugă Gwen cu un zâmbet reținut.

„Da, cineva a primit un ajutor bănesc.”

Samantha își luă agenda și verifică sarcinile.

- Mai avem doar câteva zile, și poate fi dificil să găsim o rochie de mireasă. Propun să începem să ne ocupăm de acest aspect din după-amiaza asta.

- Vreau ceva simplu.

Eliza nu fusese niciodată genul de fată care să viseze la nunta ei. Poate că asta se datora faptului că nu avusese părinți sau familie în viața ei. Presupusese întotdeauna că avea să se căsătorească în fața unui justițiar sau a unui interpret jalnic al lui Elvis din Vegas.

Fusese surprinsă de propria sugestie ca ea și Carter să aibă o ceremonie. Poate că faptul că stătuse alături de Samantha la toate ceremoniile ei de nuntă o înmuia și pe Eliza.

După o jumătate de oră, toate trei se îndreptau spre un magazin, în căutarea rochiei de mireasă perfecte, pe ultima sută de metri.

Carter derula imagini pe telefonul său, în căutarea inelului potrivit, în timp ce Jay parcursese o listă de sarcini și întâlniri programate pentru următoarea săptămână.

- Guvernatorul Montgomery te-a invitat la o cină oficială peste două săptămâni. Va fi nevoie să facem unele rearanjamente, dar cel mai bine pentru tine e să participi. Aprobarea lui îți va aduce multe voturi.

„O singură piatră sau o piatră încadrată de un set de alte pietricele?”

- Când e cina asta? întrebă Carter.

- De vineri în două săptămâni.

O săptămână după nuntă. Momentul perfect pentru a-și arăta mireasa.

- Voi avea nevoie de două invitații.

- Oh?

O singură piatră era alegerea inițială a lui Carter, dar Elizei îi plăceau obiectele scumpe mai mult decât lăsa se vadă. Sub exteriorul ei dur, avea sufletul unei fetișcane.

- Da. Și am nevoie să îmi eliberez programul de sâmbătă până miercuri săptămâna asta.

Amintindu-și-o pe Eliza în îngrozitoarea rochie galbenă de la ultima ceremonie a Samanthei și a lui Blake, Carter intră să vadă o colecție de diamante rare, galbene. Se așteptase să vadă ceva urât, dar ce descoperi era oricum numai urât nu.

De fapt, era perfect.

Carter salvă imaginea pe telefon și se uită la ceas. Era nevoit să sune administratorul magazinului și să-i ceară să deschidă după orele de program, dar asta nu trebuia să fie o problemă.

Jay își dresă glasul.

- Scuze. Carter își puse telefonul în buzunarul sacoului. Îmi poți elibera programul, da?

Încruntătura lui Jay îi trăda iritarea.

- Desigur, spuse el printre buzele strânse. Pot transmite o scuză?

Carter se ridică și își vârî mâinile în buzunare.

- Eu și Eliza ne căsătorim sâmbăta asta pe domeniul Harrison. Te-am trecut pe listă cu însoțitor. Plănuim să ne luăm câteva zile pentru luna de miere, apoi ne întoarcem la treabă.

Jay rămase cu gura căscată.

- Cât suntem plecați, am nevoie să iei legătura cu cei doi detectivi pe care i-ai întâlnit luna trecută, cei care au luat-o pe Eliza după conferința de presă, apoi va trebui

să lucrezi la deraliile legate de securitate pentru ea și pentru casa noastră.

Jay închise gura și aruncă mâinile în aer.

- Stai așa. Te căsătorești?

- Sâmbătă.

Jay îi întinse mâna.

- Felicitări! Înțeleaptă mișcare. Asta te va ajuta să rezolvi problema creată luna trecută.

Carter nu negă, dar nici nu spuse motivul pentru care se căsătorea.

- Încearcă să oferi o scuză invocând o chestiune personală de care trebuie să mă ocup. Te voi lăsa să faci un anunț public după ziua de sâmbătă. Aș vrea să exit cirul.

- Sigur. Nici o problemă. Acum, care-i treaba cu poliștii?

Carter scutură din cap.

- E complicat. Îți vor oferi ceea ce trebuie să prezinți la FBI pentru a obține securitatea necesară.

- Federalii?

Carter îl bătu pe umăr pe Jay.

- E complicat. Îi dădu lui Jay cartea de vizită a lui Dean. Îi vei vedea din nou pe tipii ăștia la nuntă. Carter se uită din nou la ceas. Trebuie să plec.

„Am de cumpărat inelul pentru nuntă.“

capitolul 17

Nunta era peste trei zile, iar Carter nu avusese nici un moment singur cu logodnica lui de când ea spusese da.

- Credeam că ai zis că ieșim să luăm cina în oraș.

Eliza privi încruntată prin parbrizul mașinii.

- Asta facem.

Carter opri lângă valet și ieși din mașină. Îi oferi Elizei o mână și îi spuse șoferului că aveau să se întoarcă la miezul nopții.

Pilotul personal al lui Blake îi întâmpină lângă scările avionului privat și le ură bun venit la bord. Carter știa că Eliza zburase cu avionul acela de câteva ori în ultimii doi ani, dar lumina din ochii ei nu se stingea când venea vorba despre lux.

- Îmi vei spune încotro mergem? întrebă Eliza în timp ce își prindea centura de siguranță.

Măinile lui se umeziră.

- De îndată ce suntem în aer.

- Ți-e teamă că o voi lua la fugă?

El râse.

- Poate.

„Exact.“

Pilotul conduse avionul spre pista de decolare și anunță decolarea. Presiunea creșcu în cabină, iar motoarele îi ridicară în aer fără efort. De îndată ce avionul termină ascensiunea, Eliza spuse:

- Probabil ți-ai dat seama că eu și surprizele nu ne înțelegem prea bine. Nu mă deranjează o fundă mare pe cadou, dar...

- Te duc în Tucson. Să îmi cunoști părinții.

- Oh!

Rămase cu gura căscată.

- Le-am spus că te duc la cină.

- Știu că ne vom căsători?

- Da.

Eliza începu să își roadă o unghie, iar el găsi acest gest drăguț.

- Tatăl tău este un ofițer de poliție pensionat, corect?

- Departamentul de Poliție din New York timp de treizeci de ani.

- El a fost motivul pentru care ai devenit avocat?

Probabil că Eliza își dăduse seama că își rodea unghiile, fiindcă își îndepărtă rapid mâna de la gură.

- Într-un fel. Am observat cât de mult muncea tata să avanseze și cât de tare se enerva de fiecare dată când își vedea munca distrusă de câte un avocat care greșea.

Obişnuiam să mă joc cu prietenii mei de-a detectivii şi avocaţii.

Eliza chicoti.

-Aranjam o scenă a unei crime, iar prietenul meu Roger aduna probele.

-Sună ca o versiune a tocilarilor pentru jocul „Hoţii şi vardiştii”.

-Aşa şi era. Tatăl meu a lucrat toată viaţa lui pentru un sistem care e stricat în multe feluri. Întotdeauna mi-am dorit să devin cineva care ajută la repararea sistemului, pentru oameni precum tata.

Ea se răsuci pe scaunul mare de piele şi îşi scoase pantofii cu toc.

-Întotdeauna m-am întrebat cum de îţi poţi permite candidatura asta. Se pare că cei mai mulţi bărbaţi care tine provin din familii cu bani. Nu mi-l pot imagina pe tatăl tău îmbogăţindu-se dintr-un salariu de poliţist.

-Nu. Eram cu ochii pe şcoala de drept, dar ştiam că eforturile mi-ar putea fi zădărnice de costuri. Eram în căutarea unei investiţii cu profit rapid când l-am întâlnit pe Blake. Punea bazele unei companii de transport şi avea nevoie de investitori. Am renunţat pentru jumătate de an la şcoală şi i-am dat lui Blake taxa mea de şcolarizare.

-Probabil ţi-a fost greu.

-Într-adevăr. Dar Blake era... Blake. Nu a încercat să îmi vândă ideea, doar mi-a spus că îmi va tripla banii. Era hotărât să îi facă în ciudă tatălui său ajungând un om de succes, iar eu am crezut că o putea face.

Amândoi ştiau cum se terminase povestea. Afacerea lui Blake înflorise şi se transformase în milioane.

-Aşadar, eşti partenerul lui Blake?

-Partener din umbră. Am luat cât aveam nevoie pentru a termina facultatea şi i-am încredinţat pe deplin restul investiţiei.

-Uau! Nu am ştiut. Credeam că voi doi sunteţi doar prieteni.

- Prieteni în primul rând, asociați de afaceri în al doilea. Nu l-am întrebat niciodată ce face cu banii mei, cum îi investește sau altceva.

- Mă faci să îmi doresc să fi avut bani să investesc.

Carter scutură din cap.

- Compania lui nu e publică, dar sunt sigur că Sam va pune o vorbă bună pentru tine.

- Cum rămâne cu logodnicul meu? Nu ar trebui să conteze cumva și soția partenerului din umbră? îl tachinează ea.

Îi plăcea cum suna asta. „Soția lui.”

- Aș putea să aranjez ceva.

Răseră amândoi, iar, când pilotul anunță că se puteau ridica de la locurile lor, Carter păși spre minibar și deschise o sticlă de vin.

- Dar mama ta? Cum este ea?

- Mama este minunată. Amuzantă. Nu prea se ia în serios. A renunțat la multe pentru a se căsători cu tatăl meu, dar niciodată nu s-a uitat înapoi.

- A renunțat la multe? La ce te referi?

Carter îi oferi un pahar de vin și se așază înapoi pe scaun.

Pentru oricine se străduia să verifice, informațiile despre familia lui Carter erau publice. Totuși, el nu spunea în gura mare ceea ce îi spusese Elizei în continuare:

- Mama este o Hammond. Ca... senatorul Hammond.

Scurta expresie de nedumerire se șterse de pe fața Elizei când începu să priceapă la cine se referea Carter.

- Maxwell Hammond?

- Corect.

Eliza fluieră lung.

- Asta da, avere și influență!

Carter luă o gură de vin și lăsă aroma să îi plutească pe limbă.

- Au profitat din plin de ambele pentru a încerca să îi despartă pe mama și tata. Nu au reușit.

- Ce drăguț! Adică, e aiurea că familia ta extinsă a depus asemenea eforturi, dar e bine că nu a reușit.

- A fost urât, din ce mi s-a povestit. Ea nu și-a îmbunătățit niciodată relația cu fratele ei, iar el a fost oricum numai iubitor nu de fiecare dată când l-am văzut. Excepând marile obligații familiale, nunțile și înmormântările, nu îl vedem - pe el sau pe oricare membru din partea familiei mamei.

Într-un fel, candidatura lui Carter era tot ce-și putea dori familia mamei lui. Dar nu o făcea pentru ei. O făcea pentru tatăl său. Ce ironic pentru familia Hammond!

Eliza întrebă câte ceva despre familia lui și despre anii petrecuți în New York.

El îi povesti despre Roger și Beverly. Îi sugeră ca, odată ce se linișteau lucrurile, să le facă o vizită lor și fetiței lor, care se născuse de o săptămână.

- Domnule Billings, domnișoară Havens, ne apropiem de destinație. Vă rog să vă cuplați centurile.

Carter se mută pe locul de lângă Eliza și își legă centura. Ea se uită pe fereastră și începu să își roadă unghiile. El îi luă mâna și o ținu între ei.

- Te vor iubi.

- Nu am emoții, spuse ea defensiv.

„Da, sigur.“

Eliza nu era sigură ce așteptări avusese, dar oamenii responsabili de existența lui Carter nu corespundeau acestora.

Abigail Billings avea în jur de șaizeci de ani, cu doar câteva riduri pe față trădându-i vârsta. Părul ei blond-roșcat arăta de parcă ar fi petrecut lunar timp pe scaunul unui stilist.

Tatăl lui Carter răspundea la numele de Cash, Eliza observându-i umorul din spatele privirii când o domină cu înălțimea lui în cadrul ușii.

- Deci tu ești femeia care îl leagă pe fiul meu, spuse el cu o grimasă arogantă, după scurta prezentare.

Abigail îl lovi pe soțul ei într-o manieră jucăușă, iar Eliza profită de ocazie să observe cât de mult semăna Carter cu părinții lui.

- Cred că ar trebui să așteptăm până după ce ne căsătorim, înainte de încălca restricțiile legale.

Cash izbucni în râs, iar Carter roși deodată.

- Oh, îmi place de ea, Carter, spuse Cash în timp ce îi puse o mână pe spate Elizei și o conduse în modesta lor cameră de zi.

Casa lor din Arizona era așezată lângă unul dintre numeroasele terenuri de golf ce împânzeau peisajul. Nu era un conac, dar nu era nici o suburbie clasică.

- Eram atât de emoționați să te cunoaștem, Eliza. Nu am știut că băiatul nostru, Carter, se întâlnea cu cineva la modul serios.

Abigail le oferi răcoritoare, iar Carter se așeză pe canapea lângă Eliza.

- Eu și Eliza ne cunoaștem de câțiva ani.

- Asta ai spus și la telefon, sublinie Cash.

- Abia de curând am început să ieșim împreună.

Elizei îi era clar că părinții lui Carter aveau să insiste în această chestiune, așa că făcu tot posibilul să răspundă cât mai sincer cu putință. Deși fețele lor exprimau încântarea, exista o mică urmă de neliniște. Carter era singurul lor copil. Eliza considera normal ca orice părinte să pună la îndoială graba copilului spre altar.

- Eliza este o prietenă apropiată a Samanthei, explică Carter. Cred că am evitat să ne dăm întâlnire din cauza prietenilor noștri comuni.

Îl surprinse pe Carter zâmbindu-i și răspunse în același mod. Ceea ce spusese era adevărat în cazul ei. Bineînțeles, el omisese să menționeze partea în care ei se certau în cea mai mare parte a timpului când se aflau în aceeași încăpere.

- Se pare că v-ați învins acele temeri.

Carter își înălță bărbia.

- Poți vedea de ce, îi spuse tatălui său.

Eliza simți obrajii înroșindu-se la auzul laudei lui. Părea convingător, chiar și pentru urechile ei.

- Atunci, de ce graba cununiei?

Nevoia de a-și roade unghiile deveni acută, dar Eliza se stăpâni și încercă să se relaxeze, lăsându-l pe Carter să răspundă întrebării directe a tatălui său.

- Sunt mai multe motive, de fapt. Primul este că vreau să o revendic pe Eliza ca soție a mea în fața întregii lumi.

- Cât de primitiv din partea ta, îl tachină Eliza.

Să o revendice însemna să o protejeze. Încercă tot posibilul să nu se gândească la semnificațiile mai profunde ale cuvintelor lui.

Carter îi prinse mâna și o ținu.

- Și cel de al doilea motiv? întrebă Abigail.

Trăsăturile lui Carter se îndulcira în timp ce ochii lui îi căutau pe ai Elizei.

- Aș fi zis că e evident.

„Uau!“

Inima Elizei îi bubui în piept. Carter chiar ratase chemarea la Hollywood. Dacă nu ar fi fost conștientă de adevăratul lui motiv de a se căsători cu ea, ar fi crezut că era un bărbat îndrăgostit nebunește.

Abigail scoase un oftat prelung. Cash se ridică și se duse lângă fiul său. Carter o trase pe Eliza în picioare înainte de a accepta strângerea de mână și îmbrățișarea tatălui său.

- Felicitări, fiule!

Eliza simți un mic junghi de vină când Cash o îmbrățișă și îi ură bun venit în familie.

Serviră cina având o conversație relaxantă. Abigail întrebă despre familia Elizei, iar ea îi răspunse că părinții ei muriseră când era mică. Fu un scurt moment de tristețe, dar apoi Carter schimbă subiectul.

Eliza nu se putea împiedica să se gândească la părinții ei în timp ce stătea alături de ai lui Carter. L-ar fi iubit pe Carter și ar fi lăudat dorința lui de a o proteja. Dar,

de fapt, dacă nu ar fi fost moartea părinților ei, Eliza nu ar fi ajuns să se mărite cu bărbatul de lângă ea.

Abigail i se adresă Elizei, smulgând-o din gândurile sale.

- Carter te-a prevenit în legătură cu fratele meu?

- Mi-a spus câteva lucruri.

- E un politician tipic. Nu crede nimic din ceea ce spune.

- Hei! îl mustră Carter pe tatăl său.

- Persoanele de față se exclud.

- Are dreptate, Eliza. Max crede că reprezintă autoritatea pentru orice și oricine. Dacă îi arăți o slăbiciune, va profita de ea.

Abigail servea cafeaua în camera de zi în timp ce îi expunea avertismentul legat de fratele ei.

- A reușit să îl pună în umbră pe tata, după ani de încercări.

- Este cu adevărat atât de rău?

- Mai rău. Singurul lucru pentru care îl pot felicita este cumnata mea, Sally. Deși adevărul e că nu știu de ce stă cu bărbatul ăsta. E incredibil de drăguță și influențabilă. Perfect pentru Max.

- Asta e trist.

Eliza nu se putea imagina complet influențabilă și permițându-i unui bărbat să-și exercite puterea asupra sa.

- Dacă se ivește oportunitatea, vă veți înțelege foarte bine. Sunt șanse ca Max să nu permită unei prietenii să se dezvolte, așa că te rog să nu crezi că ești tu de vină.

- Vin toți la nuntă? întrebă Cash.

Eliza știa că bunicii lui Carter, precum și Max și Sally fuseseră invitați la nuntă de acesta. După ce află mai multe despre unchiul lui, nu se putu abține să spere că invitația de ultim moment nu avea să fie acceptată.

- Max și Sally vin. Nu am primit vești de la John și Carol.

John și Carol erau bunicii lui Carter. I se păru ciudat că acesta vorbea despre ei folosind prenumele.

- Îi voi cere mamei un răspuns mâine și te sun să îți dau de știre.

La sfârșitul serii, Eliza avea senzația că îi cunoștea pe părinții lui Carter de mult timp. Abia aștepta să îi vadă la nuntă și știu că ei reprezentau ancora de cumpătare în timpul navigării prin familia lui Carter.

- Părinții tăi sunt surprinzător de reali, îi spuse Eliza lui Carter când era singuri în mașină, pe drumul de întoarcere spre aeroport.

- Te așteptai la păpuși gonflabile?

- Înțelegi la ce mă refer.

Carter schimbă benzile și intră pe autostradă.

- Toată lumea spune același lucru. Tata a fost polițist ani de zile. E destul de greu să nu fie *real* după asta. Oamenii se așteaptă la o Kennedy când se gândesc la obârșia mamei mele.

Eliza putea înțelege asemenea așteptări. Abigail era cizelată, dar nu era deloc teatrală.

- Ești norocos să îi ai.

Carter privi spre ea, expresia schimbându-i-se în regret. Îi prinse mâna și îi oferă o strângere blândă.

- Îmi pare rău.

- Să nu-ți fie.

- Îmi e. Trebuia să îmi dau seama că întâlnirea cu părinții mei îți va aminti de ai tăi.

- Și părinții mei erau fericiți. Petrecând timpul cu părinții tăi, mi-am readus aminte de vremurile bune.

- Aș vrea să fi putut fi aici pentru nuntă, spuse Carter.

- Dacă ar fi fost în viață, nu ar fi avut loc această nuntă.

Replica ei îl făcu să se încrunte.

- Presupun, mormăi el.

- Ce înseamnă asta?"

Zborul lor spre casă fu fără evenimente și liniștit. Eliza nu știa ce spusese ca să îl supere, dar putea simți că starea lui se schimbă. Liniștea, vinul și ora târzie o făcuseră pe Eliza se aștepască în avion.

Cei de la securitate îi urmăriră de la aeroport până la ea acasă, unde Carter o lăasă fără să îi dea nici măcar o îmbrățișare.

Îi era imposibil să doarmă. Amintirile din vremurile bune alături de părinții ei le lăsau locul amintirilor de după moartea acestora. Singurătatea vieții ei adunase în ea sentimente dureroase și formase o cochilie dură în jurul inimii sale. Ani de zile nu permisesese nimănui să intre.

Asta se schimbasesc cumva. Prietenia cu Samantha și afecțiunea pentru persoanele din viața sa – pentru Carter – o făcuseră vulnerabilă.

Încă o dată puse la îndoială că făcea lucrul corect. Zod era strâns ghem, ca o minge, pe o parte a patului. În afară de câini de pază, Eliza nu avusese niciodată un animal de companie. Animalele de companie echivalau cu a prinde rădăcini, iar ea știa prea bine că nu era ceva ce să își permită.

Totuși, era aici, la patruzeci și opt de ore de nunta ei, și uite-o cum începea să prindă rădăcini.

„Ce se întâmplă când totul se va destrăma?”

Nu își făcea iluzii că nu avea să se întâmple asta la un moment dat. Fericirea nu dura veșnic.

„Nu te mai gândi, Lisa!” Îndoi perna pentru a permite părții reci să îi atingă fața și se așeză în poziția fetală.

„Nu te mai gândi!”

capitolul 18

– Spune-mi că glumești.

Eliza se holbă la Gwen, Sam și Karen și înapoi la eșarfă albă de mătase pe care ele o țineau pentru ca ea să o pună.

– Haide, Eliza! Te măriți mâine și, dacă e un lucru pe care l-am ratat când m-am căsătorit cu Blake, a fost o petrecere a burlăcițelor.

„Petrecerea burlăcițelor? Își bate joc de mine?”

- Te măriți în fiecare afurisit de an.

- Dar nu e același lucru.

Samantha și Karen își făcură loc să intre în casă, făcându-i cu mâna gărzii de corp simpatice, care stătea în mașină, la capătul aleii.

Zod începu să latre la apariția bruscă a celor două. Eliza îi spuse să se retragă într-o limbă pe care câinele o înțelegea.

- Ești surprinsă? întrebă Gwen în timp ce îi așeza o coroană pe cap.

„Surprinsă?”

Se pregătea de un episod lung din *Home and Boring Television* pentru a fi sigură că adoarme. Cum Carter îi trimisese doar un mesaj după excursia la părinții lui, avea presimțiri sumbre legate de decizia ei de a se căsători cu el.

- Sunt copleșită, îi spuse Eliza colegei sale temporare de apartament.

- Din moment ce i-ai spus lui Karen să îl aducă pe Sedgwick la nuntă, m-am gândit că e OK să îi cer să vină, clarifică Samantha în timp ce ele mergeau în bucătărie cu sticle de vin scump în mâini.

Eliza îi zâmbi lui Karen, știind că putea avea încredere în ea.

- Sigur că este OK.

- Voiam să te ducem la Hollywood. E la Sunset un loc minunat, care ar fi perfect. Dar acel detaliu legat de securitatea ta ne-a stricat planurile.

În adâncul sufletului, Eliza era fermecată de eforturile lor. De nicăieri, Gwen scosese un mic tort în forma unei funde, cu numele Elizei și al lui Carter pe el.

Samantha scoase dopul la o sticlă și turnă pentru fiecare câte un pahar.

- Știi, îmi lipsește locul ăsta uneori.

- Doamna Sweeny încă gătește pește în fiecare vineri seară și împute tot cartierul, îi spuse Eliza prietenei ei.

Samantha strâmbă din nas.

- Chiar așa?

- Și câinii de vizavi latră toată ziua, adăugă Gwen.
Sam scutură din cap.

- Tot îmi lipsește. Într-un mod ciudat.

- Un mod psihotic.

Gwen clătină din cap.

- Nu sunt de acord. Accentul britanic viori însoțește declarația lui Gwen. Poate fi ciudat, dar este eliberator.

- Asta vine de la o femeie care a dus o viață plină de privilegii.

- Privilegii și restricții. Acel detaliu de securitate care ne împiedică acum să ne bucurăm de bărbați îmbrăcați sumar care-și mișcă fundurile în fața ochilor noștri mă urmărit prin Londra cea mai mare parte a vieții mele. Știu mai bine decât oricine de aici cât de tensionant poate deveni asta după o vreme. Să trăiesc aici, fără acele îngrădiri, a fost mai relaxant decât pot exprima în cuvinte.

Eliza își dădu vinul peste cap și savură aroma.

- Știu ce spui.

Putea doar să sper că gărzile de corp erau ceva provizoriu.

- Îmi explică și mie ceva de ce sunt aici? întrebă Karen.

Samantha nu rată ocazia de a-i oferi acoperirea perfectă.

- Măine, Eliza se mărită cu bărbatul care poate să devină următorul guvernator al Californiei. Au insistat asupra securității.

Karen eliberă un simplu „oh” și nu mai spuse nimic despre acest subiect.

Cu paharele pline, se întoarseră în camera de zi și dădură drumul la sistemul stereo.

Eliza se întrebă ce făcea Carter în acele momente...

- Te căsătorești mâine. Blake îl ținui cu un deget pe Carter în timp ce ținea paharul de shot. Se cere să sărbătorim.

- Așa cum ai sărbătorit tu noaptea de dinaintea nunții tale?

- Nu. Am cam dat-o în bară la faza asta. Dar m-am revanșat în fiecare an de atunci.

Carter se uită la Neil, care dădu peste cap paharul său de shot, al treilea în decurs de o oră.

- Deci de asta vrei o nuntă în fiecare an.

Carter savură ușoara arsură a whisky-ului vechi de douăzeci de ani și ascultă lăudăroșenia celui mai bun prieten al său.

- Mă căsătoresc în fiecare an pentru că am făcut-o pe Sam să se mărite cu mine în Vegas. Merită mai mult. Dar tu... Tu o faci cum trebuie de la bun început.

„Chiar o fac?”

Blake știa că motivul pentru care Carter se căsătorea cu Eliza era siguranța ei. De asemenea, faptul că asta nu îi strica nici campaniei lui nu putea fi ignorat.

- Dacă spui tu.

- Nu contează motivul pentru care te căsătorești, zise Neil, parcă citindu-i gândurile lui Carter. Ce contează e că azi este ultima ta noapte ca bărbat singur. Orice burlac care se respectă este îndreptățit să-și îmbibe bine creierul înainte de a se însura.

Carter se întoarce spre Blake.

- Tu nu te-ai îmbătat.

- Eram prea ocupat să scriu un contract prenuptial cu avocatul meu. Tu nu ești.

„Fir-ar.”

Carter nici măcar nu se gândise la asta. Nu era vorba că își făcea griji că Eliza ar putea încerca să se căsătorească cu el pentru beneficiul material pe care l-ar fi putut obține. Dar, având în vedere purtarea ei rece de noaptea trecută, poate... Își alungă gândul din cap.

- Haide, Carter. Paharul ți-e gol și avem la dispoziție o noapte întreagă.

Zgomotul de la radio îi acoperi suspinul.

Perspectiva unei „nopti întregi” petrecute astfel nu era prea atractivă.

*

Eliza ținea o cutie împachetată cu argintiu, alături de una de un roșu aprins.

- Nu am avut timp pentru petrecerea miresei și nici pentru cea a burlăcițelor, așa că le combinăm.

Ochii lui Karen străluceau, iar Gwen era amețită și chicotea la fiecare cuvânt.

Primul cadou era un combinezon din mătase albă, extrem de scurt, cu un halat care abia dacă îi acoperea fundul.

- Este minunat, Karen!

- Deschide cealaltă cutie, insistă ea.

Cutia roșie era mai mică și zornăi când o scutura Eliza.

- Ar trebui să îmi fie teamă?

- Nu va sări la tine, dacă la asta te referi.

Zâmbetul viclean al lui Karen o făcea să devină agitată. Cu siguranță, cea de a doua cutie urma să fie scandaloașă.

- Cătușe... Pe bune?

Chicoteala lui Gwen se răspândi printre ele. Îi prindea bine să râdă. Trăindu-și viața la limită, Eliza nu răsese prea mult în ultimul timp.

- Urmează ale mele, spuse Gwen în timp ce îi puneă în brațe cadourile. Mi-e teamă că eu am fost ceva mai practică. Nici nu aș ști de unde să cumpăr o jucărie sexuală.

- Melrose, răspunseră Samantha și Karen în același timp.

Urmă un alt acces de râs.

- Primul cadou e ceva nou.

În interiorul cutiei elegant împachetate era o pereche de cercei de perle cu diamante mici ce atârnau pe un lanțisor de aur.

- Sunt superbi. Nu trebuia.

- Nu fi prostuță. Se potrivesc cu rochia ta și îți vor încadra frumos fața.

- Sunt prea mult, Gwen.

probabil costaseră o mică avere.

- Prostii! Acum, deschide următorul cadou. Ceva împrumutat.

Cutia lungă era ușoară și împodobită cu o fundă aurie. În interior era o coroniță cu un voal prins de ea.

- Am avut petrecerea de ieșire în lume la șaisprezece ani, iar tata mi-a dat coronița asta. Sper că o vei purta.

- Astea sunt adevărate? Eliza ridică coronița și își trece degetele peste pietre.

- Desigur.

- Nu cred că am văzut atât de multe diamante într-o singură montură în toată viața mea, spuse Karen.

- Nici eu. Eliza începu să clatine din cap. Probabil că asta a costat o avere.

- Probabil. Imaginea reprezenta totul pentru tata. Dorul era sesizabil în vocea lui Gwen.

- Sunt onorată.

Gwen se aplecă și o sărută pe obraji pe Eliza.

- Oh, și aici. Gwen luă un plic mic din cutie și scoase din el o monedă. O monedă de șase penny pentru pantoful tău.

- O ce?

- Știi, ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva albastru și o monedă de șase penny pentru pantof.

Eliza strânse moneda în mână înainte de a o băga la loc în cutie.

În următoarea cutie, Samantha îi dăruise ceva albastru. O jartieră și un maiou albastru, cu pantaloanași asortați.

- Lui Carter îi va plăcea asta, zise Gwen.

Primul gând al Elizei fu că avea mare dreptate. Apoi, își dădu seama că ea și Carter nu avuseseră parte de relații intime. OK, dacă lua în calcul scurtul moment de nebunie din bucătărie, atunci probabil avuseseră. Dar nu chiar.

Și cine spunea că urma să aibă în noaptea nunții? Mariajul lor era unul de conveniență. Așteptările nu erau aceleași, nu-i așa?

- Eliza?

Gândul la Carter dându-i jos rochia de mireasă și descoperind lenjeria albastră o făcu să se încingă.

- Eliza?

Avea să-i placă? Îl încântau astfel de lucruri? Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut așa ceva?

- Alooo?

- Ce? tresări Eliza.

Karen își aruncă mâinile în aer, iar Zod sări în picioare și alergă la fereastră.

- Te-am pierdut, spuse Karen.

Zod lătra, iar Gwen îi spuse să tacă.

- Îmi pare rău. Eu... mă gândeam la Carter.

- Sunt sigură de asta.

Zod continuă să latre, iar Eliza simți un fior rece pe șira spinării.

- Was ist es¹? întrebă ea câinele, în germană.

Femeile din cameră încetară discuția și glumele făcute pe seama neatenției Elizei. Eliza stinse lumina, se duse în lateralul draperiei și o trase puțin în spate.

- Probabil e o pisică, spuse Karen.

Câinele țâșni spre ușa din spate a casei. Eliza se cutremură. O amintire sumbră îi reapăru în minte. Îl urmă pe Zod la ușa din spate și înșfăcă și geanta în drumul său.

El zgâria la ușă, iar Eliza nu ezită să o deschidă.

- Ce se întâmplă? întrebă cineva din spatele ei.

Găsi pistolul și ridică piedica. Ușa se deschise, iar Eliza stătea acolo, pregătită.

- Holt²! comandă câinelui, tot în germană.

Zod rămase în picioare și lătră în întuneric.

- Cine e acolo?

Samantha se grăbi să ajungă lângă ea.

- Ce este?

- Nu știu. Dă-te înapoi.

Aprinse luminile exterioare, dar nu văzu nimic.

¹ În limba germană, în original, „Ce este?”

² În limba germană, în original, „Stai!”

- Trimit câinele, strigă Eliza spre colțurile întunecate în care lumina nu ajungea.

Nimeni nu răspunse de afară, dar Zod continua să latre. Eliza așteptă două secunde, după care îl trimise.

- Suche!¹

Zod răspunse la comandă și o zbughi în grădină. Alergă la gardul din spate și sări până la jumătatea lui. Se dădu în spate mai mult și mirosi gardul din lateral. Se auzi un zgomot de cealaltă parte a gardului, iar Zod se repezi peste el.

- Domnișoară Havens? strigă o voce de bărbat de pe cealaltă parte a gardului.

- Nu mișca! îi strigă ea vocii.

- Oh, fir-ar!

Bărbatul care striga semăna la voce cu garda de corp pe care Carter o pusese să o păzească din momentul în care îi ceruse să se mărite cu el.

- Nu te mișca. Eliza se grăbi spre gardul lateral. *Stehen Sie hinunter*²!

Ea îi comandă lui Zod să oprească atacul. Dar Dumnezeu să îl apere pe bărbat dacă se mișca. Zod era învățat să atace orice mișca.

Până când ajunse Eliza la gard, Russell, garda de corp, era ținut de gardul lateral și pironit în loc de un câine rău ce mârâia și latra.

Eliza prinse zgarda lui Zod și își băgă pistolul în buzunar.

- Ai văzut pe cineva? întrebă ea.

Russell nu se mișcă de lângă gard, iar ochii nu i se dezlipiră de la Zod.

- Doar câinele.

Eliza se întoarce spre curte și caută în colțurile întunecate. Cine era acolo? Cine fusese acolo?

- Suntem bine, îi explică Eliza lui Carter la telefon, o jumătate de oră mai târziu. Probabil a fost o pisică.

¹ În limba germană, în original, „Caută!”

² În limba germană, în original, „Stai jos!”

Deși știa că Zod nu ar fi reacționat la un animal așa cum o făcuse.

- Nu îmi place.

- Sunt sigură că am exagerat. Noi am băut puțin. Sunt bine, sigur.

- Tot nu îmi place. Ar trebui să stai cu mine în seara asta.

- În noaptea de dinaintea nunții?

- Desigur. De ce nu?

- Aduce ghinion.

Doamne, până și ea știa că aducea ghinion să vadă mirele în dimineața nunții.

- E ridicol.

- Da, bine, așa îmi funcționează mintea uneori. Sunt bine. Dacă a fost cineva în curtea din spate, Zod i-a speriat, cu siguranță. Sunt sigură că nu se vor întoarce în seara asta. Nici Russell nu a văzut pe nimeni, adăugă ea ca arsenal suplimentar la argumentul ei.

- Totuși...

- Sunt bine, Carter. Te asigur.

- Dacă ți se întâmplă ceva...

- Nu se va întâmpla. Dar e drăguț din partea ta că îți pasă.

- Ne căsătorim mâine. Normal că îmi pasă.

Chiar așa? Chiar îi păsa cu adevărat?

- Sunt emoționată, admise ea.

- Pentru mâine?

- Da.

- Și eu sunt, puțin.

„Cât de puțin?”

- Încă ești de acord? Pentru că, dacă vrei să te retragi...

- Nu! Sunt agitat, emoționat și am toate acele sentimente pe care se presupune că le are un mire în noaptea de dinaintea nunții. Nu mă răzgândesc.

Eliza zâmbi la telefon și îl apropie și mai mult de ureche.

- Și eu, suspină ea.

- Deci suntem în asta împreună?

Ea încuviință din cap.

- Da.

- Bine, spuse el. Acum, lasă-mă să vin acolo să te iau.

- Nu se va întâmpla, Carter. Eu și Gwen suntem bine. Presupun că Neil va mai pune încă doi paznici de gardă până la miezul nopții.

- Trei.

Eliza râse.

- Vezi? Suntem bine.

- Ah!

- Bucură-te de ultima ta noapte ca bărbat singur.

- Aș prefera să accelerez timpul până mâine.

- Dacă poți face asta, e garantat faptul că vei avea votul Californiei.

Carter chicoti.

- Atunci, ne vedem mâine, spuse Carter.

- Voi fi cea în rochie albă.

- Aștept cu nerăbdare.

Eliza rămase cu telefonul la ureche mult timp după ce el închise.

capitolul 19

Cum de reușea Samantha să facă asta în fiecare afurisit de an? Eliza stătea dreaptă ca un băț pe scaun în timp ce Gwen se agita să îi aranjeze părul, iar Tracy, cea care o machia, îi aplica Elizei cu atenție rimelul pe gene.

- Ai cei mai expresivi ochi, îi spuse Tracy.

- Chiar așa? Ce exprimă?

- Emoții, grămezi de emoții.

Eliza nu o putea contrazice. Dacă nu ar fi avut stralucirea nouă de oară, și-ar fi ronțăit unghiile cu viteza unui uragan.

Samantha intră în încăperea purtând rochia uimitoare, trei sferturi, ce îi sublinia talia. Rochia era perfectă pentru o nuntă în aer liber. Întotdeauna practică, Eliza insistase ca rochiile să poată fi purtate și cu alte ocazii.

Culoarea era o combinație între nuanța vinului și vișiniu și denota o subtilă eleganță. Gwen și Sam decisese-ră să-și lase părul liber și purtau pandantive simple cu diamant. Cele două erau splendide. Eliza nu se putu abține să nu zâmbească.

- Vei fi fericită să afli că a sosit Carter și deja se plimbă printre invitații din camera de jos.

- E la fel de emoționat ca mireasa noastră? întrebă Gwen.

Eliza îi prinse privirea Samanthei în oglindă, în timp ce Tracy îi aplica încă un strat de fard la ochi.

- Arăta bine. A întrebat de Eliza.

- Se asigură că sunt aici.

- Nu cred că se îndoia de asta.

Se auzi un ciocănit în ușă chiar în momentul în care Tracy se retrase.

- Gata.

Samantha deschise ușa și o lăsă pe mama lui Carter să intre.

- Sper că e OK, zise ea în timp ce ușa se închidea în spatele ei.

- Categorie.

Eliza ar fi vrut să se ridice să o întâmpine, dar Gwen tocmai îi punea coronița și îi fixa vâlul la spate.

- M-am gândit să te anunț că totul este pregătit. Chiar și agasantul meu frate a reușit să ajungă la timp.

- Și bunicii lui Carter?

- Sunt aici și ei. Te rog, nu îți face griji pentru ei. Ultimul lucru pe care îl vor e să facă o scenă. Știu că nunțile pot perpetua drama familială, dar ai mei ar fi îngroziți să apară în presă descriși ca având un comportament inadecvat în public. Bine, în privat, lucrurile se schimbă.

- Înțeleg, doamnă Billings. Tata ura presa și evita scandalurile cu orice preț, spuse Gwen. Acolo! Ultima agrafă prinse coronița de diamante de capul Elizei, iar Gwen se retrase. Minunat!

Eliza își privi reflexia în oglindă. Rochia suprapusă în față avea un decolteu suficient de adânc pentru a dezvălui curbura sânilor. Stilul era similar cu al rochiei Samanthei și a lui Gwen. Doar că a ei era lungă până în pământ, cu o trenă micuță. Brațele sale goale, sărutate de soarele verii, aveau o strălucire sănătoasă, contrastând minunat cu albul mătășii. Mamei sale i-ar fi plăcut. Tatăl ei ar fi plâns. Doar gândindu-se la ei, amintindu-și, ochii îi deveniră adevărate fântâni de lacrimi.

- Oh, să nu îndrăznești! o mustră Tracy. Poți plânge după ce termini cu fotografiile.

Gwen râse, iar Samantha veni lângă Eliza.

- Îl vei lăsa fără suflare.

- Fiul meu e un bărbat norocos.

Eliza se ascunse în spatele zâmbetului. Abigail nu trebuia să știe că mariajul lor era forțat de un set ciudat de circumstanțe.

- Mulțumesc.

- Am ceva pentru tine. Abigail căută în poșeta sa și scoase o cutie micuță. Intră în categoria vechi și albastru. Samantha mi-a spus că s-a rezolvat pe partea cu ceva împrumutat și ceva nou.

În interiorul cutiei era o brățară cu acvamarine de un albastru-deschis și diamante așezate pe o montură de platină.

- E minunată!

- Când m-am căsătorit cu Cash, am reușit să mâniem aproape pe toată lumea din familie, cu excepția bunicii. Mi-a dat asta să o port în ziua nunții și mi-a cerut să o dau mai departe fiicei mele sau norei, în ziua nunții ei.

Abigail scoase brățara din cutie și i-o puse Elizei la mână. Eliza se simți din nou vinovată pentru circumstanțele în care avea loc nunta, dar acceptă bijuteria și o îmbrățișă pe mama lui Carter.

- Mulțumesc!

Se auzi o altă ciocănitură în ușă.

- Doamnelor, sunteți gata? întrebă Blake.

Sam întredeschise ușa.

- Venim.

Abigail se întoarse spre ușă.

- Ne vedem după ceremonie!

Gwen se agită în spatele Elizei, făcând rochia să se aranjeze perfect, iar Samantha îi înmână buchetul de flori.

„Asta este.“

- Pregătită? întrebă Samantha.

- Ar fi bine să fiu.

Deschiseră ușa și îl găsiră pe Dean așteptând în hol. Rămase cu gura căscată când ochii săi îi întâlniră pe ai ei. I se păruse potrivit să îl roage pe el să o conducă la altar. Eliza se simțise întotdeauna mai legată de el decât de oricare bărbat desemnat pentru cazul ei, iar el nu prea putea să refuze. În plus, îi spusese că era bine protejată. De omul care o conducea la altar, dar și de cel care o lua de soție.

- Uau, reuși el să spună.

- Și tu te-ai cam gătit.

Eliza încercă să slăbească nodul emoțiilor ce amenința să ia amploare. Dar totuși, se vedea o vagă urmă de lacrimi în ochii lui Dean.

La parter, muzica începu să cânte, iar Gwen se strecură în fața lor pentru a-și ocupa locul. Dean îi oferă brațul și se aplecă să îi șoptească la ureche:

- Simt că ar trebui să îți ofer un fel de sfat.

- Nu trebuie.

- Bine. Am reușit să mă căsătoresc, dar am dat greș în a rămâne căsătorit.

Eliza chicoti și se întoarse pentru a se uita la Dean. Era serios și oarecum ofensat de faptul că ea râdea. Se întinse și îl sărută pe obraz.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că îți pasă.

El îi făcu cu ochiul.

- Haide! Era și cazul să te dau altcuiva în grijă pentru un timp.

Eliza continuă să râdă în timp ce cobora scările.

Toți ochii erau ațintiți spre mireasa lui, ceea ce îi convenea de minune lui Carter. Când ea păși afară în soare și privi de-a lungul cărării ierboase ce ducea spre el, ochii lor se întâlniră, iar emoțiile lui dispărură ca o briză. Știa cât de siropos ar fi părut dacă ar fi spus cuiva gândurile sale, dar nu conta.

Eliza era întruchiparea perfecțiunii. Visul oricărui bărbat. Și era pe cale să devină a lui.

Zâmbea de ceva ce îi spusese Dean, iar răsul reflectat din ochii ei o făcea să strălucească și mai tare.

Dean o conduse la el și așteptă până când Carter se uită la el.

- Ai grijă de ea, îi spuse.

- Voi avea.

Carter luă mâna Elizei, o strânse și se întoarse spre preot.

Preotul vorbi despre viitor, despre prezent... despre dragoste. Îi încuraja pe amândoi să țină cont unul de altul în fiecare zi a vieții lor. Se adresă audienței și întrebă dacă era cineva care credea că cei doi nu ar trebui să se căsătorească.

Pentru un moment, Carter își ținu răsuflarea. Dumnezeu să ajute pe oricine ar fi vorbit acum.

Nimeni nu o făcu.

Privi spre mireasa lui, îi observă zâmbetul malițios de pe buze și știu că și ea se gândea la același lucru.

Când preotul i se adresă și îl întrebă dacă avea să o susțină și să o prețuiască și să păstreze sacră uniunea sa cu Eliza, el spuse că așa avea să facă și simți angajamentul până în străfundul inimii.

Poate era datorită expresiei de pe fața lui, dar, când veni rândul Elizei să se i se încredințeze pentru totdeauna, Carter o crezu.

Preotul ceru inelele, și Carter se întoarse către Blake. Prietenul său cel mai bun îi oferi inelul pe care îl alesese pentru Eliza. Era prima dată când ea îl vedea.

Când se întoarse spre ea, privirea ei coborî de la fața la mâna lui. Chipul ei se albi, iar el crezu pentru o clipă că ar putea fi nevoit să o susțină. Gura i se deschise și își îndreptă rapid privirea spre el. Se priviră, și un zâmbet strălucitor apărură de sub masca ei de emoții.

- Cu acest inel, te iau de soț.

Carter acceptă inelul ei, o simplă bandă aurie, cu marginea îngustă și lustruită. și apoi, în sfârșit, preotul îi declară soț și soție.

Ambii scoaseră un oftat de ușurare în același timp, ceea ce produse chicoteli reținute în rândul audienței.

Pentru un scurt moment, erau doar ei doi. Preotul nu era acolo, audiența... marea. Nimeni. Carter pătrunse în spațiul ei personal, o cuprinse cu brațul pe după mijloc și își coborî buzele până la ale ei.

Nu îi păsa că aparatele foto surprindeau momentul, nu îi păsa că părinții lui iubitori stăteau acolo și priveau. Acea clipă era doar pentru ei. În acel moment, știu că mariajul său cu Eliza însemna mult mai mult decât protejarea ei de trecut.

Era mult mai profund.

Era de durată.

Încheie sărutul, dar continuă să o susțină.

Se lăsară fotografiați când preotul îi numi domnul și doamna Billings.

Ea îi strânse mâna, iar el o conduse pe culoar.

Conform pontului primit, în timpul distracției din acea seară avea să i se ofere confirmarea sau infirmarea celor ce i se spusese. Era imposibil să îi refuzi viitorului guvernator câteva minute din timpul de transmisie al canalelor locale. Mai ales când acel bărbat se căsătorea.

Presa înghițise prostia asta.

Privi prin încăperea înțesată de uniforme albastre ale deținuților și știa că mulți dintre ei trăgeau nădejdea că următorul guvernator avea să le acorde grațierea.

El nu avea această speranță.

Și, dacă pontul lui era corect, nu mai rămânea nici o urmă de îndoială cu privire la ce trebuia să facă.

Singurul mod în care putea rezolva problema ce devenise scopul existenței lui nenorocite.

Dar nici asta nu avea să-l facă să se simtă întreg.

Însă era ceva.

Era ceva.

- Domnule senator Hammond. Plăcerea este a mea.

Eliza se rugă lui Dumnezeu să fie Carter în apropiere, dar el era de cealaltă parte a camerei, vorbind cu Blake și cu unul dintre prietenii lui influenți.

Eliza îi întinse mâna, iar unchiul lui Carter se aplecă, pretinzând că o sărută pe obraji.

- Felicitări!

- Mulțumesc.

Ce altceva putea spune? Eliza privi în direcția lui Carter, sperând că el avea să simtă greutatea privirii și să îi vină în ajutor.

- Sper cu adevărat că ești pregătită să devii soție de politician, Eliza. Efortul se taxează, așa mi s-a spus.

„Unde îmi sunt puterile supranaturale când am nevoie de ele? Haide, Carter. Uită-te înapoi!”

- Sunt sigură că nu e chiar așa grav.

Hammond râse, deși zâmbetul său păru forțat, încordat.

- Cum se face că nu am auzit nimic despre tine până la incidentul acela nefericit din barul texan?

„Carter!”

- Discreția este cheia, nu-i așa?

Hammond ezită.

- Presupun.

Cuvintele lui atârnavă în aer precum un nor dens de fum.

- Max, este minunat din partea ta că ai venit, deși ai fost anunțat așa din scurt.

Eliza nu mai simțise niciodată o dorință așa mare de a săruta o altă femeie. Abigail intră în conversație și o acapără în câteva secunde.

- Se pare că fiul tău îți calcă pe urme, Abby. O căsătorie grăbită cu o persoană pe care familia abia dacă o cunoaște, șopti el pentru ca nimeni din jur să nu audă.

- Cele mai bune partide, aș putea spune. Vorbind despre asta, unde e Sally?

Maxwell o privi pe sora sa, reținându-și cu greu ura.

Dumnezeule, cum putea suporta Abigail?

- O ajută pe mama. Poate că ai putea da și tu o mână de ajutor.

Abigail zâmbi și strânse brațul Elizei.

- O idee minunată. Vino, Eliza, permite-mi să te introduc în matriarhatul clanului nostru.

Îl lăsară pe Max singur, strângând tare în mâini paharul cu băutură.

- Doamne, Dumnezeule! exclamă Eliza când scăpară de prezența lui. Întotdeauna e așa?

- Da. Din păcate. Nu ți-a spus nimic cu adevărat urât, nu?

- Nu. Dar nu cred că mă place.

Abigail o prinse cu o mână pe după umeri.

- Ăsta e un lucru foarte bun. M-aș fi îngrijorat dacă te plăcea.

- Ai de gând să îmi spui de ce sunt aici toți oamenii aceia cu insigne?

Carter își privi tatăl și luă în considerație alternativa minciunii. În schimb, se înfrână.

- La ce te referi?

- Deci așa vrei să joci. OK... Se întoarse spre invitați și arătă din cap în direcția lui Dean. Dean e polițist, dar nu face parte din familia Elizei. Bănuiala mea e că bărbatul cu care vorbește este partenerul lui. Au discutat cu alți patru bărbați de aici, alții decât invitații la petrecere.

Desigur, este și Neil, dar știm că el este un ofițer de marină retras. Încă lucrează pentru Blake, corect?

Carter sorbi din băutură.

- Da, tehnic.

- Văd un novice, un câine polițist și valetul, dar asta e tot ce văd. Deci, întreb din nou. De ce toate insignele astea?

Carter ezită.

- E complicat, tată. Nu sunt nici momentul, nici locul potrivite.

Cash își coborî vocea.

- Ești în... A fost vreo amenințare?

În partea cealaltă a încăperii, Eliza râse alături de una dintre invitate.

- Sunt bine.

Cash îi urmări privirea.

- Știi că sunt aici să ajut.

Pentru prima oară în ultimul timp, Carter își adu-se aminte cât de eficient fusese tatăl lui ca polițist. Poate că era timpul să facă unele investigații pe cont propriu. Oricât de mult ar fi ajutat Dean și Jim, nu puteau oferi informațiile care o aduseseră pe Eliza în situația curentă.

Carter îi făcu semn lui Neil să se apropie și îl întrebă dacă are un pix. Notă numele lui Ricardo Sanchez pe un șervețel și i-l înmână tatălui său.

- Se află în San Quentin, șopti la urechea tatălui său. Caută cu zece ani în urmă.

Cash strânse mâna fiului său.

- Ți-am spus în ultima vreme că sunt tare mândru de tine?

Carter îl bătu pe spate.

- A fost acum cel puțin o oră.

Un fotograf făcu instantanee întreaga zi. În timpul lungului discurs al lui Blake, Carter stătu lângă Eliza, ținând posesiv mâna în jurul taliei ei.

Când au tăiat tortul, Carter îi puse doar o picătură de glazură pe vârful nasului. Evită o bărbie murdărită

prinzându-i mâna și lingându-i degetele. Pentru un moment, el îi prinse privirea și văzu o scânteie de dorință invadându-i ochii.

Nu vorbiseră despre noaptea nunții lor, despre ce așteptări aveau. În mintea sa, Carter se gândi că avea să o lase pe ea să stabilească tot. La cel mai mic indiciu de pasiune, el ar consuma uniunea lor și ar ceda chimiei arzânde ce mocnea de câțiva ani. Gândul de a o dezbrăca de rochia de mireasă pentru a vedea ce purta pe dedesubt îi aduse căldură în obraji și dorință în sânge.

Termină de mestecat tortul în timp ce ea privea și, deoarece știa că ea nu avea să se retragă, își lăsă capul spre al ei și o sărută. Era mai dulce decât tortul și răsufla întretăiat când el se retrase.

Mai aveau încă o oră, cel mult, până să o poată reține din aglomerație și să-i poată aprecia dorința. Abia mai putea aștepta.

capitolul 20

Scoțând mici boabe de orez din părul său, pe banca limuzinei, în drum spre aeroport, Eliza luă o gură sănătoasă de aer pentru prima dată în acea zi.

- Uau, asta a fost o nebunie.

Carter se aplecă în față și o ajută să scape de micile boabe.

- Nebunie în sensul bun?

De fapt, obrajii o dureau de la atâtea zâmbete.

- Da, o nebunie bună.

El încuviință din cap și aruncă orezul pe podea.

- Ți-am spus cât de minunată ești?

- Da, mi-ai spus.

- Ei bine, ești, întări el râzând.

Mașina înainta prin trafic, lăsând oaspeții în urmă, să continue petrecerea. Eliza scutură orezul de pe umerii lui.

- Ți-ai ratat chemarea la Hollywood, Carter. Pun pariul că nici nu ai închiriat acest frac.

- E cumva un compliment?

- Da, este.

Își pusese mâna pe umărul lui și o lăsă să îi alunece pe gât.

- Ai de gând să spui „da” toată noaptea?

Îi puse o mână pe coapsă și ridică sprânceana în așteptare.

- Poate, spuse ea.

El miji ochii, râzând.

- Acum, spune poate.

Chiar dacă mariajul lor era unul de conveniență, nu era nici un motiv să nu se bucure de el. Dacă era o lecție de învățat din căsătoria lui Blake cu Samantha aceea era că negarea unei atracții fizice se dovedise zadarnică atunci când bărbatul dorit se întâmpla să fie soțul tău.

Își apăsă buzele de ale lui și savură faptul că fusese surprins. O trase în brațele sale și adânci sărutul. Mâna lui îi mângâie brațul gol, și el își duse buzele la urechea ei.

- Ești sigură? întrebă.

Eliza privi spre geamul care îi separa de șofer.

- Suntem adulți, într-un fel ne cam plăcem, iar bonusul e că suntem căsătoriți.

Carter se lăsă pe spate și îi prinse fața între mâini.

- Nu am presupus niciodată...

- Știu. Ceea ce este și mai bine.

O sărută din nou, de data aceasta cu mai multă ardoare, cu mai multă dorință. Caldura izbucni în adâncul stomacului ei și călători în jos. Mâna ei se strecură în interiorul sacoului și întâlni forma dură a mușchilor de sub cămașa lui.

Carter se retrase iar.

- Trebuie să începem să vorbim, altfel o să ne fac de rușine pe amândoi, spuse el.

Ea își șterse o parte din saliva de pe buze și puse puțină distanță între ei. Carter privi pe geamul din spate la mașina care îi urma.

- Cât de mult durează zborul nostru?

- Prea mult.

Gărzile de corp urmau să fie în avion cu ei, ceea ce însemna că nu aveau să fie singuri până când nu ajungeau la hotelul din Kauai.

Șoferul făcu manevrele necesare pentru a-i conduce spre aeroport și pe asfaltul pistei. Opri când ajunseră la avionul personal al lui Blake și al Samanthei. Spre surprinderea Elizei, erau vreo șase paparazzi care le făceau fotografii în timp ce se îmbarcau.

- Se pare că s-au răspândit veștile cu privire la nunta noastră.

Russell și Joe îi flancă în timp ce urcară scările avionului. Eliza se întoarse când ajunse în capătul scării și le oferi fotografiilor un salut prezidențial. Carter clătină din cap.

Odată ajunși înăuntru, îl rugă pe Carter să o ajute cu fermoarul rochiei. El gemu în timp ce îi deschidea fermoarul de-a lungul spatelui. Amândoi priviră patul din avion și își zâmbiră. Eliza era sigură încotro i se îndreptau gândurile.

- Nu prea cred, Hollywood. Două gărzi de corp, un pilot și un copilot reprezintă o audiență mult prea mare pentru mine.

- Există ușă.

- Nu una groasă. Dacă o să prindem turbulențe?

- Kauai e la o distanță de cinci ore.

Eliza își ținu rochia cu o mână și își puse cealaltă mână pe pieptul său.

- De cât timp mă cunoști?

- De peste doi ani.

Îl împinse afară din cabină.

- Încă cinci ore nu te vor ucide.

Închise ușa în urma lui și se schimbă într-o rochie mai practică.

*

Carter simți nevoia nedemnă de a se izbi cu capul de scaunul avionului. Eliza privi spre ușa dormitorului de mai multe ori. Gărzile de corp erau retrase într-o zonă separată a avionului și nici nu ar fi băgat de seamă dacă se strecurau în cameră. Când Carter deschise gura să sugereze să meargă să „se odihnească”, căpitanul le ceru să își cupleze centurile de siguranță și să se aștepte la turbulențe.

Asta fusese cu două ore în urmă. În afară de un drum la baie și o reumplere a paharului de șampanie, stătuseră lipiți de scaune.

- Tocmai mi-am dat seama de ceva, spuse Eliza în timp ce sorbea din vinul ei. Nu am fost niciodată la tine acasă. Nici măcar nu mi-am împachetat lucrurile. Și ce va face Gwen?

- Nu mi-aș face griji pentru Gwen. Cred că îi place noua ei viață. Și sunt sigur că Neil va desemna o echipă de ochi vigilenți, pentru siguranța ei.

Eliza nu se gândise la asta.

- Gwen va fi încântată de atenția lui.

- Ce înseamnă asta?

- Doar că va fi încântată de atenția lui. Cred că îl cam place.

Carter se întoarse în scaun.

- Pe Neil? Ești sigură?

- Nu a spus-o direct. Dar face fața aceea amestecată, de fetișcană, de fiecare dată când vorbește despre el. Să nu îndrăznești să îi spui lui că am zis asta.

El râse.

- Am terminat liceul acum ceva timp. Recunosc, că nu mă așteptam la asta.

- Nu vine nimeni. Eliza se opri imediat când își dădu seama de ceea ce spusese. Adică, nu cred că Gwen a făcut ceva în ceea ce privește atracția ei.

Carter îi făcu cu ochiul.

- Ceva îmi spune că nu o va face. Și nu mi-l pot imagina pe Neil începând o relație cu sora lui Blake.

- Pentru că lucrează pentru Blake?

- E mai complicat de atât. Dacă există o atracție, atunci sunt sigur că Neil va avea și mai multă grijă să se asigure că Gwen este în siguranță. Așa că nu îți face griji din cauza ei. Îi pot trimite un mesaj lui Jay când aterizăm și să îl pun să angajeze o firmă de mutări, dacă vrei. Lucrurile tale pot fi aduse la mine acasă până ne întoarcem.

- Prefer să o fac personal. În plus, voi avea ceva ajutor, pentru o vreme. Privi spre partea din față a avionului, unde cele două gărzi de corp jucau cărți. Cât timp crezi că vom fi nevoiți să îi ținem după noi?

- Sincer, nu știu.

Nici Eliza nu era sigură. Și, în momentul în care gările aveau să poată pleca, mariajul ei cu Carter avea să poată continua? Fir-ar să fie, nu era căsătorită nici de o zi și deja se întreba cât avea să dureze uniunea lor.

Avionul pierdu brusc din altitudine întrucât întâlni o porțiune cu goluri de aer, și Eliza prinse strâns mânerul scaunului său. Carter își puse mâna peste a ei.

- Avioanelor mai mici le este mai greu să reducă trepidațiile.

- Domnule și doamnă Billings, vom sta aici sus ceva mai mult. Vremea în Hawaii nu este ideală pentru aterizare. Așteptăm o pauză pentru a putea începe coborârea.

Eliza înghiți cu greu.

- Ai zburat mult când erai copil? Întrebă ea pentru a se gândi la altceva decât la zborul problematic.

- De sărbători, când părinții mei nu putea evita întâlnirile Hammond. Tu?

- Nu prea mult. Nu îmi amintesc nici un zbor cu părinții mei. După aceea, au fost câteva. Dar nici unul ca ăsta.

- Turbulențele sau avionul privat?

- Ambele.

- Dacă zbori atât de mult precum o face Blake, atunci are sens să ai propriul avion.

Nimeriră într-un alt gol de aer, și paharul de vin al Elizei se răsturnă. Carter îl împinse mai departe pentru a evita ca vinul să se îmbibe în rochia ei.

- Tu zbori tot timpul.

El încuviință din cap.

- Așa este. De aceea am vorbit cu Blake despre o cooperare.

Avionul coborî, apoi urcă din nou. Eliza înghiți greu.

- Vrei să ai propriul avion? Nu e scump?

- Nu, dacă zbori tot timpul.

- Te rog...

- OK, da, sunt scumpe. Dar, când călătoresc, nu o fac singur. Am nevoie să plec rapid și nu am timp pentru programări la zborurile de linie. În plus, l-am lăsat suficient în pace pe Blake. E timpul să pun în folosință o parte din fondul de economii.

- Fondul de economii? Cumva, Eliza nu credea că el se referea la un simplu cont de economii. Fondul meu de economii este într-o cutie de cafea de acasă. Ar trebui al naibii de multe cutii de cafea pentru a cumpăra un avion privat.

Nimeriră mai multe goluri de aer înainte ca avionul să înceapă să înainteze lin prin aer.

- Viața o trăiești doar o dată. Am bani. Aș putea la fel de bine să îi folosesc.

„Ce înseamnă asta?”

Eliza privi în jos la piatra pe care el i-o pusese pe deget. Era de dimensiuni Kardashiane, până la punctul în care se întrebase dacă era un diamant veritabil. Dar știa că nu era cazul să întrebe. Trebuia să îi mulțumească pentru el la un moment dat, dar acum nu părea momentul potrivit.

Avionul începu coborârea, și urechile îi pocniră din cauza modificărilor de presiune.

Eliza eliberă un oftat când ajunseră pe pământ. Nu fusese atât de îngrijorată încât să creadă că aveau să se prăbușească, dar zborul îi zguduisese nervii.

Ploaia îi copleși când coborâra din avion. Aeroportul era inundat, iar mașina care trebuia să îi aștepte întârziase.

Era încă lumină afară, care într-un fel făcea ca totul să fie puțin mai bine, și totuși, zborul fusese lung și aveau o întârziere de două ore față de program. Nu era ca și cum ar fi avut un program, dar pentru ei fusese o zi lungă, și un pat somptuos într-un resort de cinci stele suna divin.

-Aparent un drum a fost afectat de ape, dar localnicii cred că va fi reparat într-o oră.

-Credeam că în Hawaii este mereu soare. Ca în California.

Umiditatea îi atingea pielea, și ea știa că presupunerea ei era doar atât: presupunere.

-Plouă destul aici în perioada asta a anului. Totuși, nu durează mult.

Așa era. Dar localnicilor le-a fost dificil să facă drumul recirculabil, și abia după aproape alte două ore reușiră să ajungă la hotel.

Cu o ghirlandă de flori în jurul gâtului, Eliza trecu prin hol complet amestecat. Decorul din răchită și foaierul în aer liber trebuiau să aștepte pentru a fi apreciate. În acel moment, un duș fierbinte și un pat erau tot ce își dorea.

În cameră îi aștepta un coș cu fructe, brânză și vin. Era de la părinții lui Carter.

-Îmi plac părinții tăi.

-Și ei te plac. De ce nu te duci prima la duș? sugera Carter.

Era trecut de miezul nopții după ceasul lor biologic, când Eliza intra sub jetul de apă fierbinte.

"Ce zi!"

Rememoră câteva momente în care revăzuse chipurile părinților ei, zâmbetele lor. Poate că nu fuseseră prezenți fizic, dar îi simțise spiritual.

Chiar dacă era târziu, se îmbracă cu lenjeria pregătită pentru acea noapte. De sperat era ca soțul ei, Carter, să

termine repede dușul, altfel exista șansa ca ea să adoarmă așteptându-l.

Eliza se demachie, dar și își aplică puțin luciu de buze. Începu să își roadă o unghie.

- E Carter, Lisa. Adună-te. Nu ai de ce să ai emoții, își șopti sieși.

După ce își mai pieptănă o dată părul, zâmbi la reflecția ei din oglindă înainte de a ieși din baie.

- Dușul e tot al...

Cuvintele i se stinseră pe buze.

Carter își scosese haina, cravata și pantofii și se întinsese pe pat, să o aștepte. Trăsăturile lui se îmblânziseră și mișcarea ușoară, ridicarea și coborârea constantă a pieptului său aduseră un val de plăcere asupra ei. Adormise adânc.

Fără să-l trezească, ea luă o pătură din dulap și îl înveli. Își scoase halatul de mătase și se strecură între cearșafurile reci.

El nici măcar nu se mișcă.

Eliza se întoarse pe o parte și îl privi dormind.

Lumina soarelui se infiltra printre pleoapele ei închise și îndepărta pânzele ca de păianjen țesute de somn în creierul său.

Ceva îi gâdila nasul și își întoarse capul pentru a se scărpinga. Aroma de mosc, combinată cu cea de săpun îi pătrunse în nări.

"Carter."

Înainte de a deschide ochii, Eliza conștientiză două lucruri. În primul rând, era înfășurată în mod intim în jurul soțului ei, care, la un moment dat în noapte, reușise să iasă din hainele sale și să intre între cearșafuri alături de ea. Al doilea era că soțul ei nu dormea.

Sunetul inimii ce bătea în pieptul lui ajunsese la urechea ei, ce era cuibărită în curbura brațului său. Unul din picioarele ei era așezat peste al lui, de parcă ar fi avut tot dreptul să stea acolo.

Degetele lui îi mângâiară cu blândețe spatele și coapsa.

Cum reușiseră să stea așa încârligați? Nu era ceva care să o caracterizeze. În mod normal.

Cu Carter, normalitatea ei se cam dăduse peste cap.

Încercând să atragă cât mai puțin atenția, începu să se îndepărteze.

Carter nu se lasă. Cu mâna pe coapsa ei, apăsă ferm și o ținu pe loc.

Eliza deschise ochii și văzu pentru prima oară pieptul său gol. Bine, îl mai văzuse la piscină la Sam, dar acum era cu totul diferit. După ce își permise un scurt moment în care să admire modul în care arăta pieptul lui sculptat din unghiul în care se găsea, închise ochii și oftă.

Asta era ceva cu care se putea obișnui. Deschise din nou ochii și își re poziționează obrazul pe pieptul lui.

- Nu pleci nicăieri, îi spuse el cu amuzament în glas. Mi-am făcut curaj să te ating aici - intensifică strânsoarea pe coapsa ei pentru a-i arăta la ce se referea -, acum douăzeci de minute, și de atunci îmi doresc să tot urc. Doar că nu am vrut să te trezesc.

Vorbele lui îi aduseră căldură pe piele. Își imaginează dezbateră internă pe care el o avusese în timp ce ea dormea. Nostim era că ea nu îl percepușe ca pe un bărbat nesigur. Dar, aparent, când venea vorba să o seducă, exista o urmă de îndoială.

- Nu eu sunt cea care a adormit aseară.

El suspină. În timp ce vorbea, dădu sens amenințării sale și își mișcă ușor mâna în sus pe coapsa ei, într-o ascensiune lentă.

- Vinovat. Îmi pare rău pentru asta.

- Eram amândoi extenuați.

Ea își răsfiră degetele pe pieptul lui. Noul său înel sclipi în lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră.

- M-am trezit pe la trei și m-am băgat alături de tine. Sper că nu te deranjează.

Degetele lui dansau peste curba șoldului ei, făcându-și loc pe sub mătasea pantalonașilor, iar ea tremură anticipând mai mult.

-Nu mă deranjează.

Carter se întoarse pe o parte și Eliza îl privi în ochi.

-Bună dimineata, șopti el.

Îi captură buzele în sărutări delicate. O explorare ușoară, blândă. Ea îi putea simți încă menta în respirație, ceea ce o făcu să se simtă vinovată că nu îi putea oferi același gust proaspăt.

Ritmul lent pe care îl stabilise pentru sărutările sale dovedeau faptul că nu îl deranja. Sondă dorința ei de a deschide gura prin mici mușcăături, până când limba lui se jucă cu a ei. Eliza nu fusese conștientă de faptul că era rigidă până când toți mușchii i se relaxară. Carter o presă în cearșafurile moi de bumbac și își trecu mâna liberă în sus spre talia ei, dând la o parte cămașa de noapte.

Săruta precum un bărbat care ar fi trebuit plătit să facă asta. Nu lăsă nimic neatins și se îndepărta doar când trebuia să respire. Când o făcea, ea își trecea degetele peste pieptul lui. Când găsea timp să își lucreze corpul? Sau avea în gene definirea musculară? Se gândise să îl atingă mai mult decât recunoștea. Să se gândească la asta și să savureze senzația pielii lui calde nu erau deloc același lucru.

Își frecă degetul de sânul ei, făcând-o să se înfioare.

-Ești chiar bun la asta, îi spuse în timp ce el se repositiona pentru a-i săruta gâtul.

-La sărutat?

Îi mușcă în joacă urechea.

-La a mă face să mă simt ca singura femeie din lume.

Mâna lui îi abandonă sânul și se mută pe obraz. Se lăsă pe spate, și ea deschise ochii pentru a-l descoperi privind-o cu ochii săi de un albastru-închis.

-Ești singura femeie din lumea mea, Eliza.

Cine ar fi crezut că gândurile lui Carter mergeau mai adânc? Compasiunea pe care o găsi în ochii lui o făcu să admită ceva ce nu mai făcuse până atunci.

- E Lisa. Numele meu de dinainte... Era Lisa.

Măinile sale ezitară în excursia de explorare a corpului ei, și își coborî vocea până la nivelul unei șoapte:

- Ai mai spus cuiva asta?

- Nu, șopti ea. Nu am vrut să o fac, până acum.

Zâmbetul i se reflecta și în ochi, în vreme ce el o trăgea mai aproape.

- Cât suntem aici, voi folosi adevăratul tău nume.

Lacrimile se adunară în ochii ei, ceea ce era o prostie. Inima sa nu era plină de tristețe, ci de bucuria de a avea încredere într-o altă ființă umană.

- Mi-ar plăcea asta.

Își introduse coapsa între ale lui și se apropie mai mult. Îi căută buzele și îl gustă pe îndelete. Mădularul rigid apăsa ferm peste abdomenul ei.

„Doarme gol.“

Introduse informația în creier și se înmuie sub atingerea lui ușoară, excitantă.

Săruturile tacticoase se dovediră exasperante, pielea încălzindu-i-se, iar corpul devenindu-i dureros. Carter nu părea să simtă aceeași nevoie stringentă de a se mișca mai repede, și totuși, continua să îi devoreze gura, fața și gâtul.

Eliza descoperi un loc sensibil de pe șoldul lui și își înfipse unghiile în mușchii compacți, minunându-se de perfecțiunea lui. Îi plăcea tot ce atingea și voia mai mult. Curând, frecarea piciorului său pulsând între ale ei nu mai fu de ajuns. Îi urmă șoldul și își plimbă vârful degetelor peste erecția lui.

Carter gemu și își deplasă buzele și limba pe carnea de sub clavicula ei. Sâni o dureau, dorindu-și atingerea lui. Cu un ghiont delicat, îl ghidă acolo unde îl voia. Doamne, nu se grăbise deloc să îndepărteze cămașa de noapte, înainte de a-și răsuci limba în jurul unui sfârc obraznic. O linse de parcă era făcută din cea mai fină

cremă și nu avea de gând să se oprească până când nu golia bolul.

Brusc, hainele pe care le purta se simțiră ca un ștreang în jurul gâtului ei și urgența de a-l simți piele pe piele o copleși. Încetă să îi tachineze erecția și trase de marginile lenjeriei. El prinse ideea și o dezbrăcă.

Roșeața îi năvăli în obraji în timp ce privirea îi aluneca pe corpul ei aproape gol.

- Îmi lucrez corpul, îl tachină ea.

- Îmi pot da seama. Întotdeauna am știut că vei fi spectaculoasă.

Se zvârcoli sub el, conștientă de sexul lui încins și de cât de aproape era de a le aduce plăcerea amândurora.

- Te-ai gândit la mine?

- Tot timpul.

Îi sărută iar sfârcul, și ultima fâșie de material pe care o mai avea pe ea se umezi.

- Chiar și când ne certăm?

El se deplasă mai jos, sărutând-o sub sâni și gustându-i abdomenul.

- Mai ales când ne certăm. Ești toată foc și pasiune. Întotdeauna mi-am dorit o mostră din asta.

Își strecură un deget sub chiloțeei ei. Ea icni când el îi descoperi umezeala, starea de excitare.

- Mă omori, îi spuse el.

Ea râse și își ridică șoldurile pentru a-l ajuta să îi scoată chiloțeei. El privi felul în care își unduia șoldurile.

- Ucis de sex. Nu știu dacă asta se întâmplă în viața reală. În romane, poate.

El îi descoperi iar sexul, în felul în care o făcuse cu câteva săptămâni în urmă, în bucătăria ei.

- Vreau să te gust - peste tot. Dar nu cred că mai pot aștepta prea mult, îi spuse el.

Așteptarea o omora și pe ea.

- Atunci, nu aștepta, Hollywood.

Își desfăcu puțin mai mult coapsele, ispitindu-l. Carter se întinse spre noptiera de pe partea lui de pat. Găsi

un prezervativ, pe care probabil îl pusese acolo în seara anterioară.

- Iau pastile, îi spuse ea.

El ezită, cu prezervativul în mână.

- Sugerezi să nu îl folosim?

„Oare o fac?”

Era o femeie a secolului douăzeci și unu; nu se culcase cu vreun bărbat fără să folosească prezervativ. Riscurile nu meritau plăcerea.

- Eu... eu nu... întotdeauna am folosit, îi spuse ea. Dar dacă am vrea să...

„Ce tot spun?”

- Dacă nu l-am folosi, am fi în siguranță. Nu am vorbit niciodată despre lucrurile astea.

El puse deoparte prezervativul, se aplecă și o sărută din nou.

- Sunt curat, șopti printre sărutări.

Momentul jenant pe care tocmai îl avusese dispăru ca prin magie. El nu o mai sărută suficient de mult timp pentru ca ea să deschidă ochii.

- Fă dragoste cu mine fără bariere, Lisa.

Auzindu-și numele pronunțat de el pentru prima dată, îi veni să plângă.

- Mi-ar plăcea asta.

Zâmbetul ce apărui pe buzele lui se lărgi. El aruncă prezervativul pe podea și se poziționă între picioarele ei. O privi în ochi în timp ce presa încet carnea sa fierbinte peste a ei. Trecuse destul de mult timp pentru ea, dar Carter îi șopti să se relaxeze și să îl primească. Închise ochii, și fruntea îi căzu peste a ei.

- Atât de minunat, șopti el.

Și chiar așa era. Căldura, tandrețea atingerii lui. Încrederea pe care o simțea pentru bărbatul care făcea dragoste cu ea. Avusese încredere să-și încredințeze corpul și altor bărbați înaintea lui, dar niciodată fără protecție și niciodată cu numele de botez. Era soțul ei, și, cumva, simțea asta mai mult ca pe un act de iubire decât un simplu act sexual.

Cuvântul îi rămăsese în minte, iar ea îl goni. Dragostea făcea oamenii vulnerabili, iar Lisa ura să se simtă vulnerabilă.

Cu o înclinare a soldurilor ei, Carter pătrunsese complet în interiorul ei și scotea mici icnete. I se potrivea perfect. Deja ea se contracta în jurul lui, dorindu-și mai mult.

Eliza nu și-l imaginase niciodată pe Carter atât de pătruns de un asemenea moment. Avusese fantezii cu el în pat de mai multe ori, dar nu crezuse niciodată că avea să o facă să dorească să îl întindă pe spate și să preia controlul, dar, în același timp să vrea să aștepte și să vadă cum avea să o incite în continuare.

- Carter?

El își împinsese șoldurile înspre ale ei și se retrase încet.

- Mă simt din nou ca un adolescent. Acum, vreau să te savurez încet, iar în celălalt minut să te devorez.

Ea își înfășură picioarele în jurul taliei lui și zâmbi larg.

- Ai savurat. E timpul pentru devorat.

- Slavă Domnului! Ține-te bine.

Pentru o clipă, Eliza crezu că o tachinează, dar el începu să se miște. Devenea din ce în ce mai greu să se țină în timp ce o împingea tot mai mult în pat, cu fiecare trecere a sexului său peste al ei. Intensitatea ritmului lui și viteza cu care îi duse dorința pe culmi o înfiorară. El găsisese ritmul perfect.

Se prinse de spatele lui și gemu.

- Da...

Ea își înclină șoldurile, mișcându-se mai repede. El o ținu acolo, planând deasupra eliberării ei.

- Mai mult, strigă ea. Te rog!

El răspunse cu un răs moale și se avântă în ea cu atâtă intensitate, încât nu mai putu respira. Orgasmul ei fu instant.

Depunea efort să respire, iar Carter nu era nici pe departe aproape de final. Continua să îi șoptească în ureche lucruri pasionale, ce o țineau captivată.

Puterea masculină adevărată ce o consuma o făcea să își dorească să plângă.

- Vreau să te fac să urli, îi spuse el.

Îi atinse pieptul cu vorbele sale, și ea aproape că o făcu. Dinții ei îi găsiră umărul, și îi oferî o mușcătură din dragoste, făcându-l să geamă. Poate că persiflarea lor din afara dormitorului avea să se transforme în joacă lor din timpul partidei de dragoste.

„Cât de distractiv ar fi asta?”

Carter o adusesese din nou pe culme, făcându-i răsuflarea să i se oprească în gât.

- Da, icni ea.

Și apoi, el se revărsă în interiorul ei. Senzația căldurii lui umplând-o o azvârli direct într-un loc cu curcubeie. Corpul ei nu se mai putea satura de al lui, în timp ce tremura, golindu-l.

Carter se prăbuși peste ea, cu inima bătându-i nebunește în piept. Eliza - nu, Lisa se corectă el - se chinuia să respire, și, la naiba, asta îl făcea să se simtă ca un zeu. Corpul ei îi acceptase până la ultima picătură seminția. Asta se simțea al naibii de bine. Mai făcuse sex fără prezervativ când fusese mai tânăr. Cu Lisa, era un dar. Unul pe care avea să-l prețuiască și să-l păstreze cu drag.

- Al naibii de fierbinte, Hollywood!

- Ți-a plăcut?

Își ridică trupul de pe ea suficient cât să îi vadă fața satisfăcută. Mușchii interiori ai pântecelui ei se strânseseră în jurul lui. El gemu.

- Dacă ți-aș spune cât de extraordinar a fost, ți-ar crește și mai mult orgoliul deja exorbitant.

O sărută pe vârful nasului.

- Și noi nu am vrea asta.

Ea își mișcă șoldul și își trecu piciorul peste al lui.

- Nu, noi nu am vrea.

Cu o mișcare rapidă, se poziționează sub ea, dar păstrează înlanțuirea intimă dintre ei. Ea se îndreaptă și își împinge în față sânii obraznici. El îi cuprinse instant pe amândoi. Nu acordase suficientă atenție acestor adaosuri minunate ale corpului ei.

- Poziția asta are potențial.

- Da. Da, are.

Carter o trase în jos pentru un sărut și explorează acel potențial.

capitolul 21

Mâncară, băură, răsărit și făcură dragoste ca niște nebuni fericiți în luna lor de miere. Carter voia să joace rolul nebunului fericit cât de mult putea. Din păcate, timpul lor pe insulă se apropia de sfârșit.

Stătură sub cerul înstelat, cu torțe tiki și dansatori de hula. O formație de nativi hawaiieni cântară la tobe pentru ca femeile care-și unduiau șoldurile să o poată face pe un ritm. El și Eliza serviră băuturi slab alcoolizate și aplaudară dansatorii când aceștia terminară.

- Nu-mi vine să cred că mâine plecăm.

Eliza se sprijini de el, stând confortabil în îmbrățișarea lui.

- Mă gândeam la același lucru.

- Nu ar fi minunat dacă am putea rămâne aici? Fără băieți răi, fără telefon, fără câini care rod pantofi?

Ultimul lucru la care voia să se gândească era la bărbatul responsabil de suferința ei. Realitatea începea să se prăbușească în jurul lui. Se căsătorise cu ea pentru a o ține în siguranță, dar dacă nu o putea face?

Dumnezeule, ura acel gând. Privirea i se îndreptă spre gărzi care îi supravegheau constant.

Dar dacă asta nu era de ajuns?

O sărută pe creștet și își aținti privirea spre groapa cu foc din mijlocul locației pentru petrecere.

- Te voi ține în siguranță.

Ea își plimba degetul pe coapsa lui, desenând forme invizibile.

- Știu. Dar dacă ceva s-ar...

Fu zguduit de cuvintele pe care ea încerca să le rostească.

- Nu se va întâmpla. Nu ți se va întâmpla nimic.

Ea își înclină capul și îl sărută încetișor. Când se retrase, îi puse un deget peste buze, împiedicându-l să spună ceva.

- Dacă... Nu te-aș învinovăți pe tine.

Într-o clipită, și-o imagină fără viață și palidă. Imaginea îl făcu să se simtă rău. Strânse din dinți și alungă imaginea.

- Nu voi lăsa asta să se întâmple. Nu te gânde așa. Nu vorbi așa.

Cuvintele lui aspre o făcură să se încrunte.

- Te rog, adăugă el.

Să-i spună Elizei să facă ceva echivala cu a o provoca.

- Te rog, spuse din nou.

Ea își reținu tentativa de a zâmbi.

- OK.

Când făcură dragoste în acea seară, el nu lăsă nici un centimetru din corpul ei neatins, neiu-bit. În timp ce ea adormea în brațele sale, el se întinse și stătu treaz, gândindu-se la cuvintele ei, la îngrijorarea ei. Trebuia să facă ceva să înlăture pericolul. Pentru a face asta, avea nevoie de orice fărâma de informație, de fiecare dovadă despre Ricardo Sanchez. Următoarea lui zi debuta cu zborul spre casă, apoi se impunea o conferință telefonică cu tatăl său și cu cel mai bun prieten al lui.

- Arăți ca o pisică mulțumită, îi spuse Gwen la scurt timp după ce Eliza intră în casa din Tarzana.

- A fost minunat în Hawaii.

- E mai mult de atât.

Zod îi mirosi mâna.

- Ce mai faci? Mai mănânci tocuri?

-Nu te mai juca cu câinele ăla și vorbește cu mine. Nu am mai făcut sex de secole, deci trebuie să trăiesc în mod repetat prin intermediul prietenilor mei. Povestește-mi tot, și nu trebuie să omiți detaliile, zise Gwen trăgând-o de braț până când amândouă se așezară pe canapea.

Bomba blondă era întruchiparea contradicției. Într-un moment, era Domnișoară Pretențioasă și Cuvincioasă care urma fiecare principiu de etichetă până la cel mai mic detaliu și, în următoarea clipă, devenea Domnișoară Păcătoasă. Eliza adora asta la acea lady.

Eliza trânti geanta pe canapea și își azvârli pantofii. Înainte ca Eliza să poată începe lungă sesiune a discuției ca între fete, Zod lătră.

-Eu sunt, răsună încet vocea Samanthei din spatele ușii principale.

-Intră! strigară în același timp Gwen și Eliza.

Zod o adulmecă în stilul caracteristic și apoi le înconjură de câteva ori înainte de a se așeza la capătul canapelei unde stătea Eliza.

-Nu ai început încă, nu-i așa?

-Ce să încep? întrebă Eliza. Și cum de ai știut că sunt aici?

-Carter l-a sunat pe Blake să îi spună că trece pe la el și că tu vii aici pentru a împacheta. I-am spus lui Blake că te voi ajuta și... Dumnezeule, strălucești! Cum a fost?

Samantha și Gwen stăteau înaintea ei, cu ochii mari de nerăbdare. Așteptau cu gurile deschise.

-Am auzit scuza Domnișoarei Nu Am Mai Făcut Sex de Secole, dar scuza ta care e?

Samantha bătu din palme.

-Deci ai făcut sex.

Eliza își aminti de camere și de faptul că încăperea era supravegheată audio.

-Știți că suntem ascultate, da?

Sam flutură mâinile prin aer.

- Cui îi pasă de asta? Detalii! Vreau detalii. Carter a fost topit după tine dintotdeauna.

- Ba nu.

- Putem dezbate asta mai târziu. Scurpă tot!

Sam dădu o şuviță rebelă cârlionțată din părul ei roșcat după ureche și rânji ca un copil.

Nu era chip ca Eliza să scape de ceea ce doreau acele femei să afle, așa că își supse buza inferioară și îi lăsa amintirile să îi încălzească trupul.

- Nemaivăzut. A fost extraordinar. Cald, senzual și nu s-a grăbit absolut deloc. Am adorat și totodată am urât asta. Oftă. A meritat așteptarea.

Gwen sări cu întrebări detaliate, începând cu când și unde. O făcuseră în avion sau pe plajă?

Era imposibil ca Eliza să nu se lase prinsă în mreaja amintirilor. Cu aceste femei, nu mai era conștientă de ce se întâmpla în afara acelor pereți.

- De ce rânjești? îl întrebă Carter pe Neil când intra în cameră.

Bărbatul mai corpulent părea un adolescent de șaisprezece ani care abia descoperise rezerva de scotch a tatălui său.

Neil ridică privirea spre Carter și își suprimă râsul.

- Sam a ajuns OK?

- Da, răspunse Neil.

Carter își plimbă privirea de la unul la altul.

- Samantha e cu Eliza și cu Gwen și împachetează corect?

- Corect.

- Deci le ascultați? Le urmăreați?

Neil avea acces la sistemul de supraveghere de la casa din Tarzana, dar Carter nu se gândise niciodată la el ca la un spion.

- De destul de mult timp cât să știm că Sam a ajuns și că au început să împacheteze. Rânjetul de pe fața lui Neil pieri. Deci... Unde ne aflăm?

- Suntem pe punctul de a-l suna pe Cash, să vedem ce a descoperit.

Carter iniție apelul video, iar Blake puse imaginea lui Cash pe marele ecran.

- Bună, tată.

Tatăl său stătea la birou și făcea cu mâna la ecran.

- Ia te uită! Asta mi-ar fi ușurat al naibii de mult munca pe când eram activ. Așa vorbiți voi, copiii, acum? Fără telefoane?

- Scriem mesaje, e-mailuri și vorbim la telefon. Cum a fost zborul spre casă? Întrebă Carter.

- Bine, bine. Pari odihnit. Cum e Eliza?

- Se simte grozav. Împachetează.

- Ne place de ea.

Carter se uită la Neil și apoi la Blake.

- Mă bucur. Deci, tată, ce ai aflat?

Zâmbetul relaxat al lui Cash dispăru.

- Înainte să-ți spun ce am aflat, în primul rând, trebuie să îmi spui ce legătură ai cu gunoiul de Sanchez.

Nu suna prea bine. Deja sesiza revolta din glasul tatălui său.

- Nu eu am de-a face cu el, ci Eliza. Părinții ei...

Cash înghiți cu greu și se lăsă pe spate în scaun.

- Numele Elizei nu era Havens, nu-i așa?

- Nu.

- Mi-era teamă de asta.

- Ce este, tată?

Carter se așeză mai în față, frecându-și mâinile. După privirea sumbră a tatălui său, Carter știa că nu era ceva bun. Nici măcar pentru un polițist veteran versat.

Cash căută printre câteva hârtii împrăștiate pe biroul său și își așeză o pereche de ochelari de citit pe vârful nasului.

- Ricardo Sanchez execută două sentințe de condamnare pe viață în San Quentin. Nu îi pasă pe cine enervează în închisoare, petrece destul de mult timp singur. Totuși, în ultima vreme, s-a retras. Gardienii spun

că este normal ca un bărbat de patruzeci de ani să devină pasiv.

- De ce e acolo?

Carter știa că părinții Elizei fuseseră uciși, dar oare Ricardo fusese făptașul? Sau doar ordonase moartea lor?

- Sanchez conducea o rețea foarte bine organizată de trafic de carne vie. De fiecare dată când e implicat sexul, vei găsi și droguri. Și avea o mână băgată și în asta. Influența lui acoperea o duzină de state și trei țări. Câteva declarații pe care le-am găsit îl descriu ca pe un șef de bandă modern. Avea familie, copii, chiar și un câine, dacă poți numi câine un pit bull rău, antrenat să mănânce copii mici. Totuși, era respectat și temut. A evitat arestul mulți ani datorită afacerii legale pe care o folosea ca acoperire pentru activitățile necinstite. Aici intervine Kenneth Ashe. Îți spune ceva numele ăsta?

Ar fi trebuit. Ceva îi spunea lui Carter că ar fi trebuit să știe acel nume. Clătină din cap.

- Domnul Ashe conducea o rulotă de transport noaptea, pentru manechinele lui Sanchez. Cash marcă între ghilimele imaginea cuvântul „manechine”. Vezi tu, Sanchez își deghiza sclavele sexuale în manechine pentru prezentări de modă. Sanchez nu păstra aceiași oameni în post mai mult de câteva săptămâni. Mai târziu, își punea băieții să aducă cele mai tinere minore să întrețină grupuri exclusiviste de bărbați. Bărbații din partea din față a rulotei nu au știut niciodată ce se întâmplă la celălalt capăt. Conform declarației, Ashe era în a doua sa săptămână ca șofer și pierduse ceva la muncă. Din păcate, s-a întors mai târziu în acea seară după respectivul obiect. Ashe s-a strecurat în camera din spate și a dat peste Sanchez în vreme ce lovea și viola o minoră. Ashe era un bărbat familist. Avea propriul copil, o fată. S-a ascuns, dar era prins în cursă, incapabil să plece înainte ca Sanchez să termine.

- Nu a încercat să îl oprească? întrebă Neil.

- Camera era plină de femei, fete și câțiva dintre oamenii lui Sanchez. Toți înarmați. Dacă ar fi încercat, Ashe ar fi murit, cu siguranță.

Carter simți în gură gust de fier. Ashe trebuie să fi fost tatăl Elizei.

- Sanchez a omorât-o pe fată, ca exemplu pentru ca restul să știe ce le aștepta dacă nu cooperau. Se lăuda că, de fiecare dată când era adus un nou lot de fete, sacrifică personal una.

- Iisuse.

- Nu, nu cred că Iisus a fost invitat la petrecerea asta. Când Ashe a reușit să scape, s-a dus la autorități. A fost deschisă o investigație, iar Sanchez a fost luat în custodie. În decurs de o săptămână după arestarea lui, au fost ucise toate fetele și găsite în cele mai cumplite locuri, toate violate, aruncate precum gunoaiele.

- Ce s-a întâmplat cu Ashe?

Cash își scoase ochelarii și se uită la Carter prin camera video.

- El, soția sa și fetița au fost luați în custodie, pentru protecție. După proces, Sanchez a fost condamnat, și familia Ashe a dispărut în Programul de Protecție a Martorilor.

Carter își lăsă capul să-i cadă în mâini. Blake îi puse o mână pe spate.

- Vrei să auzi restul?

Carter încuviință din cap, dar nu se uită la tatăl său.

- Kenneth și soția lui, Mary, au încercat să-și trăiască viața în sistem. Dar, cum am spus, Sanchez avea influență. Aproximativ un an mai târziu, autoritățile au găsit-o pe Mary moartă, violată, iar pe soțul ei legat, ca să poată vedea tot. Cu gâtul tăiat. Un bilet era lipit de fruntea lui, avertizând pe oricine îi găsea că fiica lor era următoarea. Din fericire, fetița era la școală în acea zi.

Carter simți în gât mâncarea de la prânz. Slavă Domnului că Lisa nu fusese acolo. Oare știa toate aceste detalii? Era imposibil, decise el, altfel ar fi fugit la prima

amenințare la adresa siguranței ei. Nu era de mirare că Dean și Jim insistau atâta să o bage într-un buncăr.

- Unde e soția ta, fiule?

- Împachetează.

Neil se ridică și începu să se plimbe.

- Sunt două patruale ale agenților guvernamentali care o supraveghează non-stop, iar eu am un om de-al meu la ea acasă.

- Știm dacă Sanchez își continuă afacerea, din închisoare?

- La asta lucrez acum. Păstrează legătura cu soția și cu copiii lui.

- Cât de al dracului de corect e asta? explodează Carter. I-a distrus viața Elizei, dar continuă cu a lui?

Blake îl strânse de umăr.

- Nu îl vom lăsa să ajungă la ea.

- Știam că era ceva urât, dar așa ceva? Fir-ar să fie, Blake!

- E OK. Eliza e bine, e păzită.

Pielea lui Carter se încinsese, iar sângele amenința să tâșnească precum un vulcan. Eliza era bine, dar pentru cât timp?

Eliza rămase fără cuvinte tot povestindu-le lui Sam și lui Gwen despre luna sa de miere. Domnișoara Pretențioasă și Cuvincioasă își făcu vânt cu o revistă, iar Sam se lăsă mai în față, aplecându-se peste genunchi, cu bărbia în palmă.

- Arăți fericită, spuse Sam.

Pe Eliza o dureau obrajii de la atâta zâmbit.

- Sunt.

Gwen o bătu peste genunchi și se ridică.

- Ar fi bine să începem să împachetăm. Sunt sigură că îl vom îngrijora pe Carter dacă vom întârzia.

Eliza se uită prin camera de zi, casa ei din ultimii ani, și oftă. Adânc în inima sa știa că nu avea să se reîntoar-
că în acea casă micuță din Tarzana. Chiar dacă ar veni

cândva ziua în care ea și Carter s-ar separa, șansele ca ea să mai trăiască acolo erau foarte mici.

Toate trei intrară în dormitorul ei și se duseră în direcții diferite, pentru a-i strânge lucrurile personale.

- Nu ar trebui să dureze mult, le spuse ea. Casa lui Carter e mobilată complet. În plus, majoritatea lucrurilor de aici sunt ale tale, Sam.

Sam își împinse cârlionții roșcați, rebeli, până reuși să îi prindă cu cordeluța, îndepărtându-i de pe față.

- Parcă ieri împachetam cu Blake lucrurile mele. Poate că patul e binecuvântat și cei care dorm în el sunt legați prin mariaj.

Gwen înclină capul și privi salteaua cu un nou interes.

- Dacă așa stau lucrurile, poate ar trebui să mă mut aici.

Puse ambele palme pe așternuturi și testă pușin salteaua.

- Vrei să te măriți?

- Vreau să mă mărit de câțiva ani, dar bărbații cu care m-am întâlnit nu mi se potriveau pe termen lung.

Eliza râse.

- Poate ar trebui să le acorzi ceva mai mult de o săptămână din timpul tău.

În timpul mai multor discuții târzii din noapte purtate de cele două, Eliza aflase multe despre viața amoroasă și despre întâlnirile lui Gwen. Ca fiică a unui duce înstărit, familia ei se aștepta ca ea să aibă o viață privată discretă. Asta se traducea prin întâlniri plictisitoare și sex neglijent. Mulți dintre nobilii care își pierduseră averea, dar nu și titlurile, nu erau în centrul atenției publice. Cu cei din familia Harrison lucrurile stăteau diferit. Fețele lor împânzeau tabloidele britanice, cam la fel de des precum o vedetă de la Hollywood apărea în cele din State.

- Nu e vina mea că bărbații cu care m-am întâlnit mă plictiseau de moarte. Ar trebui să existe interes atât în dormitor, cât și în afara lui, nu sunteți de acord?

- Vorbești cu două femei care s-au căsătorit cu soții lor înainte de a se culca cu ei. Nu cred că ai compania potrivită pentru acest raționament.

Gwen făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

- Nu-mi pot imagina. Și dacă soțul tău era genul care face dragoste la întâmplare?

- Cred că te vinzi prea ușor, Gwen. Dacă un bărbat îți încinge sângele înaintea primului sărut, șansele ca acel sărut să fie rece sunt reduse. Carter mă poate face să roșesc din cealaltă parte a camerei. Și să nu carecumva să îndrăznești să îi spui că am zis asta.

Eliza nu dorea ca toate secretele să îi fie dezvăluite soțului său. Nu încă.

- Am știut că Blake va fi un amant fantastic din prima clipă în care mi-a atins mâna.

Samantha își linse buzele în timp ce vorbea.

- Pe bune?

- Spune-i chimie, energie, dorință... Am știut. Dacă mi-ai fi spus cu un an în urmă să ne căsătorim că nu aveam să mă culc cu soțul meu înaintea nunții, aș fi reacționat la fel ca tine.

Gwen întinse spre ea o mână, în timp ce vorbea.

- L-ai cunoscut pe fratele meu cu doar câteva zile înainte să vă căsătoriți.

Sam își dădu ochii peste cap.

- Detalii, detalii.

- Nu poți spune același lucru despre mine și Carter.

- Nu, presupun că nu. Cu siguranță a existat un fel de contact înainte de nuntă, nu-i așa?

Amintirea celui moment din bucătărie se ridică la suprafață în mintea Elizei. Fața ei se încinse, iar Gwen și Samantha începură să râdă.

- Te-am prins.

- Nu am făcut sex. Pipăieli și sărutări fierbinți.

Gwen aruncă o pernă în direcția Elizei. Toate trei râseră până le durură obraji.

- Îmi va lipsi teribil asta. Nu am avut niciodată prietene atât de apropiate ca voi două, spuse Gwen.

- Mă mut de aici, nu de tot, îi reaminti Eliza.
- Ar trebui să planificăm o noapte a fetelor o dată pe lună, poate chiar de două ori.
- Asta sună încântător.
- Gwen se ridică de pe pat și luă o cutie de pe podea.
- Fără discuții legate de muncă. Doar discuții ca între fete.
- Discuții despre sex.
- Trebuie să-ți găsești un iubit dacă vrei să ții pasul, replică Eliza.
- Poate chiar asta o să fac.
- Sam se întoarse spre cumnata ei.
- Ai pe cineva în minte?
- Gwen ezită, apoi scutură din cap.
- Nu.
- Mincinoaso!
- Gwen rămase cu gura căscată.
- Nu mint.
- Eliza își puse mâinile în șold.
- Vrei să îmi spui că nu există nimeni care să îți facă interiorul să fiarbă... care să te facă să strălucești doar când te gândești la el?
- Din nou, ezită.
- Nu.
- Sam scutură din cap.
- Mincinoaso!
- Gwen lăsă un zâmbet micuț să îi apară în colțul gurii în timp ce se întorcea cu spatele la ele.
- Credeți ce vreți.
- Sam se uită în sus la Eliza, cu o privire întrebătoare.
- Amândouă o priviră pe Gwen uitându-se în lentilele camerei montate în pragul ușii.
- Gwen păstra secrete față de cei care monitorizau casa.
- „Probabil, Neil.”
- Eliza fu nevoită să facă apel la fiecare fărâmbă de control pentru a nu o sili pe Gwen să mărturisească.

Soneria se auzi și le distrase de la subiectul conversației. Eliza părăsi camera, muștrând-o cu degetul pe Gwen.

- Discuția asta nu s-a terminat încă, Domnișoară Pretențioasă și Cuvioasă.

Zod stătu lângă ușa din față în timp ce Eliza o deschise. Russel, una dintre gărzile de corp, aștepta de cealaltă parte.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Billings, dar soțul dumneavoastră a cerut să vă avem tot timpul în raza vizuală sau auditivă.

Realitatea o lovi în piept. Toate discuțiile de fete și ușurința zilei dispărură mai repede decât un glonț eliberat de un pistol.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nimic de care să știu, doamnă. Mi-a solicitat să intru în casă.

Un fior îi străbătu șira spinării. Deschise mai mult ușa și îl lăsă să intre. Samantha merse până lângă ea și îi puse o mână pe umăr.

- E OK, Eliza. Abia îl vei mai observa după un timp.

- Nu aş paria pe asta.

Impachetarea decurse repede, și Eliza făcea un alt drum spre mașină când doamna Sweeny, vecina de lângă casa lor, ocoli gardul viu cu o oală în brațe.

- Eliza? Eliza, dragă?

Zod mârâi la bătrâna doamnă care purta un șorț ce mirosea a pește. Eliza îi comandă să se calmeze. Garda de corp o urmărea din casă.

- Aici erai. Nu am știut niciodată că te întâlnești cu viitorul nostru guvernator, și uite că am văzut o fotografie de a ta în rochie de mireasă, stând lângă frumosul tău soț.

Doamnei Sweeny îi plăcea să vorbească și niciodată nu își dădea aere.

- Nu am făcut public anunțul decât după ceremonie. Nu sunteți singura surprinsă de uniunea noastră.

Doamna Sweeny mișcă din cap până când părul său cărunț începu să îi intre în ochi.

- Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu ai atras mulți bărbați din aceia cu camere, cum a făcut Samantha.

- Am încercat.

Doamna Sweeny se chinuia cu oala pe care o ținea și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

- Au fost aici, dar nu sunt prea mulți ascunși în tufișuri. Am avut un singur tufiș de trandafiri distrus de data asta.

Căsătoria Samanthei cu Blake adusesese un întreg alai de paparazzi care încercaseră să o surprindă pe noua ducesă în ipostaze indecente. Săraca doamnă Sweeny pierduse mulți boboci în acel an.

- Voi plăti pentru orice stricăciune, doamnă Sweeny.

- Știu, știu. Sunt doar atât de fericită pentru tine. Ține!

Ridică mai mult oala, și Eliza se întinse să miroasă.

- Sunt faimoasele mele lingvine cu sos de scoici. Știu cât de mult îți plac. Fiind proaspăt căsătorită, probabil nu vei sta prea mult în bucătărie.

Bătrâna doamnă îi făcu cu ochiul, lăsând-o pe Eliza puțin surprinsă. Cine ar fi bănuț că doamna Sweeny avea asemenea gânduri indecente?

- Mulțumesc.

Eliza luă oala de la vecina ei și ignoră mirosul dezgustător al tentativei de paste cu pește. Săraca doamnă Sweeny probabil nu mai avea papile gustative. Nici unul dintre vecini nu scăpa de oala cu scoici nisipoase într-un sos ce putea fi numit alb, dar nu era cremos, pus peste lingvine ieftine, cu ocazia mutării în cartier, a nașterii unui copil sau a căsătoriei. Dar gestul era întotdeauna apreciat și nimeni nu îi spusese doamnei Sweeny că acel conținut își croia drumul direct la gunoi.

- Chiar nu e nici un fel de problemă. Și felicitări, dragă! Să-i spui soțului tău că are votul meu.

Doamna Sweeny îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta. În interiorul casei, Samantha și Gwen pregătiseră deja gunoiul, pentru a fi dus.

Gwen se ținu de nas, iar Sam se întoarse în timp ce mâncarea aluneca în gunoi.

- Am văzut-o stând de vorbă cu tine și am simțit mirosul de la etaj.

- Cum de poate mânca așa ceva?

- Ai văzut-o vreodată mâncând? Se pare că întotdeauna o dă mai departe.

- Va trebui să arzi o lumânare parfumată pentru a scoate mirosul de aici, îi spuse Eliza lui Gwen.

- Ți-am luat-o înainte. Am aprins deja una în sufragerie.

- Deșteaptă fată. Eliza se spală pe mâini și se rugă să nu miroasă a pește. Ei bine, cred că asta-i tot. Eliza o îmbrățișă pe Gwen și se întoarse spre Samantha. Mulțumesc că m-ai ajutat să împachetez. Eu și Carter vom căuta să împăcăm munca la campania lui cu treaba la Alliance. Mă voi întoarce la lucru luna viitoare.

- Ia-ți ceva timp liber, termină de aranjat.

- O voi lua razna dacă nu fac nimic. Mă voi întoarce luni.

Samantha știa bine că nu merita să se certe și renunță la îngrijorările ei. În timp ce ieșeau, discuția cu doamna Sweeny despre trandafirii rupți îi răsună în urechi.

- Gwen, ai văzut cumva paparazzi pe afară?

- Nu, de ce?

- Doamna Sweeny a spus ceva legat de trandafirii ei. Poate a fost Zod.

- Știu cum să mă descurc cu mass-media. Nu-ți face griji.

- Fii atentă! Și sună dacă ai nevoie de ceva.

Gwen o strânse iar în brațe.

- Nu sunt un copil.

- Știu.

- Te conduc. Trebuie să ajung și eu acasă, spuse Sam.

Eliza se uită pentru o ultimă dată la casă, în timp ce făcea cu mâna în semn de rămas-bun.

- Așa se duce un capitol din viața mea, își șopti ea.

- Ce-a fost asta, doamnă Billings?

Eliza se întoarce spre garda sa de corp și îl chemă pe
Zod lângă ea.

- Nimic.

capitolul 22

- Hei, Harry! Ai un vizitator.

Harry se uită la fața gardianului și se gândește la cuvintele acestuia.

„Un vizitator? Cine?” vru să întrebe, dar își ținu gura închisă. Vizitatorii fuseseră limitați pe durata încarcerării lui. Ciudat cum, atunci când îți escrochezi prietenii și îți distrugi familia, oamenii nu îți sunt de nici un folos. Își făcuse patul și dormise pe salteaua plină de cocoloașe în fiecare noapte a vieții lui patetice.

Harry se ridică de pe banca unde stătuse să citească un ziar și îl urmă pe gardian spre sala vizitatorilor.

Aceasta era goală. Doar el și gardianul se aflau pe partea deținuților. La jumătatea șirului de scaune, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum făcut la comandă, pe care Harry l-ar fi purtat dacă ar fi fost liber. Îl recunoscuse pe bărbat, deși nu se întâlniseră niciodată. Inima lui Harry își accelera bătăile, și, pentru prima dată în ani de zile, i se umeziră palmele. Alungă picătura de speranță ce amenința să preia controlul și să se transforme într-un lac de dorințe. Să-și dorească ceea ce nu putea avea niciodată ar însemna să alimenteze suferința. Deși o merita, evitase durerea emoțională pe cât de mult posibil.

Harry se așază în scaunul furnizat de guvern și îl examină pe bărbatul din fața lui. Ridică telefonul și așteptă răbdător mișcarea celui alt bărbat.

- Domnule Elliot.

Harry înclină capul într-o parte.

- Domnule Harrison.

- Știi cine sunt?

- Ești căsătorit cu fiica mea. Sigur că știi cine ești.

Blake Harrison, duce de Albany, se uită la el prin geam.

- Nu arăți ca în fotografii, îi spuse Blake.

- Închisoarea are un mod propriu de a scoate viața din tine. Samantha e OK? Jordan?

Auzul numelor fetelor sale rostite de propria voce îl șocă chiar și pe el. Regretul îl sufocă.

- Sunt bine.

- Copilul?

- Bine.

A citi în ziar despre copiii lui nu era același lucru cu a auzi vorbele rostite cu glas tare de cineva care avea contact cu ei. O parte din îngrijorarea lui Harry se spulberă.

- Samantha știe că ești aici?

- Nu. Nu încă.

- Atunci, de ce ai venit?

Blake îl măsură cu o privire pătrunzătoare, ce trecu prin corpul lui Harry cu toată forța. Existase o vreme în viața sa când putea face un bărbat să se jeneze cu o singură privire, dar nu era ușor să facă asta purtând o haină de deținut. Totuși, se înălță și făcu tot posibilul să nu își ferească privirea.

- De ce ai făcut-o? întrebă Blake. Trebuia să fi știut că aveai să fii prins, mai devreme sau mai târziu.

Harry clipi. Blake nu venise ca să îl întrebe despre infracțiunile din trecutul său, dar ceva îi spuse că răspunsul lui avea fie să câștige încrederea lui Blake, fie să o spulbere. Să aibă încrederea soțului fiicei lui însemna că putea spera să aibă o fotografie a nepotului sau a fiicei lui, în afara articolelor din ziar.

- Ești om de afaceri. Înțelegi puterea banilor.

- Puterea indusă de bani poate fi un blestem.

Harry încuviință din cap.

- Exact.

Banii erau slăbiciunea lui Harry. Nu conta că avusese mai mult decât ar fi putut cheltui. În fiecare săptămână,

portofoliul lui creștea. Dobândise tot ce își putea dori un bărbat și pierduse, în schimb, familia, libertatea.

Amândoi rămaseră un moment fără să spună nimic. Din nou, Blake îl privi, și Harry simți cum i se întrec bătaile inimii.

- Te gândești la fetele tale?

Se gândi la singurele lucruri din celula sa pentru siguranța cărora ar risca să fie trimis la izolare.

- În fiecare zi.

- Cum de nu ai încercat niciodată să o suni pe Samantha?

Harry își feri privirea.

- Nu o merit. Nu i-am adus decât suferință.

Simți cum i se pune un nod în gât și înghiți cu greu. Blake scutură din cap, luptându-se cu ceea ce dorea să spună.

- Am nevoie să faci ceva pentru mine, domnule Elliot.

- Ce aș putea eu face pentru tine?

Ochii li se întâlniră.

- Am nevoie să distrugi fiecare fotografie, toate articolele, orice ai în posesia ta legat de noi.

Palma îl durea din cauza forței cu care strângea telefonul.

- De ce?

- Este cineva în interior care nu trebuie să afle nimic despre noi sau despre prietenii noștri.

Harry îl măsură pe ginerele său cu ochii mijiți.

- Ai de gând să îmi spui cine e acest bărbat?

- Nu am această liberă. Dar, de dragul fiicelor tale și al oamenilor pe care ele îi iubesc, trebuie să faci asta.

- Încă un minut, Harry, îl informă gardianul.

Analiză solicitarea lui Blake și confirmă cu o înclinare a capului.

- Ai grijă de ele.

- O voi face.

Harry puse telefonul în furcă și se uită încă o dată la Blake înainte de a pleca.

*

- Presa dorește să vă vadă pe amândoi pe scenă. Jay bătu cu pixul în hârtia oficială pe care o avea în poală și îi privi pe amândoi. Dacă nu susțineți o conferință de presă despre căsătoria voastră, veți fi vânați până când veți uita cum era să mergeți într-o toaletă publică fără o cameră de filmat în cabina de lângă.

Carter închise ochii și scutură din cap. Când devenise viața atât de al naibii de complicată? Eliza trecu un deget peste antebratul lui, și el încercă să zâmbească.

Acum, că știa adevăratul motiv pentru care se ascundea, înțelesese nevoia de a o ține departe de raza de acțiune și în afara luminii reflectoarelor. Dean avuse-se dreptate. Eliza ar fi trebuit să fugă. Carter se simțea egoist știind că ea rămăsese pentru că el îi ceruse să se mărite cu el. Imaginea femeilor inocente ucise din dispoziția lui Sanchez amenința să iasă la suprafață, dar o împinse înapoi.

- Carter?

Clipi de mai multe ori până când ochii ciocolatii ai Elizei îi întâlniră pe ai săi.

- Da?

- Cred că ar trebui să îi spunem și lui Jay ce se întâmplă de fapt.

- Să îi spuneți ce lui Jay? întrebă Jay.

Bărbatul mai scund continua să bată cu pixul în hârtii și își muta privirea de la unul la altul.

Carter își trecu mâna prin părul deja ciufulit. Era riscant să îi spună ceva lui Jay. Dar să se căsătorească cu Eliza și să o arate lumii fusese ridicol. Acum, știa asta.

Degetele Elizei se strânseseră, formând mici cercuri lețe în jurul degetelor lui, ca și cum astfel i-ar obține supunerea. Dacă i s-ar întâmpla ceva ei, ar fi doar vina lui. Dacă l-ar fi ascultat pe Dean și ar fi insistat, poate că ea ar fi fost în siguranță. Izolată de prietenii ei, dar în siguranță.

- Să îi spuneți ce lui Jay? scrâșni printre dinți acesta.

Deja existau speculații în presă despre trecutul Elizei. Se părea că rivalul său din cursa guvernamentală solicitase verificarea completă a trecutului acesteia și starea imigrării Elizei Havens Billings. Cum imigrarea ilegală era un subiect fierbinte în California, având o posibilă imigrantă ilegală ca primă doamnă reprezenta biletul lui Carter pentru al doilea loc.

Însă lui nu îi păsa.

Totuși, statutul de guvernator îi conferea o anumită perspectivă și o protecție pe care Carter Billings judecătorul sau avocatul nu le avea.

Nu. Trebuia să vadă dincolo de asta. Și trebuia să apeleze la câteva favoruri.

Întoarse palma invers și își înlănțui degetele cu ale ei.

- Eliza face parte din Programul de Protecție a Martorilor. Numele i-a fost schimbat pentru a fi protejată.

Pixul lui Jay se opri din mișcarea sa și privirea i se îndreptă spre Eliza.

- Pe bune?

Ea ridică din sprâncene și încuviință din cap.

- Da.

Jay se ridică și începu să se plimbe ca un bărbat care băuse șase cești de cafea înainte de prima pauză a sindicatului.

- Deci așa se justifică securitatea suplimentară? Cineva e pe urmele tale?

- Există această posibilitate.

- Cine mai știe asta?

- Prietenii apropiați, familia. De ce?

Jay își frecă bărbia, îngândurat.

- Acum, că sunteți căsătoriți, asta o să iasă la suprafață. Știți acest lucru, corect?

Confirmarea ezitantă a Elizei îi dădu de înțeles că ea nu era complet pregătită pentru ce avea să urmeze.

- Ce zici despre unchiul tău?

- Max?

- Da, el.

- Nu suntem apropiați.

- Dar e parte din familie. Publicul cu drept de vot știe asta. Ți-am spus de la bun început că trebuia să apelezi la relațiile lui, iar acum se pare că nu ai altă opțiune.

- Nu ne putem baza pe Max.

- Se pregătește să fie reales peste doi ani. Va obține voturi prin orice mijloace.

- Ce sugerezi, Jay?

Carter se aplecă în față și ascultă.

- Că trebuie să fim în fruntea acestei curse. Și să o facem cu unchiul tău alături de tine. La naiba, el nici măcar nu trebuie să știe de ce se află aici. Îi putem spune că presa dorește fotografii cu voi amândoi.

- Max e vanitos, dar nu atât de mult încât să zboare până aici pentru oportunitatea unei fotografii.

- Ce zici despre cina pentru strângerea fondurilor programată pentru sâmbătă? întrebă Eliza.

Carter nu era convins. Încheierea unui pact cu diavolul se putea dovedi mai puțin riscantă decât asocierea cu unchiul său.

- Ce anume credeți voi că poate face unchiul meu pentru noi?

- Îți place sau nu, Carter, Max e respectat și probabil temut de colegii lui. După cum știi deja, poate că politicienii stau de părți opuse ale gardului când vine vorba despre facturi și despre a conduce țara asta, dar absolut toți aveți ceva în comun: dorința de a proteja propria familie. Ceea ce faci se va reflecta asupra lui Max, iar acțiunile lui - asupra ta. Ar fi în interesul său să rămână în bune relații cu tine și cu Eliza. Max nu a câștigat un loc în senat acționând ca un prost.

Max era oricum numai prost nu. Max era periculos. Gândul de a datora o favoare acestuia îi ardea stomacul lui Carter de parcă ar fi fost acid.

- Ce-ți trece prin minte? întrebă încet Eliza.

Îi duse mâna la buze și îi sărută încheietura.

- Nu știu dacă putem avea încredere în el. De fapt, știu că nu.

- Ne poate îngreuna situația?

- Pe termen scurt, probabil că nu.

Dar diavolul mereu reușește să-și obțină plata pe termen lung. Jay se opri în lateral și se jucă cu pixul pe care-l ținea între degete.

- De ce nu o întrebăm pe mama ta? Ea îl cunoaște pe Max mai bine decât noi toți.

Carter se forță să zâmbescă, deși fără tragere de inimă.

- Da... OK.

Eliza îi strânse mâna și se întoarse spre Jay.

- Asigură-te că avem locuri în plus la cină. Te vom anunța ce nume vor trebui adăugate pe lista de invitați.

- Minunat! Jay se îndreptă spre ieșire pentru a le îndeplini cererile. Adu-ți aminte ce se spune, Carter. Ține-ți dușmanii aproape și toate alea...

Încă o dată, Eliza se folosi de expertiza lui Gwen privind moda pentru a se îmbrăca precum o soție de politician. Carter îi acordă Elizei accesul la conturile sale, pentru a le folosi oricând. Ca femeie independentă, ideea de a folosi banii altei persoane i se părea nepotrivită. Greșit sau nu, contul bancar personal al Elizei nu ar fi rezistat mult sub presiunea gusturilor lui Gwen.

Abia în momentul în care Carter îi ceru opinia asupra mărimii avionului personal, își dădu seama de dimensiunea averii lui.

- Vorbești serios? îl întrebă ea.

- Cum am mai spus, nu îl mai pot folosi pe al lui Blake. Are propria afacere de condus. Carter arătă spre cabina de dormit din avion. Încap două persoane. Chiar și scaunele se întind complet.

- E un avion. Un avion personal.

- Da, și?

- Îl poți pilota?

- Pentru asta există piloții.

- Te gândești la modul serios să cumperi un avion?

Se aplecă mai mult în scaun pentru a privi mai bine în monitorul ce acoperea o treime din biroul său.

- Nu sunt sigur de interior, gândi cu voce tare. Cred că ar fi mai modern să folosim culori închise.

Eliza închise ochii și scutură din cap.

- Ai văzut numărul de zerouri de după primele două cifre? Cât de mare este cutia aia de cafea îngropată în curtea din spatele casei?

- Am făcut economii. Dădu clic pe o altă pagină și zâmbi larg. Oh, îmi place mai mult asta. Ce părere ai? Încap douăsprezece persoane.

- Ești nebun.

- Îmi place lemnul închis la culoare.

- E vorba despre milioane, Carter. Nu poți vorbi serios.

Accesă o altă pagină, și ochii îi scânteiară.

- Ei, așa mai venim de acasă. Asta are o rază de peste opt mii de kilometri și optsprezece locuri. Perfect.

Eliza îl prinse de umeri și îl forță să se uite la ea.

- Ce faci?

- Cumpăr un avion. Ce pare că fac?

- De ce?

- Pentru că avem nevoie. Zbor aproape în fiecare săptămână și sunt al naibii de sigur că nu te voi urca într-un avion comercial. Blake m-a încurajat de ani de zile să investesc în asta, dar nu vedeam nevoia. Acum, o văd.

- Blake e duce. Se poate șterge la fund cu bancnote de o sută de dolari dacă vrea. Nu trebuie să ții pasul cu cel mai bun prieten al tău.

Carter înălță capul înclinându-l puțin și îi oferă un zâmbet timid.

- Nu țin pasul cu nimeni, Eliza. Mă gândesc la asta de ceva vreme.

- De ce acum?

O trase în poala lui și o așeză pe genunchii săi. Îi cuprinse talia cu mâinile, iar mirosul lui pur masculin o învăluie cu o căldură familiară.

- E timpul, spuse el. Timpul să nu mai pretind că nu am mijloacele necesare să îmi permit asta... Să am grijă de tine.

Eliza își puse brațele pe umerii lui largi și îi masă mușchii de sub cămașa lejeră.

- Nu am nevoie de un avion.

El se aplecă în față și o sărută pe vârful nasului.

- Nu sunt de acord.

- Ești nebun, îi spuse ea din nou.

El răsă și se întoarse cu scaunul, cu ea în brațe, până când ajunseră amândoi cu față la monitorul plin cu avioane de lux.

- Care îți place?

- Nebun.

- Lemn închis sau pin deschis?

Privirea Elizei se opri asupra monitorului.

- Cel deschis pare demodat.

Degetele lui Carter o strânsă de mijloc.

- Deci închis să fie. Și vrem să putem traversa țara fără să fim nevoiți să alimentăm, deci avem nevoie de unul dintre modele astea mai mari.

Era greu să nu se lase prinsă în febra cumpărăturilor. Dar, Doamne, se uitau la avioane.

- Dacă mergem cu toții, trebuie să aibă un dormitor.

Gândurile ei se îndreptară spre scurtul răgaz pe care îl avuseseră la întoarcerea din excursia din Hawaii. Obrajii i se încălziră.

Carter se ghemui mai aproape de ea și accesă fotografia a două dintre cele mai scumpe modele de pe ecran. Interiorul luxos al avionului, cu scaune de piele, sclipi. Spațiul barului, cu o chichinetă, ocupa un colț. Baia completă conținea tot ce își putea dori un călător.

- Patul nu este prea mare.

Carter o sărută pe un umăr și își plimbă nasul pe gâtul ei.

- Nu avem nevoie de prea mult loc.

Eliza întoarse capul și îi găsi buzele. Gândurile legate de avioane și dormitoare dispărură în timp ce Carter îi reamintea cât de puțin loc ocupau ei doi într-un pat.

Abigail fu de acord cu Jay. Deși nu avea încredere deplină în fratele ei, știa că el ar fi evitat scandalul pentru a păstra curat numele familiei.

Jay modifică lista de invitați de la strângerea de fonduri adăugând câțiva membri ai familiei lui Carter, precum și reprezentanți ai presei. Echipa lui Neil urma să asigure securitatea și să se ocupe de forțele de protecție ale guvernului.

Cina oficială presupunea purtarea unei rochii lungi până la pământ, ce sublinia talia Elizei și îi scotea în evidență decolteul. Eliza se strâmbă inițial văzând rochia, dar Gwen îi reaminti că ținutele ei aveau să fie copiate. Brusc, garderoba ei avea nevoie de o revizie generală. Prin acceptarea rolului de soție a lui Carter, își asumase mai multă responsabilitate decât crezuse vreodată posibilă.

Chiar și într-o încăpere plină de oameni înarmați, Eliza se simțea goală fără arma sa. Rochia pe care o purta nu permitea ascunderea ei.

Cei doi stăteau pe bancheta limuzinei pe drumul spre hotelul unde urma să aibă loc evenimentul de strângere a fondurilor. Opulența din interiorul mașinii luxoase se potrivea cu cea a avionului privat. Ea nu credea că s-ar putea obișnui vreodată cu nici una din ele. Carter stătea alături de ea, scriindu-i mesaje lui Jay și confirmând faptul că totul era pregătit pentru sosirea lor. Luminile orașului Los Angeles treceau în goană în timp ce șoferul își făcea loc prin trafic. Dincolo de geamul fumuriu, alți șoferi întindeau gâturile pentru a vedea dacă puteau zări cine se află în mașina supradimensionată. Undeva bine ascuns în sinea ei, Eliza visase să ducă o viață în care limuzina să fie la ordinea zilei. Acel vis al copilăriei venea la pachet cu un prinț frumos care avea grijă de ea, satisfăcându-i fiecare capriciu. Acum, era acolo, căci stătea, fără îndoială, lângă cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise, purtându-i inelul, despre care tot nu știa cât fusese de scump, și numindu-se soția lui.

O scânteie de fericire se aprinse în inima sa și i se răspândi în suflet. Carter reușise să se furișeze adânc în sufletul ei, înspăimântător de adânc. Poate că mariajul lor putea rezista. Discutarea acestui subiect era în afara limitelor permise. Noaptea, când ei făceau dragoste și își șopteau lucruri incitante unul altuia, nu scoteau nici un cuvânt legat de iubire. Eliza nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva alegerile fuseseră doar un pretext pentru insistențele lui Carter de a-i deveni soție. Apoi, din nou, conform sondajelor, el avea nevoie de o soție. Exceptând situația în care era vorba despre divorț, cât timp cineva deținea postul de guvernator, nu fusese înregistrat nici un caz de câștig la vot al unui burlac.

Era la fel de nobil precum orice cavaler. Din moment ce se simțea responsabil pentru trecutul ei ce își punea acum amprenta asupra existenței lor și pentru faptul că acoperirea ei fusese distrusă, nu era genul de om care să se retragă – nu fără motiv. Și, cât timp trecutul ei încerca să o ajungă din urmă, el era acolo. Oricât de mult ar fi dorit să se simtă vinovată pentru că îl ținea ostatic în această căsătorie, nu putea. Nu după toată pasiunea pe care o împărțiseră de când se căsătoriseră. Totuși, nu se putea abține să nu își facă griji.

„Ce se va întâmpla după terminarea lunii de miere?” Se crispă de durere la acest gând. „Poate că luna de miere nu se va sfârși.” Ultima data când fusese atât de optimistă, părinții ei trăiau. „Tot ce e bun în viață ajunge la un sfârșit.” Ura modul în care fricile ei încercau să alunge gândurile bune.

Carter încetă să umble la telefon și o prinse de mână.

- Ești OK? întrebă el.

- Sunt bine, spuse ea puțin prea repede.

- Ești sigură? Adineauri zâmbeai, iar acum pari supărată.

Ea îi strânse mâna în timp ce limuzina cotea spre luminile strălucitoare ale hotelului.

- Mă întrebam cum se vor desfășura toate astea.

- Deci ai emoții?

- Puțin.

Mașina se opri și șoferul coborî pentru a le deschide portiera.

- Sunt chiar aici.

Ea îi zâmbi în timp ce el ieșea din mașină și o ajută și pe ea.

Jumătate de duzină de aparate de fotografiat făcuseră instantanee în timp ce ei intrau în holul recepției hotelului. Neil stătea într-o parte a holului, iar o gardă de corp mergea în spatele lor. Oricine îmbrăcat în costum și care stătea singur părea să facă parte din echipa de securitate. Curând, acele gărzi de corp se estompară în decor, în timp ce gazdele se apropiau de ea și de Carter.

Cuplul momentului de la Hollywood strânse mâna lui Carter în timp ce el o prezenta pe Eliza. Vedetele o întâmpinară de parcă ar fi fost vechi prieteni, ceea ce o ajută pe Eliza să evite să rămână cu gura căscată. După ce o sărută pe ambii obraji, Marilyn îi oferă un zâmbet de un milion de dolari, pentru care Hollywoodul plătea scump.

- A trebuit să adăugăm încă patru mese după ce anunțul căsătoriei tale a ajuns în presă. Eu și Tom suntem încântați că ați ales această ocazie pentru a vă face apariția în public împreună.

- Aprecieri faptul că ne găzduiți.

Marilyn era și mai micuță în realitate. Chiar și cu tocurile ei de zece centimetri, abia ajungea la umerii Elizei.

- Este o încântare absolută.

Carter strânse mâna lui Tom și confirmă sentimentele exprimate de Eliza.

- Sper că securitatea sporită nu a dat bătăi de cap.

- Chiar deloc. Din moment ce am aflat că unchiul tău ni se va alătura, am înțeles nevoia acesteia.

Eliza își reținu un chicot.

Tom și Marilyn îi conduseră în sala de mese, unde petrecerea începuse deja. Eliza privi prin încăpere după o figură cunoscută și nu își dădu seama că își înlănțuise brațul în jurul celui al lui Carter decât în momentul în care acesta o bătuse ușor peste mână. Relaxă imediat strânsoarea. Când devenise atât de neajutorată? Dezvăluirea oricărei temeri în acest mediu se putea dovedi letală. Totuși, când trecură prin fața unei oglinzi, observă îndoiala din ochii săi.

„Adună-te, Lisa.“

Carter opri un chelner ce ținea un platou cu pahare de șampanie și îi oferă unul. Se aplecă și îi șopti la ureche:

-Arăți de parcă ai avea nevoie de asta.

Avea. Câteva guri reci de curaj lichid, și corpul i se relaxă.

-Doamnă Billings?

Ea ezită, apoi își dădu seama că cineva i se adresa.

-Eu sunt Jade Lee, iar acesta este partenerul meu, Randal.

Jade Lee, ca designerul de modă cel mai căutat de la Hollywood și care arăta ireproșabil.

„Frate, nu mănâncă chiar nimeni pe aici?“

-Încântată de cunoștință.

Jade o complimentă pe Eliza pentru rochia ei și o întreabă cine o crease. Eliza nu avea habar. Acela era unul dintre detaliile pe care Gwen și le-ar fi amintit. Jade fu amuzată și îi sugerează să treacă pe la studioul ei cândva, pentru o demonstrație privată.

Vorbiră puțin despre modă și chiar despre vreme. Nu dură mult până când Eliza se văzu la oarecare distanță de soțul său. Toată lumea îi știa numele, și, deoarece gazdele erau vedete de film, Eliza cunoștea o parte dintre invitați. În scurt timp, ea uită de gărzile de corp care vegheau asupra lor și jucă rolul perfect de soție de politician.

Ocazional, cineva o întreba unde se poziționa soțul său în dezbaterile premergătoare alegerilor. Jay îi spusese

ce trebuia să evite. În loc să vorbească despre opiniile lui Carter, ea le spunea ceva mult mai plin de noblete.

- Carter va reprezenta dorința publicului cu drept la vot. Nu este treaba guvernatorului să reprezinte poporul său și nu să îi impună ceva?

Declarația ei simplă primea aprobarea majorității celor care întrebau. Alții insistau, dar nu atât cât să devină agasați. Mulți dintre invitați erau dulci precum zahărul doar de fațadă. Designerul popular dorea ca ea să îi poarte rochiile deoarece asta i-ar aduce creșterea vânzărilor. Producătorii doreau o față prietenoasă pe scaunul guvernatorului pentru a putea trece de birocrăția politică și a-și păstra producțiile cinematografice conform programărilor. Toată lumea urmărea ceva.

În cameră erau foarte mulți oameni influenți. Căutând un prieten prin mulțime. Eliza îl descoperi pe Carter de cealaltă parte a încăperii și așteptă până când greutatea privirii ei îl făcu să se întoarcă. Când o făcu, zâmbi spre ea și apoi o întrebă din priviri cum se simțea.

Ea înclină din cap pentru a da de înțeles că era bine și continuă să discute cu femeia de lângă ea. Doar în momentul în care ajunse Samantha și își croi drum până la ea, Eliza se relaxă cu adevărat.

capitolul 23

Carter bău apa și îndepărtă astfel gustul de file de pește. Eliza stătea lângă el și încânta gazdele. Max și Sally stăteau la o masă din vecinătate, Blake și Samantha la o alta. Mai mult de trei sute de invitați terminară cina ce îi costase undeva între cinci și cincisprezece mii felul de mâncare. Doar la Hollywood se putea cere un astfel de preț. Fiecare dintre cei prezenți avea să folosească această cină pentru amortizarea taxelor și alții urmau să găsească relații care să le aducă și mai mulți bani. Participarea la astfel de cine asigura voturi și plătea reclama. Gazdele lor se așteptau la asta. Nu se așteptau

însă ca Eliza și Carter să se folosească de prezența lor sub lumina reflectoarelor pentru a strânge aliați în vederea asigurării siguranței Elizei.

Jay merse printre mese și îi șopti la ureche lui Carter:

- Ești pregătit?

Carter aruncă o privire peste umăr spre Eliza. Ea încuviință din cap și puse șervețelul pe masă.

Tom și Marilyn îi conduseră pe cei doi pe mica scenă. În spatele lor veneau Max și Sally, sub atenta supraveghere a lui Sam și Blake.

Carter făcu semn din cap spre Neil, care vorbea la un microfon micuț ce atârna dintr-o cască. În spatele meselor ocupate, Dean și James stăteau în colțuri opuse ale camerei.

Tăcerea se lăsă în încăperea în timp ce Tom și Marilyn se pregăteau să le dea cuvântul oaspeților de onoare.

La cină fuseseră invitați câțiva reporteri și două echipe de cameramani. Nu era o transmisiune în direct, dar asta nu însemna că fiecare cuvânt rostit de Carter nu urma să fie auzit. Existaseră momente când avusese nevoie de ajutorul lui Jay pentru unele discursuri, dar acesta nu era unul dintre ele.

- Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit în această seară, începu Tom. Contribuția dumneavoastră generoasă la campania domnului Billings va fi de folos pentru parcurgerea lungului drum, ajutându-l să câștige aceste alegeri.

Mulțimea aplaudă, iar Carter o simți pe Eliza desprinzându-și mâna dintr-a lui pentru a aplauda alături de ei.

El ținu strâns mâna ei în a sa, ridicându-i-o la buze pentru a o săruta. Cel puțin un bliț se declanșă și surprinse gestul. Singurul indiciu al emoțiilor ei era dat de degetul ei ce se freca de dosul palmei lui. El își dădu seama că ea rezista bine sub presiune. Doar că dorea să nu fi fost nevoie ca Eliza să fie atât de puternică.

Tom rosti câteva nume din mulțime și se tachină cu Marilyn cu privire la alegerile lor legate de meniu. După câteva râsete, Tom îi lăasă microfonul lui Carter.

Invitații rămaseră așezați, iar Carter păși înainte pentru a le acorda participanților atenția cuvenită.

- Mulțumesc, Tom și Marilyn. În această seară, totul a fost perfect.

Din nou, mulțimea aplaudă.

- Am avut un program foarte încărcat în ultimele luni, dar întotdeauna e mai plăcut să mergi cu mașina la un eveniment decât să zbori.

- E un drum lung din Sacramento, strigă cineva din mulțime.

Carter râse și încuviință din cap.

- Așa este. Dar, pentru a putea face schimbări pozitive pentru acest stat, sunt dornic să conduc pe acel drum. Atât de multe dintre slujbele noastre - ale voastre - sunt expediate în altă parte. Este timpul să lucrăm la o parte a birocrăției și să ne readucem slujbele aici. Făcu o pauză pentru aplauze. Să ne trimitem familiile în afara statului pentru a pune o pâine pe masă nu ar trebui să fie sugestia implicită pentru cel de al doilea cel mai mare contribuabil economic al Californiei de Sud. Dacă voi toți, elita Hollywoodului, ați părăsi Hollywoodul, atunci angajatorul nostru numărul unu ca mărime, turismul, s-ar prăbuși. Parcurile noastre naționale sunt unele dintre cele mai frumoase din lume, și totuși, le închidem, din cauza tăierilor de buget. Există aceste tăieri deoarece veniturile statului sunt cheltuite în altă parte, pentru producția de filme și spectacole de televiziune.

Invitații își murmurară acordul.

- Înțeleg problemele noastre și, dacă voi fi ales, voi face tot ce îmi va sta în putință pentru a readuce locurile noastre de muncă aici, unde le este locul.

Din nou, mulțimea aplaudă.

- Spre deosebire de alte perioade din viața mea personală, acum, sunt mult mai interesat să fac din California o casă pentru familia mea.

Privi peste umăr. Obrajii Elizei se aprinseră.

- În cazul în care nu știți, am încheiat o afacere destul de importantă weekendul trecut. În timp ce audiența râdea, el întinse mâna spre Eliza. Aș vrea să v-o prezint pe minunata mea soție, Eliza Billings.

Eliza se întoarse spre lumini și le oferì tuturor o fluturare a mâinii drept salut.

- Cred că ar fi o primă doamnă a statutului minunată, voi nu?

El făcu o pauză un moment și așteptă întrebările din partea presei. Era timpul să înceapă adevăratul spectacol.

- Contracandidatul dumneavoastră a sugerat că soția dumneavoastră nu este o imigrantă legală.

Câțiva oameni icniră la auzul comentariului. Câțiva solicitară ca reporterul să tacă numaidecât.

- E OK, spuse Carter mulțimii. Eu și Eliza știam că se vor ridica întrebări legate de trecutul ei.

- Conform cercetărilor mele, Eliza Havens nu s-a născut aici.

Carter ridică mâinile și făcu semn mulțimii să se liniștească.

- Tatăl meu a făcut parte din forțele de poliție timp de peste treizeci de ani. Deviza lui la slujbă era: „Nu crede nimic din ceea ce auzi și doar jumătate din ceea ce vezi. Cercetarea dumneavoastră, precum și cea a contracandidatului meu nu au găsit nici o urmă legată de nașterea Elizei sau de trecutul ei. Bineînțeles că ați presupus că a imigrat în această țară. Cu imigrarea ca subiect de top al forumurilor politice, e ușor să arătați cu degetul și să aruncați cu noroi. Carter ridică privirea spre audiență. Sunt și alte motive în afară de imigrare pentru care oamenii trebuie să se ascundă, să își schimbe numele. Povestea Elizei ar face un film de succes dacă nu ar fi atât de dureroasă. În cameră se așternu tăcerea, întrucât

toată lumea asculta. Până acum o lună, Eliza s-a ascuns de ochiul publicului deoarece și-a petrecut majoritatea vieții în Programul de Protecție a Martorilor.

Privirea celor din cameră se îndreptă spre ea. Blițurile se descărcară într-un foc rapid, iar Carter prinse strâns mâna Elizei.

- Este adevărat, doamnă Billings?

Eliza se aplecă în față și vorbi la microfon:

- Este.

- Ce s-a întâmplat?

- De cine vă ascundeți?

- De ce vă dezvăluiți identitatea acum?

Întrebările veniră spre ea în același timp, din toate părțile.

Totul deveni neclar. Eliza simți propria respirație îngreunându-se, și palma i se umezi în a lui Carter. Știa că luminile erau ațintite spre ea și că ea era cea care trebuia să solicite ajutorul publicului.

Carter o trase lângă el și o lăsă să se adreseze audienței.

- Tatăl meu a fost un american muncitor. El și mama mea aveau acele valori familiale pe care toți vrem să le transmitem copiilor noștri. După ce tatăl meu a fost martorul unei crime nedemne de a fi menționate, a făcut ceea ce mulți nu ar face. A mers mai departe pentru a face ce era corect. Nu ar fi fost capabil să trăiască liniștit dacă ar fi ascuns adevărul.

Se gândi la tatăl său, la zâmbetul lui, la râsul său viguros.

- Am fost preluați, identitatea ne-a fost schimbată. Dar nu a fost de ajuns. Emoțiile i se adunau în gât. El și mama mea au plătit cu viața pentru mărturia lui. Îl găsi pe Dean în partea din spate a încăperii și i se adresă lui: Am fost luată, mi s-a dat o nouă identitate și am stat ascunsă de când eram copil.

- Ați scăpat de pericol, doamnă Billings?

Ea scutură din cap.

- Nu. Dar nu am mai putut sta ascunsă. Carter a intrat în viața mea, iar persoanele la care țin nu m-ar lăsa să fug din nou.

- Deci cineva încă vă urmărește?

Ea ridică din umeri.

- Nu există nici un motiv să cred că bărbatul responsabil de moartea prematură a părinților mei nu are în continuare dorința de a se răzbuna pe mine.

- Cine este?

Eliza scutură din cap, iar Carter preluă microfonul.

- Nu putem dezvălui acest lucru în momentul de față.

- De ce îl protejați?

- Nu o facem. Dar bărbatul are o familie, propriii copii, protestă Eliza. Este corect să îi condamnăm așa cum am fost eu condamnată? Credeți-mă, nu îmi doresc nimic mai mult decât să cred că trecutul îmi este lăsat în urmă și că pot spera la un viitor fără o cameră plină de gărzi de corp.

Reporterul se întoarse în cerc, cum făcură mulți alții, iar prezența gărzilor deveni brusc limpede pentru toată lumea.

În spatele ei, mâna Samanthei i se odihnea pe umăr. Apoi, Max și Sally se apropiară de Carter.

- Îi ofer tot sprijinul soției mele și voi face tot ce îmi va sta în putință pentru a o menține nevătămată, promise Carter. Apreciez curajul ei de a sta aici, în fața voastră, și de a vă spune povestea sa. Sper că mă veți ajuta să o păstrez în siguranță.

Camera era cufundată în liniște, până când o singură bătaie de palme se auzi din spatele încăperii. Ochii Elizei se încetoșară când îl văzu pe Dean aplaudând. Curând, toată sala îi urmă exemplul, până când toată lumea era în picioare.

- Frumos discurs.

Carter se întoarse spre vocea plată a unchiului său.

- S-a descurcat bine.

Max se lăsă pe călcăie și o privi pe Eliza peste marginea paharului său de cocktail.

- Convingător. Chiar și pentru mine.

- Adevărul are capacitatea unică de a atârna cu greutate.

Carter salută cu o înclinare a capului un cuplu ce trecu pe lângă ei fără să îi întrerupă. Max ridică paharul la buze și murmură următoarele cuvinte:

- Nu este de ajuns.

- Ce nu este de ajuns?

- Să joace rolul martirei. Trecutul are un mod de a te prinde din urmă. Ar trebui să știi asta.

- Ce vrei să spui?

Max se aplecă în față astfel încât doar Carter să îl poată auzi.

- Oamenii ca noi nu *speră*. Noi facem lucrurile să se întâmple. Max perie cu mâna marginea cămășii lui Carter. Păstrăm legătura.

Max așază paharul gol pe tava unui chelner înainte de a se îndepărta.

O minge de plumb, inconfortabilă, amenința să se stabilească adânc în stomacul lui Carter. De ce simțea cuvintele unchiului său mai mult ca pe o amenințare decât ca pe o chemare legitimă la acțiune?

Probabil pentru că așa erau. Carter știa că solicitarea unor favoruri unchiului său avea să-l bântuie. Carter nu se vedea în stare să îl oprească pe Max din a îndeplini orice plănuise acesta. Menținerea Elizei în siguranță era scopul suprem. Nimic altceva nu conta.

Drumul de întoarcere de la cină trecu repede. Eliza vorbi despre actorii pe care îi întâlnise, despre producători. Nu menționa nimic despre dezvăluirea celui mai întunecat secret al ei în fața întregii lumi. Nu avea să dureze mult până când presa avea să afle numele bărbatului responsabil. Carter știa asta. Și, în timp ce o urmărea cum își rodea unghia, știa că și ea se gândea la asta.

Eliza era îngrijorată.

În loc să deschidă subiectul, Carter păstră discuția relaxată.

Totuși, când conduse până în fața intrării casei lor, el examină întunericul, ascultând zgomotele nopții, pentru a vedea dacă era ceva în neregulă. Tot ce putu auzi fură greierii și foșnetul frunzelor din copacii de deasupra lor.

Una dintre gărzile de corp se întorsese înaintea lor și se asigurase că nu pândeau nimeni în interior. Carter îi făcu semn gărzii de corp că se putea îndepărta și prinse mâna Elizei într-a sa și îi sărută unghiile ronțăite.

Ea răspunse cu un zâmbet timid. Unul pe care el nu îl vedea prea des.

- Vom fi OK, îi promise el.

Ea deschise mai larg ochii, iar el văzu ceața adunându-se în spatele genelor ei.

- Eu... Îmi e teamă, Carter.

Mărturisirea ei îl lovi direct în inimă. Carter îi cuprinse fața între palme și făcu ce putea pentru a-i alunga fricile. Coborî buzele până la ale ei și o făcu să uite de temeri cu sărutul lui. Îi înăbuși vocea intensificând sărutul. Vârful limbii lui o convinse să deschidă gura pentru a-l primi.

Ea o deschise și se topi cu el. Măinile ei timide presară pe pieptul lui o cărare direct spre inimă. Gemu, sau poate că fusese ea, și își plimbă degetele de-a lungul gâtului ei, afundându-le în pletele ei moi. Agrafele se împrăștiară pe podeaua foaierului. Pe toată lungimea, corpurile lor se împleteau, de la limbi până la vârfurile picioarelor.

Limba ei o tachină pe a lui, până când el răspunse cu sărutări indecente. Eliza inspiră cu disperare și eliberă un râs nervos. Carter zâmbi în timp ce îi ținea buzele ocupate. Reușise să o facă să uite.

Se aplecă și o ridică în brațe. Ea chicoti înfundat și își frecă nasul de gâtul lui în timp ce el o ducea spre dormitor.

- Nu trebuie să mă cari, îi spuse ea.

- Obligația nu își are locul în gândurile mele.

Ea folosi mâna liberă, cea pe care nu o utiliza pentru a se ține să nu cadă, ca să îi desfacă iute cravata și să deschidă nasturii cămășii lui.

- Miroși atât de bine. Aromat, masculin... dezirabil.

Deja excitat, se simți încins de dorința stărnită de vorbele ei. Carter lovi cu piciorul ușa dormitorului, pentru a o închide în urma lor.

- Cum miroase *dezirabilul*?

Eliza se lăsă să alunece de-a lungul lui, până când picioarele îi atinseră podeaua. Îi scoase ușor cravata și o aruncă pe podea.

- Mmm. Sexy. Cred că acum înțeleg ce sunt feromonii.

- Feromonii? Adică ceea ce emit animalele când sunt gata de împerechere?

Ochii ei întunecați se măriră de pasiune în timp ce degetele descheiau fiecare nasture al cămășii lui. Aerul rece din cameră nu făcea nimic pentru a calma focul ce îi ardea prin vene.

- Exact. Am auzit că femelele au un miros aparte, dar cred că bărbații atrag, de fapt, femeile.

Trecu mâna în jos, peste brațul lui, jucându-se cu butonii, până când și aceștia căzură pe podea.

- Toți bărbații?

Buzele ei moi îi apăsau pieptul. Ea împinse cămașa de pe umerii lui și îl ținu captiv prin cuvintele sale. Poate că el fusese cel care inițiasse acest joc al seducției, dorind să o facă să uite, dar el era cel sedus complet.

- Nu am mai simțit nevoia unui bărbat așa cum o pot mirosi la tine.

Limba ei mică țâșni afară și îi gustă sfârcul. El se înfioră.

- Ai grijă, Lisa... Orgoliul meu crește.

Ea chicoti și își ridică ochii spre ai lui în timp ce mâna ei alunecă sub talia pantalonilor lui. Îi cuprinse mădularul în palmă.

- Nu este singurul lucru care crește.

El se năpusti asupra ei, trăgându-i buzele spre ale lui în timp ce o întorcea cu spatele spre ușa. Gustul ei, nevoia de a o avea năvăliră în el precum un arc de foc eliberat de o cometă. Dacă ea îi simțise nevoia înainte, probabil că acum era sufocată de ea. Presă organul excitat de faldurile ei moi, prin haine. Cu ușa în spatele său, ea se arcui spre el, măbind contactul și nevoia lui.

Talia ei zveltă îi umplea palma. Apoi, încercă să o atingă peste tot în același timp. Se sărutară până când amândoi rămaseră fără aer. Abia când ea găfâi puternic, el își mută buzele pe gâtul ei, pe umăr. Cobori de-a lungul lungimii rochiei, până când atinse pielea fierbinte, ispititoare a șoldului ei. Când degetele lui ajunseră în contact cu o bretea, făcu ochii mari. Urmări breteaua cu vârful degetelor. Eliza îi urmări reacția cu o privire furișă.

- Lenjerie?

Ea își prinse cu dinții buza inferioară și își sprijini capul de ușa.

Imaginea ei înfășurată în bretele și mătase îl nimeri. Nemaiputându-se controla, o întoarse pe Eliza până când sânii ei presară ușa, iar el găsi lungul fermoar al rochiei. Îl făcu să se deschidă cu mișcări domoale. Îi sărută gâtul și locul ascuns dintre omoplați. În timp ce rochia aluneca spre podea, bărbia îi căzu.

Bucăți minuscule de dantelă de culoarea fildeșului acopereau doar cele mai intime părți ale corpului ei perfect. Ciorapii găsiseră calea până la mijlocul coapsei, fiind ținuti de cleme delicate. Carter o mângâie de-a lungul spatelui. Eliza se strădui să respire și îl privi peste umăr.

O putea ține îmbrăcată în lenjerie în fiecare zi și nu sar fi putut obișnui niciodată cu această priveliște.

- Minunat, îi șopti.

- Mă pot întoarce?

El o ținu pe loc.

- Nu încă... nu am terminat.

Porțiunile expuse căpătară aspectul de piele de găină. Îi plăcea cum vorbele lui o făceau să se jeneze. O mângâie de-a lungul coloanei și o sărută pentru a-i deștepta simțurile. Avea gustul primăverii, proaspăt și îmbietor. Se hrăni cu ea ca un om flămând. Când șoldurile i se ridicară în timp ce limba sa urma pielea sensibilă de sub chiloțerii din dantelă, el zâmbi. Îngenunche în spatele ei și puse mâinile pe formele coapselor ei bine conturate. Până și mătasea ciorapilor ei părea ca un păcat. Mușcă din șoldurile ei și coborî materialul chiloțerilor fără a deranja jartiera ce îi ținea ciorapii. O ajută să ridice pe rând câte un picior și aruncă materialul deoparte.

- Mă omori, Carter.

Atinse globurile moi ale fundului ei gol și locul dintre coapsele ei. Ea se topea și se plia sub atingerea sa. Exploră cele mai delicate locuri și, când respirația ei se îngreună, el își lăsă fruntea pe scobitura din spatele ei.

- Te rog, îl imploră.

Întorcând-o, linse și sărută drumul până în interiorul ei. Când ajunse acolo, genunchii ei se îndoiră în timp ce el sorbi pe săturate. Ea se zvârcoli în jurul lui și îi ceru deopotrivă să se oprească și să continue. Mâinile ei îl țineau aproape și îi frământau carnea, lăsând urme cu unghiile. Respirația ei deveni precipitată, și el se trase înapoi.

- Vei plăti pentru asta, promise ea.

Nu putea aștepta. O eliberă și o întoarse cu spatele spre pat. Ea se târî până în centru, cu ciorapii și pantofii cu toc încă intacti. Fir-ar, era sexy! Agrafele din părul ei se împrăștiară. Părul îi atârna, revărsându-se din strânsoare, acoperindu-i umerii. După ce aruncă pantofii și își scoase în grabă hainele, i se alătură în pat, și se traseră amândoi în mijlocul saltelei. Tocul înalt zgârie dosul coapsei lui. Ereția sa zvâcni.

Când dantela sutienului ei deveni curând un impediment prea mare, o îndepărtă pentru un acces mai bun

și gustă un sfârc obraznic înainte de a se întoarce spre celălalt.

Mâini moi îl mângâiară pe spate și îl traseră mai aproape. Căldura sexului ei îl chemă, iar Eliza îl ademenește cu mirosul ei. Degete subțiri se înfășurară în jurul lui, dezmiardându-l și distrugându-i orice șansă de a gândi.

Când își mai dorise el atât de mult o femeie? Dorise vreodată? Cu Eliza, era mai mult decât dorință. Mai mult decât nevoie sexuală. Ea îl împinse ușor între coapsele ei și se deschise pentru el.

În timp ce se întinse și își acoperi corpul cu al ei, inima i se deschise larg.

- Oh, Carter!

Își înclină șoldurile spre el, iar el se mișcă în ea. Fiecare lovitură, fiecare tremur îl aduseră mai aproape de momentul revărsării în interiorul ei. În timp ce o lua, revendicând-o în cel mai primar mod, știu că inima îi era pierdută. Ea deținea fiecare fărâmbă.

Mișcările se intensificară. Își făcu loc în ea cu putere, dar o sărută cu toată delicatețea de care era în stare. Când ea explodă și canalul ei lubrifiat îl strânse puternic odată cu eliberarea ei, își permise să i se alăture.

Începură să respire împreună, la unison, pentru a-și reveni. Umezeala corpurilor lor se amestecă și înmiresmă cearșafurile cu o aromă unică, plăcută.

- Aș putea sta așa, cu tine, pentru totdeauna, admise el, răsufărându-i pielea gâtului.

Ea își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui.

- Sunt pantofii, nu-i așa? Nu am mai făcut niciodată dragoste cu pantofii în picioare.

- Nu e asta.

- Jartiera? M-am gândit că o să-ți placă... Dar m-am gândit că în cele din urmă va ajunge pe podea.

- Nu este lenjeria ta sexy. Deși îmi place.

- Atunci, trebuie să fie dispoziția mea senină, îl tachină ea.

Carter ridică o parte a greutateii corpului său de pe ea și privi în ochii ei mari, câprui.

- Ești tu. Curajul tău, forța ta... abilitatea ta de a mă face să fierb tot. Zac aici și mă întreb de ce ne-a luat atât de mult să ne unim.

Ea îl privi intens, cu ochii neclintiți.

- Pentru că te-ai luptat cu mine pentru orice, de la echipele de fotbal până la temperatura ceaiului. De asta.

El răsă atunci, aducându-și aminte de câteva discuții din trecut.

- Tensiune sexuală.

Ea miji ochii.

- Serios?

- Da. Se așează lângă ea, dar o trase mai aproape. Îmi amintesc de clipa când ne-am cunoscut. Samantha și Blake abia se căsătoriseră, și amândoi fuseserăm invitați la recepția lor din Europa. Cred că ai flirtat cu fiecare bărbat de acolo.

- Așa am făcut?

- Cu excepția mea. M-ai evitat ca și cum aș fi fost ciuma neagră. Am știut atunci...

- Ai știut ce?

O sărută pe nas, simțind că citea ceva necuviincios în cuvintele lui.

- Am știut că ne potrivim. Doi oameni nu se pot respinge atât de mult fără să se potrivească atât de bine împreună.

Zâmbetul ei dispăru.

- Aberezi. Mă urai pe atunci.

- Te uram? Nu am urât niciodată nimic la tine. Mi-ai stârnit curiozitatea, m-ai făcut să îmi doresc... Dar ura nu a fost niciodată un adjectiv care să descrie sentimentele mele față de tine.

- Atunci, de ce contraziceai tot ce spuneam?

El se jucă cu șoldul ei și trase așternutul peste ei.

- Ar trebui să-ți vezi strălucirea din ochi când cineva ți se strecoară pe sub piele. Pasiunea atunci când știi că ai dreptate și cineva te contrazice în mod politic. Tu, micuța mea minge de foc, ești ca o gură de aer proaspăt

intr-o zi toridă. Îmi este teamă pentru oricine ar sta cu adevărat în calea ta când vrei să obții ceva.

Eliza trase piciorul în sus, pe șoldul lui.

- Îmi spui cumva că te cerți cu mine doar pentru a mă face să mă enervez?

El înclină capul într-o parte și rămase tăcut. Ea îl lovi în glumă cu pumnul peste piept.

- Ești groaznic!

- Haide! Nu poți spune că nu ai savurat momentele acelea.

- Nu am făcut-o.

- Mincinoaso!

Încercă să păstreze o expresie serioasă, dar eșuă. Buzele ei alunecară într-un zâmbet molipsitor în timp ce chicotea.

- Cine minte acum?

- Voi lua cu mine secretul în mormânt, îi spuse ea.

În mintea lui apărură imaginea ei nemișcată și fără viață. Rămase încremenit și știu că zâmbetul îi dispăruse. Ea îi observă disconfortul, dar nu atrase atenția asupra acestui aspect. În schimb, își cuibări capul la pieptul lui.

- Am făcut ceea ce trebuia în seara asta, nu-i așa? Întrebă ea într-un final.

El își trecu degetele prin părul ei, periindu-l. Dumnezeu, așa spera.

- Așa e.

Totuși, pe măsură ce pe ea o cuprindea somnul, iar el stătea întins și treaz, nu era atât de sigur.

capitolul 24

Eliza lenevi prin casă timp de două zile întregi după cina de la Hollywood. Știrile legate de trecutul său nu se opriră pe plan local. Se extinseră la nivel național. Telefonul mobil al Elizei suna continuu cu oferte de interviuri în exclusivitate, pe care ea le ignora.

Amploarea a ceea ce făcuse spunând totul lumii fu revelată când Jay veni marți dimineață devreme, cu un braț plin cu plicuri.

- Astea sunt pentru tine, spuse el, lăsând să cadă pe blatul bucătăriei zeci de scrisori.

- Pentru mine?

Ea privi încruntată spre mormanul de scrisori. Zâmbetul fermecător al lui Jay îi luminează fața.

- Publicul a fost impresionat de tine și de situația ta. Scrisorile au început să sosească la sediul campaniei locale, și mi s-a spus că sunt și mai multe la sediile centrale din Sacramento și San Francisco.

Eliza ridică un plic la întâmplare și îl rupse pentru a-l deschide. Înăuntru, era o scrisoare scrisă de mână de la o femeie care trăia în comunitatea sălbatică a ținutului Lancaster. Lăuda curajul Elizei de a ieși în față și apoi o întreba dacă era vreo posibilitate de a lua legătura cu fiul ei, care intrase tot într-un Program de Protecție a Martorilor, cu ani în urmă. Faptul că nu știa dacă trăia sau murise o consuma teribil. Orice ajutor din partea Elizei era apreciat.

- Ce spune?

Carter se duse repede mai aproape și citi scrisoarea peste umărul ei.

- Oh, uau!

- Da.

Ea deschise alta, aceasta fiind de la un tată care își pierduse soția într-un atac armat. Spunea că își dorea ca mai mulți oameni să raporteze crimele, astfel încât criminalii să poată fi ridicați de pe străzi. Se părea că autoritățile nu îl prinseseră niciodată pe ucigașul soției lui.

- Mi-am permis libertatea de a deschide un cont de e-mail pe numele tău. Adresa lui Carter s-a umplut peste noapte, le spuse Jay.

- Și ce ar trebui să fac eu cu astea?

Carter ridică din umeri.

- Ignoră-le. Trimite-le răspuns. Ce vrei să faci?

Ea nu știa.

- Până te hotărăști în privința asta, am și alte vești. Jay își luă libertatea de a turna o ceașcă de cafea. Petrecuse foarte mult timp în casa lui Carter și știa unde sunt toate lucrurile. Ai urcat în sondaje peste weekend. Nu doar că mariajul tău ți-a adus un plus de votanți, dar compasiunea Elizei a făcut ca voturile să încline în favoarea ta. Dacă a existat vreodată un cuplu politic puternic, acela sunteți voi doi.

- Cuplu politic puternic? Nu am prevăzut asta, spuse Eliza.

Carter o bătu ușor pe spate.

- Dacă e să fiu orice politic, trebuie să mă întorc la muncă.

Aparent, luna de miere se terminase.

- Ești un mare chiulangiu, îl tachină ea.

- O să fii OK aici?

Ea își dădu ochii peste cap.

- Sunt bine. Am gârzi de corp și pe Zod. Mă gândeam să mă duc pe la Alliance, dar cred că o să amân asta pentru câteva zile. Să văd ce pot face cu scrisorile astea.

- La Alliance? Nu se ocupă Gwen de asta?

- Gwen mai are încă multe de învățat.

Carter pufni.

- Ce-i?

El se uită spre Jay și spuse:

- Ne poți scuza puțin?

Jay înțelese aluzia și părăsi camera, cu tot cu ceașca de cafea.

- Ce te preocupă, Hollywood?

- Alliance. Sam ar înțelege dacă ar trebui să te retragi din asta pentru un timp.

- Ce vrei să spui?

- Să te retragi, să îți iei o pauză.

- Deja am făcut o pauză de aproape două săptămâni.

Ce urmărirea el? Voia ca ea să fie o soție casnică? Asta cu siguranță nu avea să se întâmple.

El trecu o mână prin părul său blond nisipiu și se chinui să rostească următoarele cuvinte.

- Fiecare ieșire din casă este riscantă. Nu știm ce are de gând să facă Sanchez.

- Deci ce ar fi de presupus să fac, mai exact? Să stau aici ca o prizonieră?

- Nu fi ridicolă!

- Tu ești ridicol. Dacă izolarea mea de restul lumii ar fi fost singura opțiune, nu aș fi trecut prin toate astea de la bun început. Pielea ei începu să se încingă, iar temperamentul ei răbufni. Nu mă ascund, Carter.

- Nu să te ascunzi. Doar mișcă-te cu atenție.

- Nu asta sugerezi. Ai spus să mă retrag o perioadă și să stau în casă.

Ea se ridică și începu să se plimbe.

- Nu am spus să stai în casă.

- Ai făcut aluzie la asta.

Carter păși în spatele ei și o prinse de umeri. Ea se trase ca el să nu o poată ajunge.

- Ești o femeie deșteaptă. Știu că îmi poți înțelege logica.

Ea se întoarse să îl privească, cu mâinile proptite în șolduri, sfidător.

- Îți înțeleg logica; pur și simplu, nu sunt de acord cu ea. Îmi voi trăi viața. Și, ca să știi, atitudinea condescendentă nu va funcționa cu mine.

- Fir-ar să fie, Eliza! Nu pot permite să ți se întâmple ceva, spuse el furios.

Răbufnirea lui o șocă, reducând-o la tăcere. Solicitarea lui provenea din teamă. Panica instalată în ochii lui era ceva nou pentru ea, și nu era sigură dacă se simțea mai bine știind că el ținea la ea sau se înspăimânta pentru că el arăta atât de speriat.

El păși în spațiul ei personal și îi prinse fața între palme.

- Nu voi permite să ți se întâmple nimic. Vocea lui scăzuse până la nivelul unei șoaapte dure.

- O săptămână. Îi voi zice lui Gwen că ne întâlnim aici, pentru moment, dar nu pot fi ținută prizonieră, Carter.

- Știu. Vom găsi noi o soluție.

O sărută apoi, ca pentru a întări vorbele sale cu o promisiune.

Așa cum se dovedi, statul în casa lui Carter nu era o corvoadă. Gwen petrecea aproape la fel de mult timp în noua casă a Elizei pe cât petrecea și în Tarzana. Ajuta faptul că atenția Elizei se îndrepta spre fluxul permanent de scrisori, ce veneau zilnic din toate colțurile țării. Erau o mulțime de oameni care căutau persoane dragi care depuseseră mărturie împotriva cuiva și apoi dispăruseră. Lipsa unui deznodământ pentru aceste familii era sfâșietoare. Unii nu știau dacă cei dragi erau în viață și în siguranță sau își găsiseră sfârșitul.

Fiecare poveste atingea inima Elizei și solicita un răspuns.

- Sistemul are un mare defect, îi spuse Eliza lui Gwen într-o după-amiază. Părinții mei erau pe cont propriu, bunicii mei murind la scurt timp după ce m-am născut. Dar acești oameni... ei au lăsat în urmă mame și tați, mătuși, unchi. Nu îmi imaginez cum pot trăi fără să știe.

- Cu siguranță trebuie să existe o posibilitate de a ajuta aceste familii.

- Dacă este, eu nu știu nimic despre asta.

Eliza așeză scrisorile pe categorii, un teanc pentru părinții care își căutau copii, știind că fuseseră plasați într-un program de protecție, altul pentru prieteni care nu știau de ce sau unde dispăruse câte un prieten de-al lor. Era chiar și un teanc de scrisori de la membrii familiilor criminalilor, care dădeau de înțeles că martorii din cazul respectiv nu mai trebuiau să se ascundă, deoarece criminalul murise sau nu mai reprezenta o amenințare.

- Ce zici despre detectivul acela, prietenul tău? Nu te poate ajuta?

- Te referi la Dean?

- Da.

- Nu știu. Întotdeauna a fost acolo pentru mine, dar nu îmi aduc aminte ca el să fi povestit vreodată despre familia extinsă a martorilor.

- Nu strică să îl întrebi ce știe sau să vezi dacă te poate ajuta cumva.

Eliza se lăsă pe spătarul scaunului.

- Cum să mă ajute? Nu știu ce să fac cu toate astea. Aceste povești ar fi potrivite pentru un roman, dar nu îmi imaginez cum aș putea ajuta.

- Oh, sunt sigură că vei găsi ceva. Asta facem noi, cele cu bani, când nu trebuie să muncim pentru a-i câștiga.

Gwen își dădu pe spate părul prins în coadă.

- Nu sunt genul acela de fată. Încă trebuie să-mi câștig existența.

Gwen răsă și apoi își acoperi zâmbetul cu o mână.

- Îmi pare rău.

- Ce e așa distractiv?

- Eliza, dragă, tu ești acea femeie. Te-ai măritat cu cel mai influent om din regiune și nu mai trebuie să te preocupi de cum să faci bani.

Eliza nu voia să recunoască faptul că Gwen avea dreptate.

- Tu înțelegi mai bine decât majoritatea că eu și Carter ne-am căsătorit din motive ce nu au legătură cu dragostea. Nu există nici o garanție că va dura.

- Îți faci prea multe griji.

- Trebuie să fii capabilă să am grijă de mine singură. Nimeni nu știe mai bine ca mine că în viață nimic nu este garantat.

- Rahat! Carter ține mult la tine, și nu ai nici un motiv de îngrijorare.

- Rahat? Tocmai ai spus asta?

Gwen își dădu ochii peste cap.

- Nu râde de cum vorbesc. Știi că am dreptate.

Nu, nu știa. Eliza nu avea habar ce era în mintea lui Carter cu privire la viitor. Desigur, viitorul apropiat era stabil, dar cine știa ce avea să le aducă următoarea lună sau următorul an?

- Ce e cu secretomania asta?

Carter se așează pe partea opusă a biroului lui Blake, în cabinetul acestuia, și își încrucișă glezna peste genunchi.

Blake ridică un deget la buze și luă telefonul.

- Am nevoie să preiei toate apelurile, îi spuse secretarei. Puse receptorul la locul lui și își concentrează toată atenția asupra lui Carter. Cred că acest birou este singurul loc în care nu te supraveghează încă o pereche de ochi.

- OK.

Evident, Blake avea de discutat ceva personal.

- L-am întâlnit pe tatăl lui Sam săptămâna trecută... înainte de cină.

Carter își ținea răsuflarea. Deși el și Blake nu discutaseră niciodată despre Harris Elliot, Carter știa despre el, despre infracțiunile din trecut. De asemenea, știa că Harris și Sanchez erau închiși în același penitenciar. Carter nu l-ar fi rugat niciodată pe Blake să ia legătura cu acel om în numele său. Se părea că nici nu trebuia să o facă.

- Sam știe?

Blake încuviință din cap.

- L-am spus după ce m-am întors.

- Cum a reacționat?

- A fost fermă. Ar face orice pentru Eliza.

- Chiar și să ia legătura cu tatăl ei, care i-a distrus viața?

Blake se lăsă pe spate în scaun și își împreună degetele.

- Este ciudat cum, atunci când totul merge de minune în viața ta, e greu să îi învinovățești pe alții pentru greșelile lor. A ajutat faptul că Harry părea să regrete cu adevărat durerea pe care le-a pricinuit-o fiicelor sale.

- Presupun că vrei să îmi spui ceva mai mult decât relatarea întâlnirii familiale.

- Sigur. I-am cerut să distrugă toate fotografiile cu Sam care l-ar putea conduce pe Sanchez la Eliza.

Carter ar fi vrut să creadă că asta era tot ce aveau nevoie.

- Mulțumesc.

- Poate că nu va conta foarte mult. Blake rostea cu glas tare gândurile lui Carter. Sau poate că va conta.

Rămaseră tăcuți un moment, nici unul neexprimând propriile îngrijorări.

- Ce altceva pot face, Carter?

- Tata îl verifică pe Sanchez. Încearcă să determine dacă el își continuă afacerile, din închisoare. Conform spuselor lui Dean, o făcea când a fost închis, dar au trecut câțiva ani de când a putut fi asociat cu vreo activitate criminală. Bănuiala mea e că nu e nimic nou de raportat, altfel Dean ar fi spus ceva. Lipsa veștilor nu e întotdeauna un lucru bun.

- Am un copil de doi ani. Înțeleg asta.

Carter râse, și o parte a tensiunii de pe umerii săi dispăru.

- Nu spuneai că Sanchez are contacte în Mexic?

- Da.

- Pot apela la cineva să caute în vechile lui activități de acolo, să vadă dacă se întâmplă ceva nou ce merită menționat.

Blake avea puncte de transport maritim peste tot prin lume, ceea ce echivala cu relații. Desigur, Carter avea și el relații, dar să apeleze la ele în acest moment putea însemna sinuciderea politică.

- Strângerea informațiilor nu strică, spuse Carter.

- Consideră ca și făcut. Cum merg celelalte lucruri? Samantha mi-a spus că Eliza primește în fiecare zi scrisori prin care i se solicită ajutorul.

- În fiecare zi? Mai degrabă, în fiecare oră. E într-o misiune de reunire a familiilor și de reparare a problemelor din Programul de Protecție a Martorilor.

- Dacă o poate face cineva, acel cineva este o persoană care a trăit astfel.

Carter fu de acord.

- Scrisorile o ajută să nu se mai gândească la faptul că este oarecum izolată.

- Ce vrei să spui?

- I-am cerut să evite să iasă, să stea acasă, unde este în siguranță.

Blake se încruntă și își frecă bărbia.

- Nu pare a fi genul Elizei.

- Nu este. Nădăjduim să aflăm cât de curând mai multe despre Sanchez și să putem să-i neutralizăm amenințarea.

- Dacă asta ar fi fost posibil, nu crezi că poliția ar fi făcut-o și ar fi evitat plasarea Elizei în program?

Carter își simți maxilarul încordat și umerii tensionați.

- Trebuie să cred că pot face ceva mai mult, Blake. Altfel, mi-am pus soția în calea pericolului, în loc să o salvez.

Expresia lui Blake se îmblânzi, iar el încercă să zâmbească, însă nu reuși. Carter nu dorea să îl vadă compătimindu-l. Se ridică brusc și zise:

- Prezența îmi e solicitată în cealaltă parte a orașului.

Blake îl conduse până la ușă.

- Păstrăm legătura.

Carter trase un pumn în volan de îndată ce rămase singur. Ce naiba avea să facă?

Dean trase puternic din nicotină și simți cum se calmează instant. Ajunsesse să se ascundă pe după mașină pentru a putea fuma o țigară. Chiar și secția de poliție, unde obișnuia să plutească un mare nor de fum, ca o insignă de onoare, fusese otrăvită de nefumători.

„Nu fuma lângă ușă! Nu fuma în mașini! Dar renunță, îți e mai bine fără!”

De parcă avertismentul de pe afurisitul de ambalaj nu reprezenta o amenințare destul de mare, se părea

că toată lumea se lua de fumători. Trase din nou din țigară și eliberă fumul printre buzele încrețite.

Lumea putea să se ducă naibii. Tentativele lui de a renunța nu dăduseră roade, iar guma avea un gust oribil.

- Știam că te voi găsi aici.

Jim porni spre el cu pași hotărâți. Ținea într-o mână niște hârtii, pe care în acel moment le lovea de coapsă. Privi țință spre țigară, dar nu comentă nimic.

- Iau doar o pauză.

Jim se sprijini de mașină, lângă el.

- E mai bine să vorbim aici, oricum.

Asta nu suna bine.

- Ce se întâmplă?

El lovi cu hârtiile în palmă, înainte de a i le da lui Dean. Dean mai trase un fum și aruncă chiștocul pe jos, lângă multe altele lăsate de alți polițiști. Luă hârtiile și privi la o fotografie ieftină printată.

- Prietenul lui Carter, Blake, l-a vizitat pe socrul său.

- Știm despre ce au vorbit?

- Putem ghici.

Frunzări paginile cu imaginile surprinse de camerele video din închisoare. Blake nu părea să fi fost însoțit de cineva.

- Ceva noutăți din interior?

Jim scutură din cap.

- E liniște. Prea liniște.

Dean ura acel cuvânt. Niciodată nu aducea nimic bun și niciodată nu dura prea mult.

- Ai vești de la Eliza?

- Doar un flux constant al facturilor pantofilor ei.

Jim râse și încrucișă brațele peste piept.

- Se poate ca Sanchez să nu mai fie interesat? Să fi trecut peste?

Criminalii nu treceau peste. Și nu uitau niciodată.

- Îți amintești fotografia cu mama Elizei?

Dean nu trebuia să îi reamintească lui Jim la care fotografie se referea. Zâmbetul lui Jim se stinse.

Soarele care reușea întotdeauna să strălucească peste sudul Californiei intră într-un nor și Dean simți un fior.

- Păstrăm vigilența. Sanchez are tot timpul de partea sa și nu se va grăbi. Nu e ca și cum își va pierde prea curând interesul față de Eliza.

Stresul creat de cazul Elizei urma să îl împiedice pe Dean mulți ani de acum încolo să renunțe la viciul lui. Se gândi la propria fiică și la cât de mult semăna cu Eliza.

- Apreciez că facem asta aici.

Samantha își vârî picioarele sub ea și se așează confortabil pe canapea. Eliza, Gwen și Karen se așezară la rândul lor confortabil.

- Eddie abia mai adoarme la prânz, iar eu sunt epuizată la sfârșitul zilei.

Eliza intrase în camera lui Eddie înainte de a se alătura femeilor. Părea că dormea bine în acea zi. Nu se putea abține să nu se gândească dacă nu cumva Samantha îl folosea ca pretext pentru a o împiedica pe Eliza să meargă în Tarzana.

Gwen adăugase zahăr în ceaiul său și făcea mici zgote când amesteca în cană.

- Eddie e adorabil.

- Mulțumesc.

- Cum mai sunt lucrurile pe acolo? o întreabă Eliza pe Gwen.

- La început, a fost mare agitație. Telefonul suna neîncetat. Nimic justificat. Lucrurile par să se liniștească acum.

Samantha și Eliza pregătiseră declarații pe care Gwen să le recite apelanților. Eliza își amintea bine cum fusese după căsătoria lui Sam și Blake. Presa făcuse orice efort imaginabil pentru a găsi ceva dezonorant cu privire la Alliance.

Eșuaseră.

- Am pierdut clienți?

- Candice a solicitat să îi punem portofoliul în așteptare. A întâlnit pe cineva în vacanță, și lucrurile par să meargă bine.

- Mă bucur pentru ea, spuse Samantha.

- Asta e tot?

Eliza luă un biscuit de pe platoul așezat pe măsura de cafea și îl rupse în două.

- Da.

Karen scoase sunete guturale în timp ce își curăța gâtul.

- Poate că ai vrea să îl scoți pe Sedgwick de pe listele voastre.

- Oh?

- El și mătușa mea au întâlniri săptămânale, deși nici unul dintre ei nu le numește astfel.

Un zâmbet larg apărui pe buzele Elizei.

- Asta e grozav.

- Este. Nu credeam că mătușa mea știe ce sunt fardul de obraz și luciul de buze, dar am văzut-o folosindu-le ultima dată când a venit pe la mine. E mult prea drăguț.

- Încă îl însoțești?

Karen încuviință din cap.

- Vine să mă ia sau uneori îl iau eu. E haios să îi vezi nepoții cum își întind gâtul să mă vadă și se încruntă de fiecare dată când merg acolo. Copiii lui sunt mai subtili, dar la fel de nefericiți.

- Deci ei încă au impresia că voi vă întâlniți?

Eliza ciuguli din biscuitul ei și își dori să poată vedea o filmare cu nepoții lacomi ai lui Sedgwick.

- Da. Stanly se distrează teribil păcălindu-și moștenitorii. Și mătușa mea îl învață ce să spună pentru a le intra pe sub piele.

Karen părea tot mai amuzată pe măsură ce vorbea. Era evident că se bucura de acest aranjament la fel de mult precum cuplul vârstnic.

- Cât timp crezi că mai poți continua așa?

Karen ridică din umeri.

- Încă puțin. Plănuiesc să îi las singuri pe cei doi la un moment dat. Bănuiesc că Stanly îi va elibera până la urmă pe copiii și pe nepoții săi de griji. Deși faptul că el se vede cu o femeie poate părea cel mai mare rău, nu au cunoscut-o încă pe mătușa Edie.

- Vreau o invitație la nuntă, spuse Eliza.

- E puțin cam devreme pentru asta, dar nu îți face griji.

După câteva minute de discuții legate de nuntă și de cum să organizeze o petrecere a burlăcițelor pentru Edie, Karen schimbă subiectul.

- În afară de noutățile legate de fericitul cuplu, de ce m-ai întrebat ce cred eu că înseamnă un prânz de afaceri?

Eliza le privi pe Samantha și pe Gwen.

- Eu și Sam am tot discutat. Mă aflu la o răspântie acum, și cred că trebuie să mă retrag din activitatea zilnică la Alliance.

Gwen oftă.

- Ești sigură?

- Nu e ca atunci când eu și Blake ne-am căsătorit, spuse Sam. E de așteptat ca aici, în State, un om de afaceri înstărit să apeleze la orice mijloace pentru a-și găsi soția potrivită. Dar viața lui Carter și a Elizei este minuoș examinată și orice amănunt va fi folosit împotriva lor. Dacă, din întâmplare, Carter nu este ales, atunci poate că lucrurile se mai domolesc.

Eliza o întrerupse pe Samantha.

- Dar dacă asta nu se întâmplă și tabloidele află că eu încă mă ocup de Alliance, nu va da bine. Mai ales când instituția căsătoriei se află în dezbatere la aproape fiecare alegere.

- Sunt sigură că e adevărat, spuse Karen. Dar asta nu răspunde la întrebarea de ce sunt eu aici.

- Avem nevoie de ajutor. Eliza zâmbea spre Karen în timp ce vorbea. Gwen a făcut o treabă grozavă păstrând

totul în ordine. Samantha ajută cât poate. Dar între Eddie și responsabilitățile ei de aici și din Europa, timpul nu este de ajuns. Doream să știm dacă ai fi interesată de un loc de muncă.

Karen se jucă agitată cu medalionul său.

- Am un loc de muncă.

- Dar acesta ar fi mai flexibil. Ai avea mai mult timp să îi ajuți pe copii.

Karen își petrecea timpul liber ca voluntar în grupurile locale de tineret, fiind mentor pentru copiii nevoiași.

- Deja ai înțeles ce facem, și, cel mai important pentru noi, avem încredere în tine. Putem să-ți egalăm salariul și să-ți oferim o mărire.

Samantha făcu o pauză, iar Eliza așteptă o reacție din partea lui Karen.

- Vă ascult.

Eliza se relaxă în scaun și o lăsă pe Samantha să explice de ce anume aveau nevoie și ce așteptări aveau. Până să termine ce avea de zis, Karen încuviința și încerca să își ascundă zâmbetul.

- Ei bine, ce părere ai?

Karen oftă și nu ezită.

- Trebuie să le dau de știre celor de la creșă.

Gwen bătu din palme.

- Oh, superb! Îți va plăcea să lucrezi la Alliance.

Eliza regreta oarecum că era nevoită să renunțe la această slujbă. Continua să fie prin preajmă să ajute, dar toate neoficial.

Petrecură următoarea oră punând-o pe Karen la curent cu situația câtorva clienți activi, aceia pentru care trebuia să găsească în continuare companionul perfect. Karen se întâmpla să fie unul dintre ei, iar aceasta sublinie faptul că insista ca ea să aibă întâietate la mirele perfect.

capitolul 25

Carter ajunsese acasă înaintea Elizei, cu cumpărăturile de la Villa. Restaurantul toscan cu livrare dăduse lovitura cu Eliza, după ce aflase de el, la scurt timp după ce se căsătoriseră. Dacă nu ar fi făcut livrări, Carter ar fi murit de foame cu ani în urmă.

Se strecură pe lângă Zod, care adulmecă punga aromată și lătră în întâmpinare.

- De ce latră? Nu ai mânca-o oricum.

„Câine prost.”

Oricât de mult ar fi încercat să îl facă el să trișeze, patrupedul nu voia să aibă nimic de a face cu resturile de la masă.

Carter aprinse lumina în bucătărie și puse sacoșa pe blat. Voia să facă noaptea aia specială pentru Eliza. Ea se retrăgea de la Alliance în acea zi, și el știa că nu avea să fie deloc bucuroasă pentru asta.

Se duse în bârlag și dădu drumul la radio. Pe drumul de înapoiere în bucătărie, găsi un pantof cu toc mâncat pe jumătate, lângă canapea.

- Zod! strigă el la câine.

Zod alergă până la el și lătră, neluând în seamă ne-cazul în care se afla. Carter agită pantoful prin aer și dojeni animalul.

- Sunt tentat să te bat cu ăsta. Câine rău!

Zod lătră încă de două ori.

- Cum pot susține să stai în continuare cu noi dacă tu te tot servești din pantofii ei?

Animalul se așază și lasă să îi atârne limba din gură. Carter jură că acel câine zâmbea.

- Câine rău, spuse încă o dată înainte să plece mai departe.

Carter duse pantoful în curtea laterală și îl puse în tomberon. Nu voia ca Eliza să îl vadă. Poate că ea avea să uite de pantofi și avea să creadă că Zod renunțase la obiceiul său. Eliza se obișnuise să-și pună bine încălțările cu toc. Pesemne că pantoful acesta îi scăpase. Sau poate

se grăbise atunci când plecase. Oricum ar fi, Carter nu avea de gând să dezvăluie comportamentul încăpățânat al câinelui.

El reuși să pună masa și să aprindă o lumânare înainte de a auzi zăngănitul ce anunța că o mașină intra în parcare. Un monitor de securitate din bucătărie se aprinse, și Carter recunoscu mașina ca fiind a lor.

Puțin în spatele mașinii Elizei, venea o altă gardă de corp. Auzi ușa principală deschizându-se și voci.

Russell, cel care o însoțea pe Eliza cel mai adesea, îi ură noapte bună în hol. Până să intre ea în bucătărie, paznicul se retrăsese. Carter nu uita niciodată că ei erau acolo, dar aceștia se descurcau de minune să se piardă în decor.

- Ce miroase atât de bine? întrebă Eliza în timp ce intra în încăpere.

- Probabil puiul picant.

Carter termină de turnat vinul spumant în pahar în timp ce ea își punea poșeta pe blat.

- Care e ocazia? întrebă ea, în vreme ce el îi înmâna paharul înalt și îl ciocnea de al său.

- Avem nevoie de o ocazie?

Îi dăruî un scurt sărut înainte ca ea să poată răspunde. Îi plăcea asta, fericirea domestică dintre ei. O săruta când venea acasă și înainte de a pleca. Își scriau mesaje de câteva ori pe parcursul zilei, iar acele lucruri mărunte păreau perfect potrivite. Nu era nimic exagerat la Eliza, nimic care să îl calce pe nervi. Se adaptase la noua sa viață mai bine decât și-ar fi putut imagina el.

Și asta îl făcea să zâmbească.

- Vinul, muzica... mâncarea? Dacă nu aș ști mai bine, aș jura că încerci să te culci cu mine.

Carter se lovi cu o mână peste piept.

- Sunt distrus.

Eliza sorbi din vinul ei.

- Da, sigur. Absolut! Care-i treaba?

El trase un scaun și o încurajă să ia loc.

- Ai fost la Sam, nu?

- Mda.

- Karen a acceptat postul?

- Da. Oh, despre asta e vorba.

Înțelegerea i se citi pe chip. Puse paharul jos, se întinse peste masă și îl luă de mână.

- Ți-ai făcut griji în privința faptului că am renunțat la slujbă.

- Știu că nu voiai.

- Vai, Carter, asta e de-a dreptul dulce din partea ta. Unde ai ținut ascunse toate aceste farmece?

- În dulap...

„Împreună cu pantofii tăi roși.” Privi în jos spre picioarele ei și observă tocurile delicate.

- Permite-mi să dezvălui o parte din acel farmec și să te ajut să te relaxezi.

Se aplecă și scoase pantofii din picioarele ei. Aruncă o privire spre Zod înainte de a-i duce de acolo și a-i pune pe un raft înalt.

Eliza avea un zâmbet jucăuș când el se întoarse.

- L-ai pus sus, da?

- Întordeauna.

Vorbiră puțin despre cum decursese ziua ei, în timp ce Carter puse mâncarea pe farfurii. Eliza puse sosul peste salate și, în câteva minute, amândoi mâncau.

- Trebuie să învăț cum se face asta, spuse ea printre înghițituri.

- Știi ce ar face lucrurile și mai bune?

- Pot deveni și mai bune?

- Ciupercile.

Carter luase o gură plină și savura sosul alb cu usturoi și o bucată mare de pui la grătar.

- Asta chiar sună perfect. Nu prea multe ciuperci, doar câteva. Poate ar trebui să îl rog pe bucătar să pună.

- Știi că bucătarii pot fi mai temperamentalii decât un jucător de baschet după ce este anunțat un fault. Data viitoare când mai comandăm în oraș, le putem adăuga noi.

Eliza îndreptă furculița spre el.

- Acum, chiar gândești.
- Deci cum ești... efectiv?

Nu exista nici un semn de tristețe pe fața ei, dar trebuia să întrebe.

- Sunt OK. Credeam că o să fie mai greu decât a fost.

Ori era o actriță demnă de un Oscar, ori chiar nu era supărată. Dacă nu ar fi fost fluxul constant de scrisori, Carter credea că ea ar fi fost mai deranjată.

El vru să sublinieze că ea nu trebuia să își facă griji în privința banilor, că el putea avea grijă de ea. Deși probabil că ea nu vedea lucrurile la fel ca el.

- Scuzați-mă. Russell le întrerupse discuția, intrând pe neașteptate în bucătărie. Îmi pare rău că vă deranjez. Privi spre Zod și intră în cameră. Știm că doriți să fiți înștiințați de orice activitate ieșită din comun surprinsă pe monitoare.

Eliza se opri din mestecat și puse încet furculița pe farfuria ei.

- Ce a fost?

- Probabil, nimic. La scurt timp după ce am plecat în această după-amiază, Zod a tâșnit pe ușa lui, lătrând. Camera nu a înregistrat nimic. Putea să fie un animal sau orice altceva. M-am gândit că este mai bine să vă informez.

Zâmbetul Elizei dispăru. Se cam dusesse cina lor liniștită.

- Eu și Pete am cercetat curtea. Nu există nici o urnă a ceva ieșit din comun.

- Cât timp a lătrat Zod? întrebă Eliza.

- Nu mult. Detectorii de mișcare l-au surprins cântând în tufișurile din curte înainte de a trece mai departe. A lătrat de încă vreo două ori și apoi sa întors în casă.

Carter îi mulțumi bărbatului, iar Russell se retrase.

- Câinii antrenați de poliție nu latră la pisicile vecini lor, îi spuse Eliza când rămaseră singuri.

Asta nu suna bine. Plimbă mâncarea prin farfurie de câteva ori, apoi renunță.

- Trebuie să văd înregistrarea.

El dădu scaunul în spate și o urmă în sus pe scări. Invadară micuța cameră de securitate, de unde Russell urmărea totul. Pete veni în spatele lor.

Russell mută cursorul pe ecranul computerului. Toți îl priviră pe Zod simțind ceva și fugind afară pe ușa pentru căței. Fâșia de piele ce acoperea mica deschidere avea o încuietore magnetică atașată de zgarda lui Zod. Doar el putea deschide ușa; un intrus ar fi trebuit să desfacă zgarda de la gâtul câinelui mortal pentru a avea acces. Puțin probabil.

Chiar dacă se aștepta la asta, lătratul obsesiv al lui Zod de pe ecran îi aduse lui Carter un val de panică.

- Camerele fixe îl surprind aici, apoi camerele mobile se aprind și îl surprind aici.

Russell arată filmările din diverse unghiuri. Zod alergase în jurul tufișurilor, și lătratul încetase. Când ieșise de acolo, ținea ceva între dinți.

- Ce e aia?

Russell afișă un zâmbet crispat.

- Mă tem că unul dintre pantofii doamnei Billings.

Carter se uită mai de aproape. Mai mult ca sigur, pantoful pe care îl aruncase la gunoi trona între dinții lui Zod.

- Majoritatea câinilor îngroapă oase, murmură Eliza.

- Poate a crezut că i-a găsit cineva ascunzătoarea.

Eliza clătină din cap și se întoarse spre ușă.

- Știam că nu ar fi alergat după o pisică. Doar dacă nu cumva pisica a găsit un pantof ascuns. Câine blestemat.

Carter îl bătu ușor pe spate pe Russell și o însoți pe Eliza înapoi în bucătărie.

Zod îi întâmpină la ușă și înclină capul într-o parte înainte de a scoate un lătrat fericit.

- Câine rău!

Sprâncenele lui Zod se ridicară, iar el se uită de la unul la altul. Afurisitul de câine arăta de parcă voia un biscuițel Scooby sau orice afurisenie de asta.

Harry nu ajunsese în închisoare pentru că era prost. De fapt, inteligența sa îi bătorise drumul spre casa sa mare, cu banii altor persoane. Un lucru era clar. Harry nu era violent. Promise câteva lovituri când ajunsese în penitenciar, dar asta fusese cu ani în urmă, iar durerea era de mult uitată.

La solicitarea lui Blake, rupsesse în tăcere fiecare decupaj din ziare și fiecare fotografie și le aruncase în toaletă. Păstrase una singură. Un instantaneu al vieții lui, de când era întreg. Soția și fiicele lui stăteau alături de el pe un iaht care fusese cândva al lui, zâmbind la cameră, iar el afișa un zâmbet îngâmfat.

Toți cei din închisoare deveniră suspecti. În privința cui îl avertizase Blake? Abia când Harry fu înștiințat că promise un apel, află numele bărbatului. Apelantul nu se identifică, iar vocea sa nu îi era familiară. Ca un jucător ce era, Harry ar fi pus pariu că vocea era transformată. Vorbele sale erau însă foarte clare.

- Ricardo Sanchez, spuse apelantul. Izolare, adăugă imediat.

Harry nu se putu decide dacă apelantul formula o cerere sau trimitea un avertisment. Timp de două zile, Harry veghe. Observă rapid că mai multe perechi de ochi îl urmăreau pe masivul lui coleg de celulă.

- Ce mai faci, Harry? întrebă în trecere unul dintre gardieni.

- Bine, bine.

Privirea lui Harry străbătu zona comună, spre locul unde Sanchez stătea alături de „prieteni” lui.

- Anunță-mă dacă ai probleme.

De parcă putea. Codul de conduită din închisoare era să îți rezolvi singur problemele. Informarea gărzilor te-ar fi vârat direct în spital sau mai rău. În cele din

urmă, deținuții care te băgaseră acolo se întorceau de la izolare.

Harry înghiți greu și își dădu seama că se holba la Sanchez când bărbatul se întoarse și se uită amenințător înapoi.

Gândurile se învârtiră în mintea lui Harry. Din păcate, fiecare dintre ele îl arătau însângerat și sfâșiat.

- Vino cu mine!

Mai trecuseră prin asta.

- Tu ai treabă. Și eu mă întâlnesc cu agentul Anderson mâine.

Agentul Anderson era legătura din FBI, care lucra cu șerifii și detectivii ocazionali precum Dean și Jim când venea vorba despre Programul de Protecție a Martorilor din statul California. Din ce în ce mai puțini oameni ieșeau în față pentru a depune mărturie împotriva criminalilor periculoși din cauza faptului că mulți criminali continuau să acționeze și din închisoare. Eliza se agățase de dorința ei de a îmbunătăți sistemul. Păstrarea martorilor în siguranță, în timp ce se ocupau să le redea viața, devenise mantra ei.

Carter fusese alături de Eliza în fiecare noapte după sperietura cu Zed. Faptul că încerca să o forțeze să meargă cu el în călătoria din California de Nord dovedea că nu era pregătit să o lase mai moale. Grijă lui fusese măgulitoare la început. Dar supravegherea lui constantă interfera cu campania sa.

- Amân-o!

Eliza își lăsă capul într-o parte și îi aruncă o privire piezișă.

- Nu. Te rog, Carter, asta trebuie să înceteze.

- Ce anume?

El simulă inocența cu ochii săi triști și părul ciufulit, dar ea nu se lăsa păcălită.

- Te rog. Știi la ce mă refer. Îți neglijezi campania. Sunt oameni care depind de tine. Nu îi poți dezamăgi pentru că îți faci griji pentru mine.

- Dar...

- Fără dar. Ne-am căsătorit pentru a-mi asigura protecția. Ai făcut asta. Dacă aș fi crezut pentru un minut că îți vei neglija propria viață pentru mine, nu aș fi acceptat.

Deși știa că spunea adevărul, se abținu să îi spună lui Carter cât de mult iubea viața alături de el. Cât de mult îl iubea. Chiar și cu grija sa excesivă și cu strânsoarea sufocantă, nu ar fi schimbat căsătoria lor pentru nimic în lume. Dar, mărturisindu-i în acel moment ce simțea pentru el, risca să-l facă să fie și mai protector. Și, dacă era un lucru pentru care Eliza nu voia să fie responsabilă, acela era declinul carierei lui Carter. Era un conducător înăscut, iar ea își dorea ca el să își atingă țelurile. Chiar și dacă asta însemna să păstreze pentru ea unele dintre sentimentele cele mai profunde. Cel puțin, pentru moment. În plus, nu era ca și cum Carter ar fi aruncat cu generozitate spre ea cuvinte precum „dragoste” și „totdeauna”. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi făcut-o.

- Vrei să spui că te-ai căsătorit cu mine doar pentru protecție?

„Oh, fir-ar!” Chiar arăta rănit.

- Nici abilitățile tale din pat nu strică, îl tachină ea, încercând să aducă zâmbetul pe buzele lui.

- Nu știai despre acele abilități când ai acceptat.

- Sărutul buzelor tale mi-a făcut genunchii să se înmoaie, Hollywood. Am știut.

Atunci, el zâmbi, se întinse și o cuprinse pe după talie. Ea se cuibări între coapsele lui în timp ce se sprijinea de blatul din bucătărie.

- Să se înmoaie, zici?

Eliza își dădu ochii peste cap cu toată prefăcătoria de care era în stare.

- Știam că vei reacționa la asta.

O sărută atunci, până când bătaile inimii se întăriră și genunchii i se înmuiară. Se îndepărtară, cu răsufletul întretăiat.

- Ești sigură? o întrebă încă o dată.

- Sunt sigură.

Mai târziu în acea noapte, deși Eliza hotărâse să nu admită niciodată, era imposibil să doarmă în patul lor imens de una singură. Aparent, soțul ei nu era singurul care avea nevoie de afecțiune.

Agentul Anderson era o femeie micuță, de vreo patruzeci și cinci de ani. Vorbea cu o sută de kilometri la oră, dar, când asculta, știai că totul era descărcat și arhivat pentru uz ulterior.

Eliza simțise o compasiune autentică din partea femeii când vorbiseră la telefon. Față în față, acest sentiment se amplifică. După o jumătate de oră de la întâlnirea lor, Eliza încetase să mai vorbească despre cazul ei și despre scrisori și expunea soluții.

- Suntem de acord că lucrurile trebuie să se schimbe.

- Da. Cu fondurile guvernamentale, sau mai bine spus cu lipsa fondurilor ce ne dictează multe decizii pe care le luăm, nu sunt sigură cum să fac să îmbunătățesc sistemul.

- Uneori, cele mai simple răspunsuri sunt chiar în fața noastră. Dacă criminalii au comis o faptă atât de atroce încât reprezintă o amenințare pentru cei care depun mărturie, de ce să nu le îngrădim complet capacitatea de a lua legătura cu lumea de afară? De ce să îi izolăm pe cei buni și să îi lăsăm pe băieții răi să dețină toate drepturile?

Anderson clătină din cap.

- Sunt mult mai multe grupuri pentru drepturile deținuților decât cele pentru drepturile celor din Programul de Protecție a Martorilor.

- Poate că aceasta este problema. Costă statul, costă federalii, o grămadă de bani pentru configurarea protecției pe termen lung.

- De fapt, banii sunt cheltuiți pentru protecția pe termen scurt. Dacă părinții tăi ar fi supraviețuit, ar fi fost acoși din program după câțiva ani. Tu ai rămas în sistem

datorită părinților tăi. Asta și faptul că eu cred că Dean are o slăbiciune pentru tine. Dar ai dreptate, criminalii au prea multe drepturi în astfel de cazuri. Singura cale de a schimba asta e să angrenăm martorii, familiile lor. Schimbarea legii ia timp.

- Timp bine investit, dacă mă întrebi pe mine.

- Aveți un prieten în mine, doamnă Billings. Aveți oameni care discută în Washington, și asta e un început. Nu strică nici faptul că acum sunteți parte a familiei unui senator.

Eliza ridică din sprâncene.

- Nu știu cât de mult ajutor ne va acorda el.

Agentul Anderson flutură o mână prin aer.

- Consider că puterea din spatele mișcărilor oamenilor stă în soții și în soți. Majoritatea soțiilor de politicieni nu au o slujbă, ceea ce le permite să aibă timp să militeze pentru schimbare.

Unde auzise asta înainte? Poate că se impunea să-i dea un telefon lui Sally, soția lui Max. Sally trebuia să aibă relații. Ani întregi de relații.

- Dacă ai fi în locul meu, agent Anderson, de unde ai începe?

- Ai un cârd de scrisori. Acei oameni vor fi armele tale. Găsește conducătorii printre ei și pune-i la treabă. Țelul suprem al aplicării legii este acela de a încuraja martorii să iasă în față. Oricum, bunii samariteni nu vor să fie victime. Plasarea unei ținte roșii proverbiale pe spatele lor este motivul numărul unu pentru care oamenii aleg tăcerea. Trebuie să îndepărțăm acea amenințare.

- Izolarea prizonierului. Împiedicarea lui să contacteze lumea de afară.

Anderson ridică din umeri.

- Pentru fiecare regulă, există o excepție. Poate că tu poți milita pentru o schimbare acolo. Eu nu dețin răspunsurile. Pentru fiecare pas în față pe care îl vei face, vor fi trei înapoi. Sper că ești pregătită pentru asta.

Eliza privi teancul de scrisori pe care îl adusese cu ea. Era nevoie de o armată de victime, de familii ale acestora. Dar era lucrul corect de făcut. Se gândi la cuvintele tatălui său: „Fă ceea ce este corect, dovlecel, și vei dormi întotdeauna bine”.

Se ridică și întinse mâna spre a-i fi strânsă de cealaltă femeie.

- Se pare că am ceva treabă de făcut.

Acea treabă avea să necesite ajutor din partea soțului și a familiei acestuia.

Înainte de a se dedica total unei cauze ce avea să implice sute, dacă nu chiar mii de alte persoane, Eliza trebuia să știe că propria viață era în siguranță. Învârti bucata imensă de diamant în jurul degetului său și zâmbi.

„Te rog, nu mă lăsa să mă înșel cu privire la intențiile lui Carter.”

- Ce e zgomotul acela? întrebă Carter în timp ce vorbea la telefon cu Eliza.

Mai avea încă o noapte departe de casă și apoi avea să fie iar în pat lângă soția sa. Nu mai putea aștepta.

- Sunt la ușa din spate, stau după câinele ăsta să-și facă treaba și bate vântul.

- Pilotul nostru a spus ceva despre vânturile Santa Ana.

Vântul cald ce sufla prin deșert, ajungea adesea să aibă forța tornadelor și era responsabil de focurile devastatoare din California de Sud. De asemenea, întârzia zborul micilor avioane.

- Odată, tipul de la meteo a avut dreptate. Vântul nu se mai auzi pe fundal. Sper că ai terminat pe seara asta, bestie blănoasă.

- Te rog, spune-mi că vorbești cu câinele.

- Asta fac. La cât vei ajunge acasă mâine?

Carter se întinse pe canapeaua din camera hotelului și își ridică picioarele pe masă.

- Voi avea acel dejun oficial și după asta voi pleca de aici.

- Până la cină, atunci?

Carter zâmbi la telefon.

- Pari nerăbdătoare să mă vezi.

- Trebuie să-ți hrănesc mai mult orgoliul?

Zâmbetul lui căpătă proporții.

- Și mie îmi e dor de tine.

Urmă o pauză în telefon, și, pentru un minut, el crezu că legătura se întrerupsese.

- Sună-mă de la aeroport, spuse ea. Voi comanda pastele noastre și voi răci vinul.

„Pastele noastre de la locul nostru.“

Dumnezeule, o iubea pe femeia asta.

- Oh, fir-ar!

- Ce s-a întâmplat?

- A căzut curentul. Telefonul ei scoase un piuit. Și rămân fără baterie.

Întreruperile de curent în California de Sud erau rare. Exceptând pomii căzuți și cutremurele, compania de electricitate nu se confrunta cu multe probleme legate de vreme.

- Sunt sigur că își va reveni curând. Russell are un telefon de rezervă, iar sistemul de alarmă va funcționa câteva ore pe baterii. Este o lanternă în dulapul de pe perete și încă una în noptiera mea de lângă pat.

Îl auzi pe Zod lătrând de câteva ori.

- Oh, tu, copil mare ce ești! Mă depășește cum de ai trecut testele de poliție, o auzi pe Eliza spunând. Unde ții lumânările?

- Le am doar pe cele lungi pe care le folosim la cină. Ești sigură că ești OK? Gândul la ea împiedicându-se în întuneric îl făcu să se înfioare. Îl pot suna pe Blake, te duci acolo.

- E doar o pană de curent. Sunt bine. Hei, Russell.

Carter o ascultă pe Eliza vorbind cu Russell despre lumânări și se reasigură de faptul că ea era protejată în absența lui. Telefonul piui în urechea lui.

- Mai bine închid înainte să se termine bateria. Ne vedem mâine, spuse ea.

El abia aștepta.

- Somn ușor!

- Visează-mă!

Oh, avea să o facă.

capitolul 26

Conform scannerului ce funcționa pe baterii, de pe biroul lui Russell, pana de curent era din cauza unui transformator ce explodase la câteva cvartale distanță. Bateria de rezervă era destul de descărcată și, după câte se părea, urmau să stea o perioadă pe întuneric. Pete, cel de al doilea om care o păzea, spuse:

- Nu mă simt confortabil fără o altă soluție de rezervă. Dacă moare bateria, suntem orbi, sistemul de supraveghere e la pământ și suntem terminați. Mă duc la birou să iau o altă unitate înainte ca asta să cedeze.

Ușa specială pentru câini, a lui Zod, se oprea automat în caz de pană de curent, ceea ce o făcu pe Eliza să se gândească la nevoile câinelui. Nu o deranja. Vântul ciudat și aerul uscat o iritau. Se gândi dacă să încerce să sape prin maldărul de scrisori pentru a găsi cei mai potriviți oameni care i-ar putea conduce pe alții, dar îi era dificil să se concentreze asupra acelei sarcini în casa tăcută. Ciudat că se obișnuise așa mult cu huruitul frigiderului și cu sunetul radioului unuia dintre oamenii de pază de sus.

Strălucirea delicată a luminii lumânării ce pâlpâia pe pereții dormitorului ei învăluia camera cu căldură.

Îi lipsea soțul ei. Penele de curent și lumina lumânărilor s-ar fi dovedit mult mai romantice cu soțul ei alături, în locul câinelui. Se asigură că ușa era întredeschisă pentru ca Zod să se poată mișca în jur, înainte de a se întinde pe partea ei de pat, cu cea de a doua carte dintr-o serie pe care o așteptase de câteva luni. Spera că autorul nu avusese dispoziția să descrie o scenă

de dragoste pasională în primele pagini. I-ar strica și mai mult noaptea singuratică, întunecată.

Cu cinci minute înainte de a suna ultima alarmă, ce dădea semnalul ca deținuții să se întoarcă în celulele lor, Harry se lipi cu spatele de perete, prefăcându-se că citește o carte. Unul dintre ceilalți deținuți, Michael, sau poate că era Mitchell, ezită în timp ce trecea pe lângă el. Se opri suficient pentru a avea contact vizual cu Harry, aruncă o bucată de hârtie pe podea și apoi se îndepărtă.

Harry se aplecă și recuperează hârtia, ascunzând-o între paginile cărții pentru a o deschide. Privi în jur de câteva ori, convins că cineva îl urmărea.

Pe hârtia mototolită era o însemnare:

A ordonat o lovitură. sper ca fiica ta să nu fie prinsă în schimbul de focuri.

Totul în interiorul lui Harry îngheță.
Așteptase prea mult.

Sunetul liniștitor al aerului condiționat ce pornea și se oprea în cameră cuprinse în cele din urmă creierul agitat al lui Carter. Probabil alunecase în somn cu doar câteva momente înainte ca soneria telefonului hotelului să îl facă să sară din somn precum fulgerul pe un cer turbulent. Totuși, dură până la al treilea apel ca mintea lui să reacționeze cu adevărat.

- Alo?

- Carter?

Era tatăl său.

- Hei! Se ridică în pat și aprinse luminile de lângă acesta. Este totul OK?

- Dormei?

Carter privi spre strălucirea ceasului de pe telefonul său - 11.30. Da, dormea.

- Nu mai dorm. Ce e?

Cash ezită. Semnale de alarmă sunară în capul lui Carter.

- Tată?

- Tocmai am primit vești de la un vechi prieten din San Quentin.

„Eliza!“

- Ce s-a întâmplat?

- A fost o interferență în seara asta. Unele informații au scăpat.

- Ce informații, tată?

Carter se trezise complet și dădea la o parte cearșaful.

- Sursele mele au găsit un bilet în care se afirma faptul că Sanchez a ordonat o lovitură. Nu erau nume pe hârtie, dar trebuie să presupun că se referea la Eliza.

Aerul din plămânii lui Carter ieși cu viteză, iar el amei. Știuse că exista posibilitatea ca Sanchez să solicite acel atac. Faptul că auzi confirmarea aduse asupra lui o pătură de groază, aspră ca o hârtie de șmirghel.

- Acum cât timp a fost asta?

- O oră, poate mai mult.

Carter întinse la maximum firul telefonului, își recuperă pantalonii și îi trase pe el.

- Ai sunat-o pe Eliza?

- Linia nu funcționa. Curentul e căzut în jumătate de oraș.

- Stai puțin.

Carter scoase din priză mobilul și o sună pe Eliza pe mobil. Intră direct mesageria vocală.

- Trebuie să plec.

- Iau primul zbor spre voi, spuse tatăl lui.

- Da... OK.

Nu mai erau necesare alte cuvinte. Carter închise și apelă numărul de fix al lui Blake, dar sună ocupat. Următorul apel fu către pilotul său.

Slavă Cerului că achiziționase afurisitul de avion.

*

Ușa de la camera Elizei se trânti închizându-se, făcând-o să se trezească din somn. Zod țâșni în picioare și scânci.

Vântul de afară zguduia casa, o performanță remarcabilă având în vedere dimensiunile acesteia.

„Probabil e o fereastră deschisă undeva.”

Eliza îndepărtă cearșaful și merse desculță în baie. Încercă întrerupătorul, dar nu se întâmplă nimic. Din fericire, strălucirea lunii aproape pline lumina în interior.

Mai mult ca sigur geamul băii era deschis câțiva centimetri. Suficient cât să facă ușa dormitorului să se trântască.

Eliza se întoarse, aproape împiedicându-se de Zod, care venise pe nesimțite în spatele ei. Se duse spre fereastră estică, verifică să fie închisă, apoi merse spre cea dinspre nord și o verifică și pe aceea.

Ochii ei surprinseră o mișcare în curtea din spate. Una dintre măsuțele de sticlă se balansa pe marginea piscinei.

– Oh, frate, șopti ea.

Cioburile spulberate în interiorul apei reprezentau un coșmar de curățat. Cu o lanternă în mână, Eliza îmbracă halatul de baie și îl chemă pe Zod lângă ea. Trecu pe lângă geanta ei așezată pe măsuta de toaletă și băgă repede pistolul în buzunarul halatului de baie.

– Aș putea să te las să te ușurezi cât timp suntem afară, murmură ea spre câine.

Trecu pe lângă camera de securitate, plasată mai în josul holului față de dormitorul ei, și băgă capul înăuntru.

– Îl scot pe Zod în curte.

– Vreți să îl scot eu?

– Nu, mă descurc.

Russell împinse scaunul pe care stătea pentru a o însoți.

– E în regulă, îi spuse ea.

– Curentul nu merge, vântul suflă și bateria de rezervă a murit acum douăzeci de minute. Pete nu e afară

să patruleze prin curte. Cu tot respectul, doamnă Billings, merg cu dumneavoastră.

- Ei bine, dacă pui problema așa..., spuse ea râzând ușor. Adu și niște mușchi cu tine. Mobila din curte își croiește drum în piscină.

Russell fu nevoit să se împingă în ușa din spate pentru a o deschide. Alarma care suna de obicei când ușa se deschidea nu porni. Ea speră că angajații companiei de electricitate puteau relua curând alimentarea cu curent. Se obișnuise cu toate măsurile de securitate din ultima vreme. Lipsa lor acum o făcea să se simtă goală, în mod bizar. Nu ajuta nici faptul că soțul ei era la sute de kilometri distanță. Ciudat cât de repede i se furișase Carter pe sub piele.

Zod înfruntă vântul, iar Eliza se asigură că ușa din spate nu se înclina în urma lor când o închise.

Vântul era cald, tipic pentru Santa Ana. Părul îi zbură în toate direcțiile în timp ce ea proiecta lumina lanternei asupra mobilierului din curtea interioară. Suficient de sigur, una dintre mesele laterale de sticlă se înclina aproape de marginea apei. Ea așează lanterna pe pământ și spuse:

- Apucă de celălalt capăt și hai să o mutăm aproape de casă.

După ce o mutară în siguranță, lângă casă, ea recuperă unul dintre scaune, iar Russell îi urmă exemplul cu celelalte.

„Nu are rost să pescuim nimic dimineață.“

Zod lătră din spatele lor, mârâiturile fiindu-i purtate de vânt. Apoi, lătratul se schimbă, iar părul de pe ceafa Elizei se ridică.

„Vai, Doamne!“

Lătratul lui Zod deveni feroce.

- Jos!

Russell lăsă scaunul din mână în timp ce striga.

Înainte ca Eliza să se poată întoarce să strige o comandă, o rază de lumină și sunetul unei împușcături umplură noaptea.

*

- Am nevoie să te duci să o iei pe Eliza. Să o duci la tine acasă. Orice.

Cuvintele lui Carter erau la fel de frenetice precum stomacul său. Răstema ordine la Blake de parcă avea acest drept.

- Ce se întâmplă?

- Am primit vești de la tata. Sanchez a ordonat o lovitură asupra Elizei.

Carter era deja în aer înainte de a reuși să îl contacteze pe Blake pe mobil.

- Curentul nu funcționează în casă și nu pot lua legătura cu nimeni de acolo. L-am sunat pe Dean. E în drum spre ea acum.

- Fir-ar să fie! Nu suntem acolo, Carter. Eu și Sam ne îndreptăm spre tine.

- Ce faceți?

- E vorba despre Harris. A avut loc o luptă. L-au dus de urgență la spitalul San Francisco, pentru operație.

Carter strânse pumnii în timp ce frustrarea îi umplea fiecare celulă.

- Dar Neil?

- E cu Eddie. Gwen e în drum spre casă. Îi voi cere lui Neil să o ia pe Eliza.

- Te rog. Carter ar fi implorat dacă trebuia. Doamne, Blake. Totul se duce naibii.

- Respiră adânc. Nu știi dacă ceva este în neregulă.

Ba da, știa. Adânc în ființa sa știa că ceva nu era în ordine.

Zod se aruncă în umbre în timp ce Eliza se prinse de brațul stâng și căzu la pământ. Fierbințeala și durerea mistuitoare urmară căldurii inițiale, sângele lipicios prelîngându-se printre degetele ei.

Un țipăt de femeie se ridică în văzduh când Zod încetă să mai latre și începu să mârâie. Russell se grăbi lângă ea, cu arma scoasă. Îi aruncă o privire scurtă

și o protejă cu corpul său, împingând-o în siguranța oferită de casă.

Afară, se auzeau strigătele disperate ale femeii care țipa la Zod să se oprească.

Amețită din cauza rănii din braț, Eliza luă arma și îi ridică piedica.

- Du-te, îi spuse Eliza lui Russell. Nu îi lăsa să scape.

Russel înjură în barbă, ezitând să plece de lângă ea.

- Voi împușca pe oricine intră pe ușa aceea în afară de tine.

Russell încuviință cu o înclinare a capului și se strecură în întuneric. Ea se gemui în spatele insulei centrale și așteptă întoarcerea lui Russell.

Bătăile inimii ei se accelerară pe măsură ce realitatea faptului că tocmai fusese împușcată o acapara.

Începu să tremure și nu putu controla frica teribilă ce urmă.

- Carter.

Vântul se domoli suficient ca avionul să poată ateriza.

Încalcă toate regulile de circulație privind viteza în drum spre casă și, în momentul în care luă curba la colțul străzii lor, cel mai rău coșmar se derulă în fața ochilor lui.

Lumini intermitente roșii și albe iluminau noaptea. Mașinile de intervenție umpleau strada și parcarei lui. Singurul lucru care lipsea era mașina medicului legist.

„Eliza!”

Sări din mașina lui, cu motorul încă pornit, și se strecură printre ofițerii de poliție aflați la locul faptei.

- Eliza!

- Nu puteți intra acolo.

Carter îl îmbrânci pe polițist.

- E casa mea. Soția mea.

Cineva îl prinse de mână și începu să se lupte cu el.

- Lasă-l să intre.

Măinile care îl țineau îi dădură drumul, și Carter alergă spre Dean.

- Unde e?

Dean privi spre targa care era scoasă din casă.

- Oh, Doamne!

Se împletici spre paramedici și își auzi numele.

- Carter?

„Eliza? Poate vorbi?”

- Carter, e OK. Sunt OK.

Chiar și cu lumina lunii, putea vedea cât de palidă era, cât de fragilă. Ridică o mână cu un tub intravenos în ea.

- Unde ești rănită? Cât de grav e?

O altă targă ieși din casă; pe aceasta se afla o femeie pe care Carter nu o recunoscuse.

„Ce naiba?”

- Ce s-a întâmplat?

- Domnule, trebuie să o ducem la spital.

Paramedicul de douăzeci și ceva de ani împinse targa mai departe, spre ambulanța care aștepta.

- Sunt soțul ei. Merg cu ea.

Paramedicul încuviință.

- Puteți merge în spate, dar trebuie să îmi lăsați loc de manevră.

O urcară în mașină, și, înainte ca medicul să poată închide ușa, apărură Russell.

- Polițiștii au întrebări, îi spuse lui Carter. Voi veni la spital de îndată ce termin cu ei.

Carter se uită urât la bărbatul care eșuase să o țină în siguranță pe soția lui. Nu avea încredere în sine să vorbească, că doar încuviință scurt din cap și își concentra toată atenția asupra soției lui.

Luminile puternice ale ambulanței adăugară puțină culoare feței ei. Ea forță un zâmbet, dar se crispă când ambulanța începu să se deplaseze.

- Hei, ai grijă, strigă Carter la șofer.

Paramedicul se încruntă și se întoarse spre Eliza.

- Ne cam zdruncinăm aici în spate. Vom ajunge la spital în zece minute.

- E doar o rană superficială, Carter. Sunt OK.

- Rană superficială?

Ochii lui îi cercetară torsul și descoperiră un bandaj însângerat pe brațul ei stâng.

- Glonțul a trecut prin carne. Nimic îngrijorător, corect? Întrebă Eliza către paramedic.

- Glonț?

- A fost împușcată în mână, domnule Billings. Asistentă îi va face o radiografie, o va curăța... Probabil va putea pleca acasă în seara asta. Bărbatul ajusta tubul în timp ce vorbea.

Carter simți un strop de ușurare, dar, până când Eliza nu era consultată de un medic, stătea cu sufletul la gură.

- Ce s-a întâmplat?

- Vântul a zburat mobilierul de grădină prin curtea din spate. Am ieșit să tragem masa și scaunele lângă casă. Zod a început să latre, și următorul lucru pe care îl știu e că eram întinsă pe pământ, cu asta. Eliza privi spre brațul său. Russell a încercat să mă acopere, dar glonțul a ajuns mai repede decât ar fi putut el să alerge.

- O femeie te-a împușcat?

- Așa se pare. Stai, cum de ai ajuns aici atât de repede?

- Mi s-a spus că ești în pericol. Am încercat să sun...

- Curentul era căzut.

El sărută vârfurile degetelor ei reci. Avea atât de multe de spus, atât de multe alte întrebări fără răspuns. Încercă să își ascundă tremurul mâinilor, dar știa că ea îl putea simți tremurând. Fusesse împușcată. Soția lui, femeia pe care jurase să o protejeze, zăcea pe o targă, având dureri, și el nu putea face nimic pentru ea.

O asistentă și un doctor îi întâmpină la Urgențe. Carter fu luat repede să semneze hârtii și să facă internarea Elizei. În mai puțin de zece minute, era alături de ea în timp ce doctorul îi examina gaura din braț.

Nu era unul dintre aceia căroră li se făcea rău la vederea sângelui, dar, când doctorul cercetă atent brațul Elizei, simți că îl ia cu ameteală.

- O radiografie ne va spune dacă glonțul a lovit osul. Cât de tare doare? Întrebă doctorul Solomon.

- M-am simțit și mai bine, încercă să glumească Eliza.

- O voi ruga pe asistentă să îți aducă o pastilă. Ești alergică la ceva?

- Nu.

Carter se așeză pe marginea tărgii și o strânse de mână teafără.

- O să fie OK? îl întrebă pe doctor.

- Soția dumneavoastră o să fie bine.

Doctorul Solomon plecă. De partea cealaltă a ușii, câțiva polițiști în uniformă vorbeau cu personalul. El își aminti de femeia cealaltă de pe targă.

- Mă strângi prea tare, spuse Eliza.

Carter îi eliberă instant mână.

- Îmi pare rău. Îi oferi un zâmbet îndurerat. Mă duc să văd de ce îi ia atât de mult asistentei să îți aducă acel calmant.

- Doctorul abia a plecat, spuse Eliza.

- Mă întorc imediat.

Închise ușa în urma lui și îi făcu semn unuia dintre polițiști. Ofițerul întrerupse conversația pe care o avea și își îndreptă atenția spre Carter.

- Știi cine sunt?

- Billings, corect?

- Corect.

Carter se uită prin salon, întrebându-se în ce pat fusese pusă femeia care încercase să o ucidă pe soția sa. Încleștă pumnii și trase adânc aer în piept.

- Persoana care mi-a împușcat soția... e aici?

Ofițerul păși în fața lui Carter, blocându-i vederea.

- Lăsați-ne să ne facem investigația. Nu vrem probleme.

Carter răspunse supărat:

- Un trăgător profesionist a fost pus pe urmele soției mele în această seară. Asigurați-vă că investigația voastră verifică acest lucru. Vreau pe cineva la ușa asta.

Ofițerul privi peste umăr la partenerul său. Celălalt ofițer îi ceru uneia dintre asistente un scaun.

Când ofițerul se instală de pază la ușă, Carter întrebă:

- Unde e detectivul Brown?

- E pe drum.

Carter confirmă dintr-o mișcare a capului și o urmă pe asistentă înapoi, lângă Eliza.

Eliza se forță să zâmbească în clipa când Carter se întoarse. Spera ca asistenta să fi adus un suc al fericirii sau ceva de genul. Durerea din brațul ei se înrăutățea, nu se atenua.

De fiecare dată când el deschidea gura să spună ceva, cobora vocea și vorbea cu calm, chiar mângâietor. Tonul lui o ținea calmă, în ciuda mâinilor lui tremurânde.

- Vă voi da morfină și ceva pentru greață. Vă veți simți mai bine în câteva clipe.

Asistenta folosi tubul intravenos pentru administrarea medicamentului, și Eliza simți repede efectul. Membrele păreau grele, iar durerea începea să plutească departe.

- E mai bine? întrebă asistenta.

Durerea arzătoare era redusă la tăcere.

- Categorie.

- Radiografia ar trebui să ajungă aici curând.

Asistenta îi lăsă singuri în cameră. Ea avea nevoie să își ia mintea de la ce se întâmplase.

- Spune-mi din nou de ce ai venit mai devreme acasă.

- Acum, nu e momentul.

- Haide, Carter! Fără secrete.

El înclină capul într-o parte și îi oferi zâmbetul său de Hollywood.

- Medicamentul are efect?

- Are. Și tu schimbi subiectul.

Carter trecu o mână peste fața ei și îi împinse o șuviță de păr după ureche. Încercă să se ridice mai mult în pat și îndepărtă o parte a ceții pe care medicamentele o produceau în creierul ei.

- Nu acum.

- Carter... cineva m-a împușcat în seara asta. Faptul că ții secrete nu va face decât să mă enerveze.

Expresia de pe fața lui dădea de înțeles că nu îi plăcea să fie pus la colț.

- M-a sunat tata. A auzit de la cineva despre o lovitură. Am intrat în panică atunci când nu am putut da de tine.

Medicația amortește efectul cuvintelor sale. Totuși, ceva nu părea în regulă.

- Femeia care m-a împușcat mă avea în linie dreaptă. Dacă este profesionistă, a dat greș în stil mare.

Carter râse nervos.

- Glumești. Ai fost împușcată în seara asta și tu glumești.

Eliza ridică brațul însângerat, surprinsă că nu simțea durere.

- E o rană superficială.

O gădilătură caldă se împrăstie prin braț.

- Nu îl mai mișca. Îl vei face să sângereze din nou.

Carter se duse pe cealaltă parte a tărgii și puse tefon curat pe brațul ei.

- Eroul meu.

Cu siguranță, era mult mai splendid decât oricare dintre doctorii care ar fi putut veni să ajute.

- Un erou nu ar fi lăsat pe nimeni să se apropie suficient de mult cât să te rănească.

Eliza deschise ochii, pe care nici nu conștientizase că îi închisese.

- Nu aveai cum să știi. Nu te învinovăți.

Ușa de la sala de consultații se deschise și intră Dean. Eliza își aminti că îl văzuse în treacăt înainte să ajungă Carter acasă.

- Hei.

Dean îi făcu cu ochiul.

- Cum se simte pacienta?

- Au droguri bune aici. Nu știu de ce lumea umblă pe stradă după ele.

- Se simte mai bine, spuse Carter pentru ea.

- Mă simt.

- Omul tău, Russell, e afară. I-am spus ofițerului meu că poate pleca.

- Spune-mi că cel care a tras e mort, zise Carter.

Eliza auzi veninul din vocea soțului ei.

- Ia un loc, domnule consilier.

Carter ascultă sfatul lui Dean și începu să pună întrebări la foc automat.

- Știm cine e? Lucra pentru Sanchez?

- Știm cine e, dar, nu, nu știe absolut nimic despre Sanchez.

Medicamentele chiar făceau treabă bună, pare-se, căci Elizei îi era foarte greu să urmărească discuția lor.

- Ce?

- Uite ce știu. Persoana care a tras se numește Michelle Sedgwick. Numele îți spune ceva, Eliza?

Ea clătină din cap.

- Stai, Sedgwick?

- Da. Sedgwick e un bătrân bogat care se întâlnește cu una dintre clientele tale.

Dean adăugă ghilimelele de rigoare când rosti cuvântul *cliente*.

- Domnișoara Sedgwick e o fată bogată prost îndrumată, dar nu e un lunetist. Ne-a spus că își căuta telefonul în curtea voastră.

- De ce era telefonul ei în curtea noastră? întrebă Carter.

- La scăpat acolo săptămâna trecută. Se pare că ea și surorile ei au decis să vă spioneze după ce bunicul lor a început să iasă cu o femeie mai tânără. Sau gândit că, dacă vor găsi o modalitate de a te șantaja, aveai să îl împiedici pe bunicul lor să se căsătorească cu femeia cu care lai cuplat.

- Să mă șantajeze? Cu ce?

- Nu s-au gândit atât de departe. Și, evident, timpul petrecut la universitate a fost folosit pentru a bea în loc de a participa la cursuri. Michelle nu știe nimic despre tine în afară de Alliance.

- Rahat! Nu o cred. De ce avea o armă?

- Zod. Se pare că și-a pierdut telefonul când Zod a găsit-o în tufișuri. A aruncat cu pantoful în el și a fugit.

Eliza rememorează săptămâna anterioară și își aminti când Russell le arătase înregistrarea cu Zod lătrând în curte. Eliza nu se întrebase nimic legat de pantoful ronțait. Carter îi spusese că îl aruncase la gunoi și ea presupusese că el îi aruncase pe amândoi.

- Ne-a spus că avea o armă ca să sperie câinele pentru a-și putea recupera telefonul și a fugi. Am interogat-o eu și cred că spune adevărul.

- De ce ar risca să se întoarcă totuși dacă știa că acolo e un câine de atac? Asta nu are sens.

- A spus ceva despre faptul că bunicul său și-a anunțat logodna și cum că, dacă cineva făcea ceva scandalos, avea să îl scoată din testament. Dacă telefonul ei ar fi fost găsit în curtea ta...

Carter bombăni.

- Totuși, mi-a împușcat soția. Putea să o omoare.

- Asta nu se discută. A recunoscut că a apăsat pe trăgaci. A spus că țintea câinele. Nu că ar conta.

- Sedgwick a spus despre copiii lui că sunt ignoranți și extrem de răsfățați. Presupun că nepoții sunt mai tineri.

- Abia ieșiți din facultate, se pare.

Cât de trist.

- Cât de grav e rănită?

- Zod a mușcat-o de vreo două ori de picior. Nu și-a schimbat stilul de atac, pare-se.

Eliza simți un zâmbet ce amenința să înflorească pe buzele sale.

- Zod e OK? Nu a fost împușcat, nu-i așa?

- Nu. Zod e bine.

- Dacă nu a fost ea cea pusă să tragă, atunci cineva încă pândește, sublinie Carter.

Eliza nu voia să se gândească la asta.

- De ce spui asta? îl întreabă Dean pe Carter.

Carter îi povestește despre telefonul primit de la tatăl lui, despre lovitură.

- Asta e ciudat.

- De ce?

- Mai devreme în această seară, doamna Sanchez a vorbit cu mine dintr-o secție de poliție din San Francisco. Se pare că soțul ei i-a cerut să dea ordinele pentru o lovitură. În schimb, ea s-a dus la poliție, a solicitat protecția lor și l-a turnat pe soțul ei.

- Ce? De ce?

- Declarația ta de presă a impresionat-o, fiindcă i-ai protejat copiii, asumându-ți tu riscuri, în schimb. După declarația doamnei Sanchez și încăierarea din închisoare din seara asta, Sanchez va sta într-o gaură întunecată pentru o lungă perioadă de timp. Nu va trage un vânt fără ca eu să știu. E virtual izolat de lume.

- A spus și altcuiva despre solicitarea soțului ei?

Dean clătină din cap.

- Eu nu știu să o fi făcut.

- Cineva a auzit ceva în închisoare și a răspândit veștile până la tatăl meu, spuse Carter.

- Putea să fie unul dintre paznici care a ascultat, a citit printre rânduri. Dean se uită la cei doi. Sanchez a vorbit exclusiv cu soția lui. Dar puteți pune pariu că voi găsi fiecare persoană cu care a discutat Sanchez în ultimele șase luni. James a pornit într-acolo. Vom ști în curând dacă amenințările au rămas în urma ta.

Poate că era efectul medicamentelor sau poate că așa se simțea speranța. Dar putea să fie adevărat că terminase cu ascunsul și privitul peste umăr?

- S-a terminat?

- Așteaptă să vedem cum se așază toate bucățile din puzzle, dar așa îmi pare mie, Lisa.

Folosirea de către Dean a numelui ei adevărat o făcu să se înfioare.

„Te rog, Doamne, să se fi sfârșit.”

Două ore mai târziu, Carter o conducea acasă într-un ritm mai lent decât cel al melcului. Era aproape dimineață când o cără în camera lor. Odată ajunși acolo, o ajută să îmbrace o pereche de pijamale curate și o înveli în pat.

- Ai tot ce ai nevoie?

- Da, asistentă Carter, îl tachină ea.

El zâmbi, apoi își mușcă buza inferioară. Lacrimile se adunau în ochii lui, într-un val neașteptat de emoție.

- Hei!

Faptul că îl vedea așa emoționat îi făcu inima să bată cu putere și ochii să i se umple de lacrimi.

- Am crezut că te pierd. Am ajuns la colț, am văzut poliția...

Își lăsă capul în poala ei și lăsă lacrimile să se reverse. Ea nu îl mai văzuse niciodată plângând.

Îl mângâie pe cap, calmându-l.

- Nu sunt la un pas de moarte, nici măcar pe aproape.

- Te iubesc. Am crezut că ai murit și nici măcar nu ți-am spus cât de mult te iubesc.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii ei. Când el înălță capul pentru a o privi, ea îi cuprinse fața cu o palmă.

- Și eu te iubesc.

El îi sărută palma, iar ea șterse o lacrimă ce era gata să cadă de pe obrazul lui.

- Nu mă părăsi niciodată, ceru el.

Faptul că tot ce dorise să audă se revărsa de pe buzele lui făcu să-i crească inima în ea.

- Soț și soție pentru totdeauna?

- Pentru totdeauna poate că nu e suficient de lung.

Ochii lui albaștri scânteiară, plini de speranță.

- Pentru totdeauna e tot ce am, Hollywood.

Atent la brațul ei, o sărută. Suspină sub atingerea lui și știi că totul avea să funcționeze pentru ei doi.

- Pentru totdeauna să fie!

Samantha se așează lângă patul tatălui ei și așipi. Căfeaua rece, stătută, nu avu efect, și piuitul ritmic al aparatelor o adormi. Blake părăsise camera pentru a suna acasă și un polițist stătea afară și supraveghea.

Nu îl văzuse pe tatăl ei de ani de zile, de la încarcerare. Emoțiile erau peste tot împrăștiate. Părți egale de ură și iubire pătrundeau în inima ei când se gândea la el, la tot ce făcuse familiei lor. Dar faptul că îl vedea aproape mort făcuse un lucru pe care viața nu îl putea face. Adusesese iertarea.

Dacă s-ar fi putut trezi suficient de mult cât să audă că îl ierta, poate că el ar fi putut să găsească puțină pace. Conform celor spuse de gardienii de la închisoare, tatăl său și Sanchez se luptaseră. Tatăl ei nu era un bărbat violent, și ea nu își imagina ce l-ar fi putut stârni.

Sanchez avea un cuțit, unul făcut în interior, genul pe care deținuții îl confecționează adesea în închisoare.

Tatăl ei fusese înjunghiat de nenumărate ori în trunchi, una dintre lovituri nimerind un vas de sânge important, sub inimă. Murise de două ori în timpul operației, în timp ce chirurgii se chinaseră să repare stricăciunile. Harris supraviețuise. Și, conform medicilor, putea să se refacă dacă reușea să treacă de următoarele douăzeci și patru de ore. Ei bine, optsprezece la ultima numărătoare.

Ceva o strânse de mână, și Sam tresări, trezindu-se.

- Tată?

El o strânse din nou, iar ea se mușcă de buză în timp ce noi lacrimi amenințau să se reverse.

- Tată?

Harris clipi de câteva ori, iar monitoarele de deasupra lui începură să piuie.

- Samantha? reuși el să întrebe.

- Șșștt. Ai suferit o operație. Ești în spital.
Nu conta că nu o văzuse de ani de zile. Nu conta că nu se afla în celula închisorii în acel moment. Privirea lui o întâlnește pe a ei și gura se deschide larg.

- Sammy.

Samantha îndepărtă lacrimile cu dosul palmei și zâmbi.

- Sunt aici, tată.

- Îmi pare rău, a... atât de rău.

- Știu.

Ochii lui se închiseră din nou.

- Te iubesc, șopti el.

Ea suspină și se rugă cu adevărat ca el să reziste.

- Și eu te iubesc, tăticule.

Dean cuprinse mai bine în mână telefonul pe care îl ținea la ureche în timp ce afla că presupunerile sale se adevăreau.

- Nu o pot dovedi și nici nu aș încerca prea mult în acest moment, îi spuse Cash.

- Loialitatea familiei? întrebă Dean.

- Nu îi sunt loial cumnatului meu. Dacă a fost în spatele zvonurilor, nu se vor găsi nici un fel de dovezi. Nu e prost. În plus, ultima dată când am verificat, să-i spui unui huligan că cineva este pe urmele lui nu este împotriva legii.

Dean descoperise adevărul din spatele „loviturii” asupra Elizei. Harris scrisese un bilet în care scria că Sanchez era pe urmele prietenei fiicei lui și că viața Samantha era în pericol. Aparent, gena paternă nu pierise complet din tatăl Samantha, și el alesese să se angajeze într-o luptă cu Sanchez. Desigur, Harry ajunsese la spital, iar Sanchez la izolare, dar asta fusese scopul. Ciudat cum, atunci când e prins la înghesuială, un părinte ar muri pentru a proteja sau a răzbuna propriul copil.

- Cine altcineva poate ajunge în interiorul închisorii fără a fi detectat?

Dean era sigur că Max fusese în spatele zvonurilor. Singurul lucru care îl preocupa era ce dorea Max în schimb de la Carter și Eliza.

- Sanchez e izolat, nu va vedea lumina zilei ani buni. Și Eliza e în siguranță. S-a terminat, detective.

Poate că Max voia să protejeze propria familie. Unii oameni se schimbau. Harris Elliot o făcuse.

Dean se gândi la propria fiică. Poate era timpul să repare lucrurile în propria familie - ba chiar trecuse de mult timpul potrivit pentru repararea relațiilor sale.

epilog

Şase luni mai târziu

- Ce ar trebui să sărbătorim?

Eliza stătea lângă Carter în sufrageria lor, înconjurați de familie și prieteni. Toată lumea se strânsese pentru a-i oferi sprijinul lui Carter.

- Noul guvernator?

- Nu am câștigat încă.

O sărută pe nas.

Rezultatele alegerilor urmau să fie anunțate în douăzeci și patru de ore. Sondajele îl indicau pe Carter câștigător, cu un avans de cincisprezece procente.

- Formalități, formalități.

- Ce zici de șase luni de căsătorie fericită?

- Ah, ce dulce, Carter, gânguri Gwen din cealaltă parte a camerei.

Eliza făcu cu ochiul spre Dean, ce stătea lângă fiica sa. Pentru o vreme, fuseseră înstrăinați, dar Eliza insistase până când el o sunase și promisese să facă tot posibilul pentru îmbunătățirea relației lor. Viața era prea scurtă, iar regretele o scurtau și mai mult.

- Ce zici de familie?

Cash și Abigail ridicară paharele deodată. Max se așeză lângă soția lui. Nu era nici o îndoială că el avea să facă parte din succesul lui Carter.

Tatăl Samanthei supraviețuise rănilor și fusese transferat într-un penitenciar mai aproape de L.A. Ea și Jordan îl vizitaseră de câteva ori și lucrau la rezolvarea problemelor lor.

Sanchez era ținut la izolare pentru tentativa de ucidere a lui Harris și pentru lovitura pe care o ordonase asupra Elizei. Ca urmare a circumstanțelor speciale privind

cazul Elizei, conexiunile cu lumea exterioară se limitau la gardienii care îi înmânau mâncarea prin ușa metalică a celulei. Doamna Sanchez fusese mutată departe în Mexic, declarația ei reprezentând ultimul cui bătut în coșciugul lui.

Acuzația de atac cu o armă mortală a lui Michelle Sedgwick urma să fie judecată de instanță. Nimeni nu credea că era capabilă de crimă, dar urma să petreacă ceva timp în închisoare. Nu încăpea îndoială că Stanly o eliminase din testament, iar, la ultima verificare, mătușa Edie speriasse jumătate din familie. Unii chiar se angajaseră.

Singurele întrebări ce nu primiseră răspuns erau cele legate de cum știuse Cash despre lovitură și cum aflate Harris despre conversația lui Sanchez cu soția sa.

Eliza avea bănuielile ei în ceea ce-l privea pe Max. Nu fusese surprins de nimic din cele dezvăluite după împușcături și nu se arătase niciodată îngrijorat. Era ca și cum ar fi știut de acțiunile lui Sanchez înainte ca acesta să le pună în aplicare.

- Pentru familie! Eliza ridică paharul și îl ciocni de al lui Carter. Pentru familie!

Bău vinul spumant și îl sărută pe soțul ei.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Cuvintele nu exprimau cu fidelitate sentimentele. Erau zile când Eliza credea că trăia totul într-un vis. Susținerea și dragostea lui Carter erau un cadou.

- Oh, apropo, anunță Samantha după ce toată lumea bău, eu și Blake am decis că anul acesta vrem să ne căsătorim în afara țării. Mergem în Aruba.

Eliza aproape icni. Privirea ei țâșni rapid spre Gwen, care se întâmpla să se uite la Neil.

- Mă ocup eu de alegerea rochiilor de domnișoare de onoare.

Carter izbucni în râs, aproape vărsând vinul. Neil clătină un deget în direcția lui Gwen.

- Fără baruri de albi.

Gwen se încruntă.

- Nu fi absurd. Aruba nu are baruri de albi.

Blake se încruntă privind interacțiunea dintre sora sa și Neil. Eliza clătină din cap. Gwen și Neil se ciondăneau aproape la fel de mult cum făcuseră ea și Carter înainte să se căsătorească.

- Hmm.

- Ce-i? întrebă Carter aproape de urechea ei.

- Aud clopote de nuntă.

- Sam și Blake se căsătoresc mereu.

El lăsa jos paharul și puse o mână peste umerii ei. Eliza trase cu ochiul spre Neil, pe deasupra paharului.

- Nu mă refeream la Sam și la Blake.

Carter îndreptă privirea în direcția în care se uita ea.

- Serios?

„O, da.“

Știa cum arată dragostea atunci când o vedea. Eliza o vedea în fiecare zi în ochii soțului său.

- Sigur, spuse el, rânjetul revenind pe fața lui. Am o conferință de presă peste două zile la Beverly Hilton. Poți veni acolo?

Ea înghiți în sec, simțindu-și palmele și mai umede.

- Pentru a spune ce s-a întâmplat?

- Dacă va fi nevoie.

Ce putea zice? Din vina ei avea el nevoie de conferința aceea. Trebuia să facă ceva să îndrepte lucrurile.

- Da, pot veni.

Carter afișă un zâmbet larg, unul pe care Hollywoodul ar fi dat orice ca să îl aibă.

- Ar trebui să te întorci la partenera ta. Pun pariu că te caută.

Carter își luă privirea de la ea, uitându-se prin cameră. Eliza o observă pe partenera lui râzând la ceva ce spunea un alt bărbat.

- Se pare că cineva se bagă pe fir, remarcă ea, arătând cu brațul.

- M-a eliberat. Se pot băga cât de departe vor.

Eliza îl privi fix.

- Te-a părăsit?

El încuviință din cap, dar expresia nu i se schimbă. Evident, Kathleen nu era importantă pentru el. Sau poate erau mai multe motive.

- Stai puțin, nu te-a părăsit din cauza alegerilor, nu?

El zâmbi. O greutate ciudată apăsă pieptul Elizei. Un amestec de ușurare fiindcă el era liber - ceea ce era complet de nedorit pentru ea - și de uimire dată de faptul că putea fi cineva așa meschin încât să își părăsească partenerul pentru un motiv atât de superficial. Dacă partenera l-ar fi cunoscut cât de cât pe Carter, ar fi știut că, în ciuda deseia purtări arogante, ar fi protejat o femeie, indiferent de cum ar fi reacționat presa. Indivizi precum Carter nu existau decât în cărți.

- Oricum, nu e suficient de bună pentru tine, murmură Eliza.

- Ce ai spus?